VII. évfolyam, 9. szám

1951. március 1.

Ludas Matyi

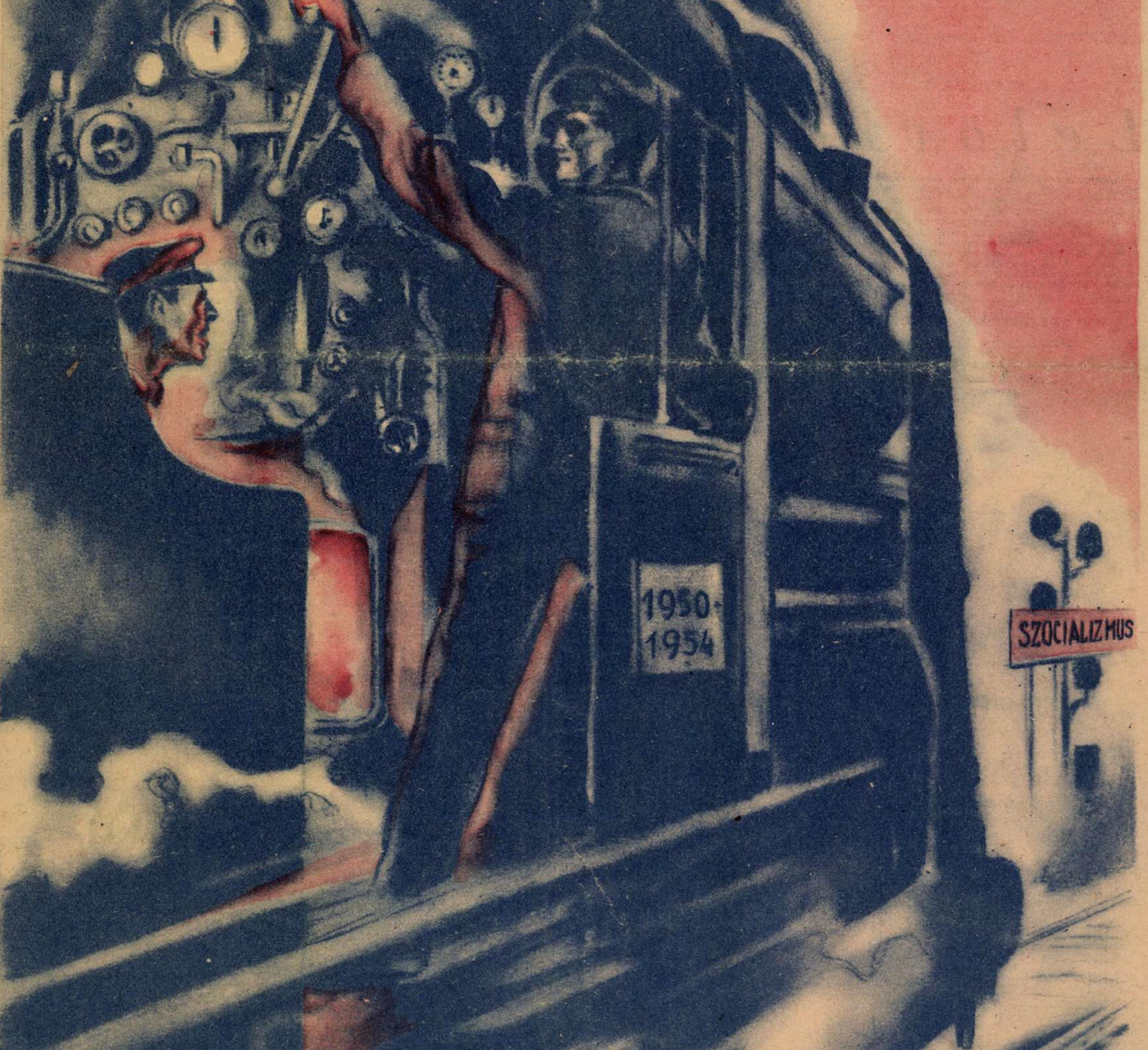
1950-
1954
SZOCIALIZMUS
PÁLYI JENŐ

70 fillér

Rákosi beszélt

— No szaktárs, kapcsolj rá a következő sebességre!

NAGY SZERELEM!

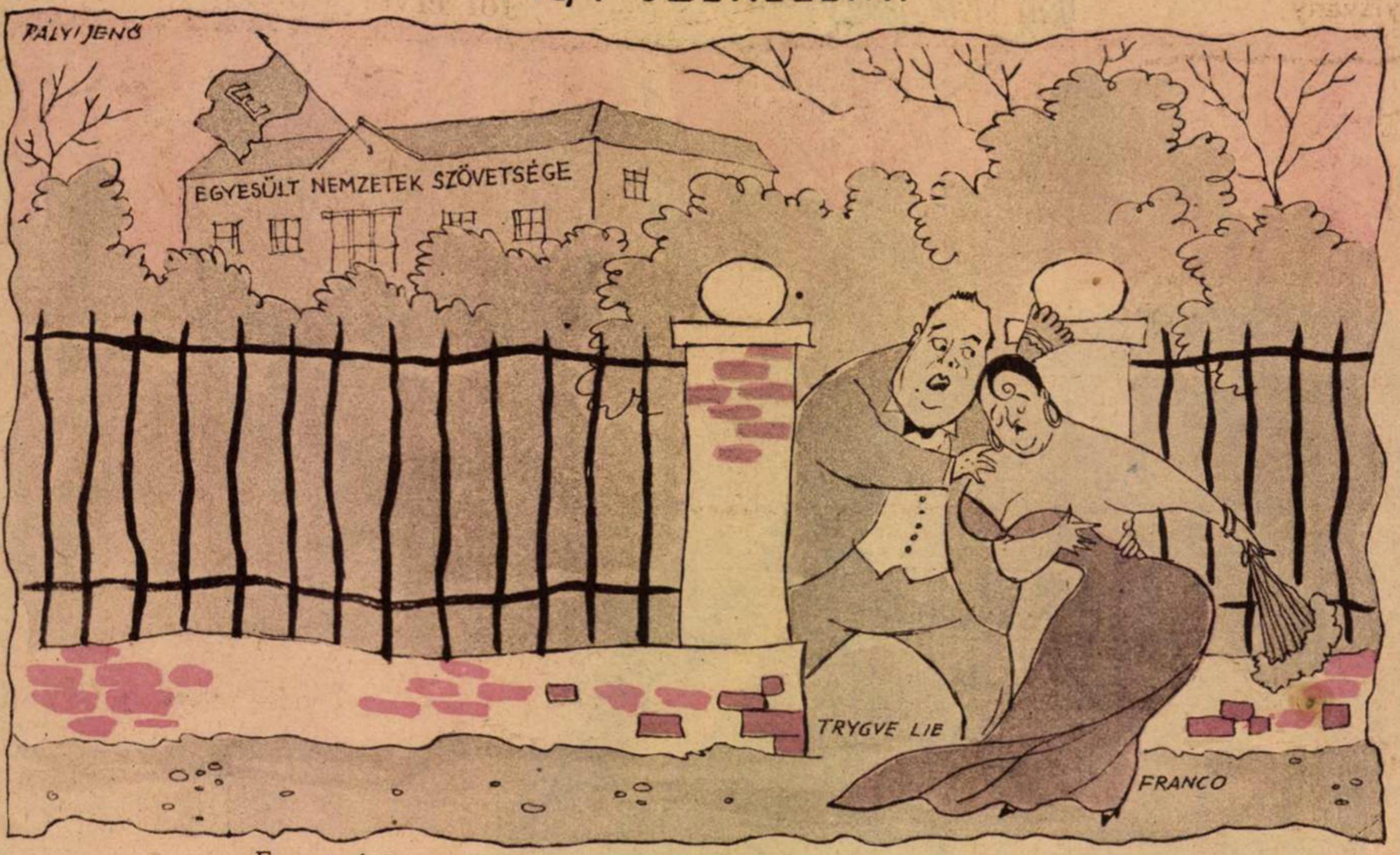

Franco: Ó Trygve, milyen kínos, hogy így titokban lehet csak találkozni!
Trygve Lie: Légy nyugodt Franciska, rövidesen nyiltan bejöhetsz a főkapun!

Történet az ENSz-ből

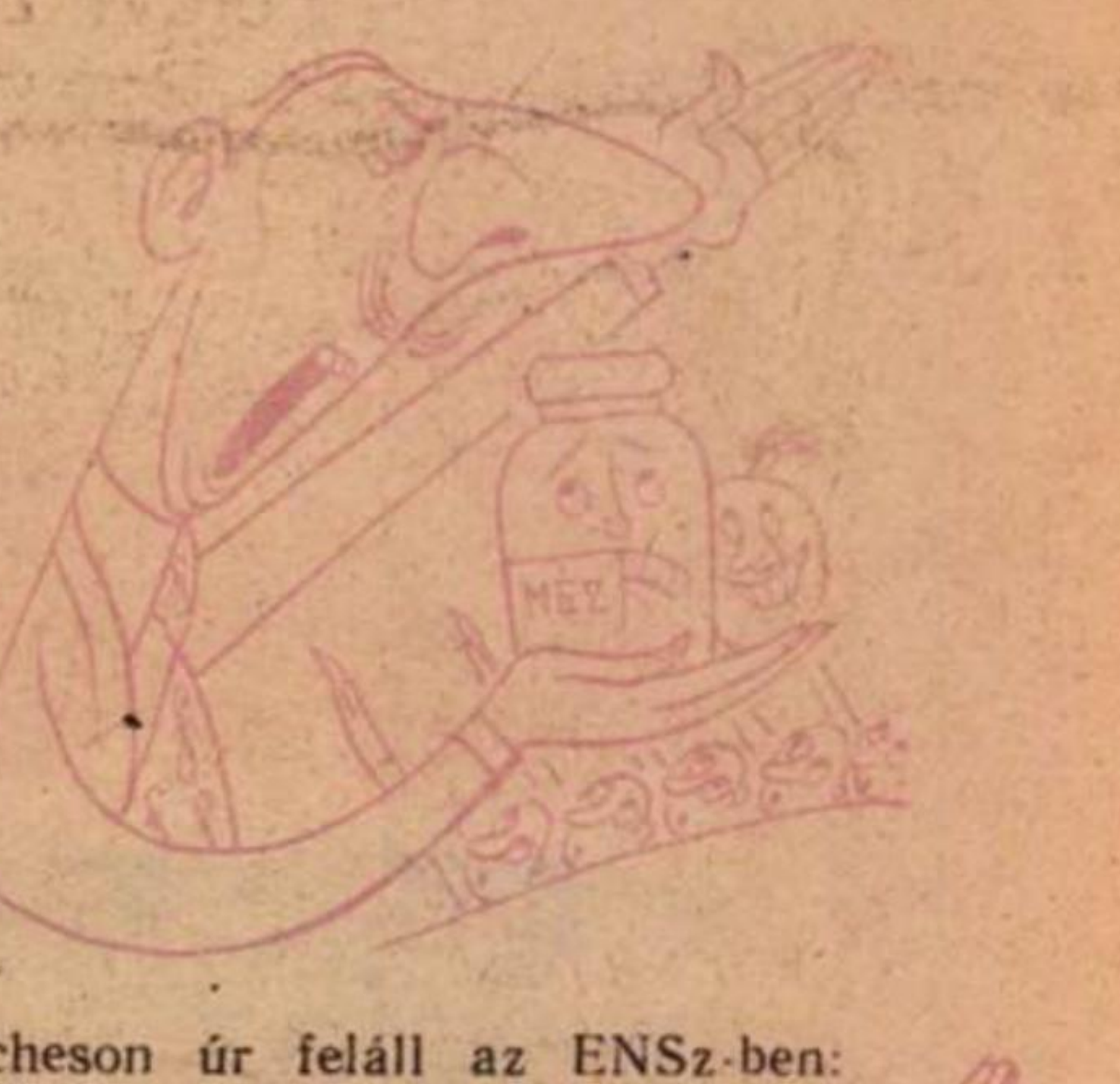

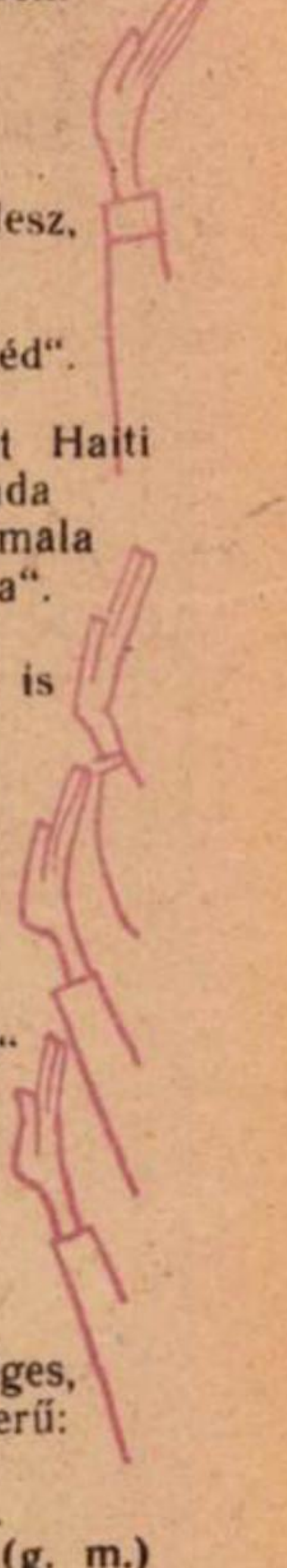

Acheson úr feláll az ENSz-ben:
„Új javaslatom íme kész!
Az epe eztán édesség lesz,
És keserűség lesz a méz!“

Egy pillanatra néma csend lesz,
Meghallani a légy neszét,
Aztán az angol delegátus
Feláll és bólint: „Bölcs beszéd“.

„Az USA mondta“ — bólint Haiti
„Ők tudják“ — int rá Kanada
„Bölcs javaslat“ szól Guatemala
„Látni, Trumannak van agya“.

De felhangzik ám persze ott is
A józan ellenvélemény:
„Az epe az, mely keserű és
A méz az édes, vélem én!“

Am Acheson felnyerít erre,
Mint szügyöndöfött csataló:
„A kommunista propaganda
Mondja ezt csak, nyilvánvaló!“

És megindul a szavazógép,
Az arcokon fölény s derű,
Megszavazzák: az epe édes,
A méz pediglen keserű.

Ők megszavazzák, nem kétséges,
Csak egy kérdés van, egyszerű:
Vajh' édes lesz az epe ettől
És vajjon a méz keserű? . . .

(g. m.)

Lelövik a kérdést . . .

Fácánon és vadkacsán kívül kérdést is lehet lőni. Lelőni. Ez utóbbi eset történt meg Bendével, aki alapfokú politikai iskolába jár. Itt az iskolán van egy többség, aki jól felkészült és van egy kisebbség, aki rosszul. Vagyis sehogy. Bende ez utóbbi tagozatba tartozik, de ezt igyekszik palástolni. Ő ugyanis készül, többek között elhatározással s félórával az iskola előtt borzalmas arányú tanulásba kezd. Elolvassa egymásután ötször-hatszor az anyagot s a végén, bár nem ért semmit, elolvasni kétségtelenül elolvasta. Ha szerencséje van, akkor egy picurka ragad az agyába, s azt ismétli, mint a gyerkőc, kit elküldtek két deka paprikáért a boltba.

Bende agyában jelen esetben az kapálózott, hogy — Spartacus római rabszolga volt, aki . . . Spartacus római rabszolga volt, aki. Ami az aki után jön, abban nem egészen volt biztos, de bizott lélekjelenlétében, mely összetákolja elmélete épületét.

Kezdődik hát a szeminárium s Bende vegyes magatartást tanusit. Van, hogy csillogó szemmel bátran belebámul az előadó arcába, szinte sugallva — engem elvtárs ne macerálj, aki igy tud nézni, aki ilyen becsületesen beléd tud kacsintani, az tud, azt hagyd csak parlagon.

Van aztán, hogy hatalmas termetét összegörnyeszti, fejét az asztal alá dugja, törzsét összegomolyítva beteszi több merészen felelgető szemináriumi hallgató mögé. Az iskola közben halad, Bende ámul, remek feleletek adódnak, húszan nyujtogatják az ujjaikat, mind felelni akar. Bende ujjaiban azonban porcleválás van, asztalon tartja őket, mint egy rendes kisfiú és várja Spartacust, amely részére mentőöv és a szerencse iszákja egyben. Ha megérkezik a kérdés, Ha hat keze volna, mind a tizet levegőbe nyujtaná, hadd mondja el az egészet, azt az egyetlenegyet, amit tud, ami ott tekereg agyának szürke sejtjeiben.

Ha legalább egyszer felszólalt, akkor elmult az elsődleges veszély, tudományos helyzetét biztos siker övezi. Utána közbebök még néhány nemet vagy igent s valahogy megússza a délutánt. Közben folyik a tanulás. Bendének időnként lelkiismeretfurdalásai is vannak; jó lett volna jegyzetelni, olvasni s akkor ma vidoran ámultatná tudásával a szeminárium hallgatóit. De végre felsüt a nap, a téma eljutott Spartacushoz, Bende munkába lép, nyakat forgat, kezet emel, hogy ő majd megmondja, hogy ki volt Spartacus.

Hat pályázó van a kérdés békés elintézésére, kettőnek, a nagy konkurrenciát látva, elmegy a kedve, lassan kidől további kettő is. Már csak két kéz van a levegőben, Bendéé s Irma elvtársnőé, a kedves kis bérelszámolóé. A keze is kedves, de most Bende ráncosnak és péklapátszerűnek találja. Kíváncsian néz az előadóra, bedől-e a stréber Irmának, mert Bende ugyan hisz az emancipációban, de jelen esetben csak az érdekli, hogy felgöngyölítse az egész Spartacus komplexumot. Azonban az előadó, akiről különben is rossz véleménye van, Irmára adja a szavazatot, Spartacusról pár perc alatt minden kiderül. Bende kajánul várja, hogy Irma Spartacus helyett a baromfitenyésztésről kezd beszélni, ez azonban nem történik meg s az előbb még szálfaegyenes Bende újból apró csomaggá görnyed s némi idő után hallja, hogy — az az elvtárs ott hátul mondja meg, hogy mi volt a hűbéri társadalom lényege.

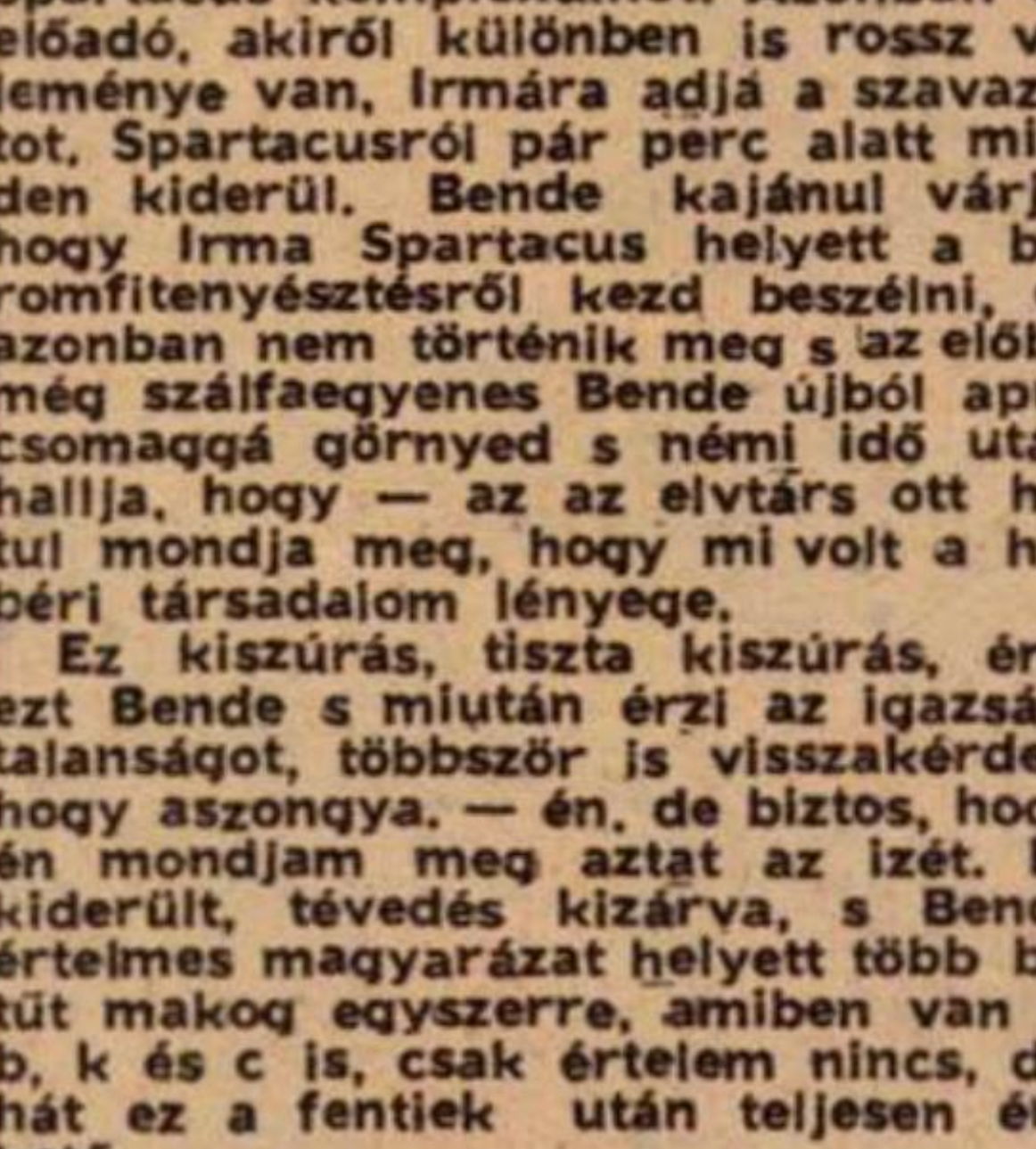

Ez kiszúrás, tiszta kiszúrás, érzi ezt Bende s miután érzi az igazságtalanságot, többször is visszakérdez, hogy aszongya. — én, de biztos, hogy én mondjam meg aztat az izét. Ez kiderült, tévedés kizárva, s Bende értelmes magyarázat helyett több betűt makog egyszerre, amiben van a, b, k és c is, csak értelem nincs, dehát ez a fentiek után teljesen érthető.

Vége a szemináriumnak, Bende is felszólal, felszólalásának tárgya őszinte önkritika. Az önkritika lényegét nem közöljük, de többek között azt is mondta a lesujtott Bende:

— Legközelebb elvtársak, biz isten fogadom, saját és több kebelbarátom életére fogadom, nemcsak egy kérdésből, hanem az egész anyagból fogok készülni.

Nagy S. József

Szegény amerikai galambok . . .

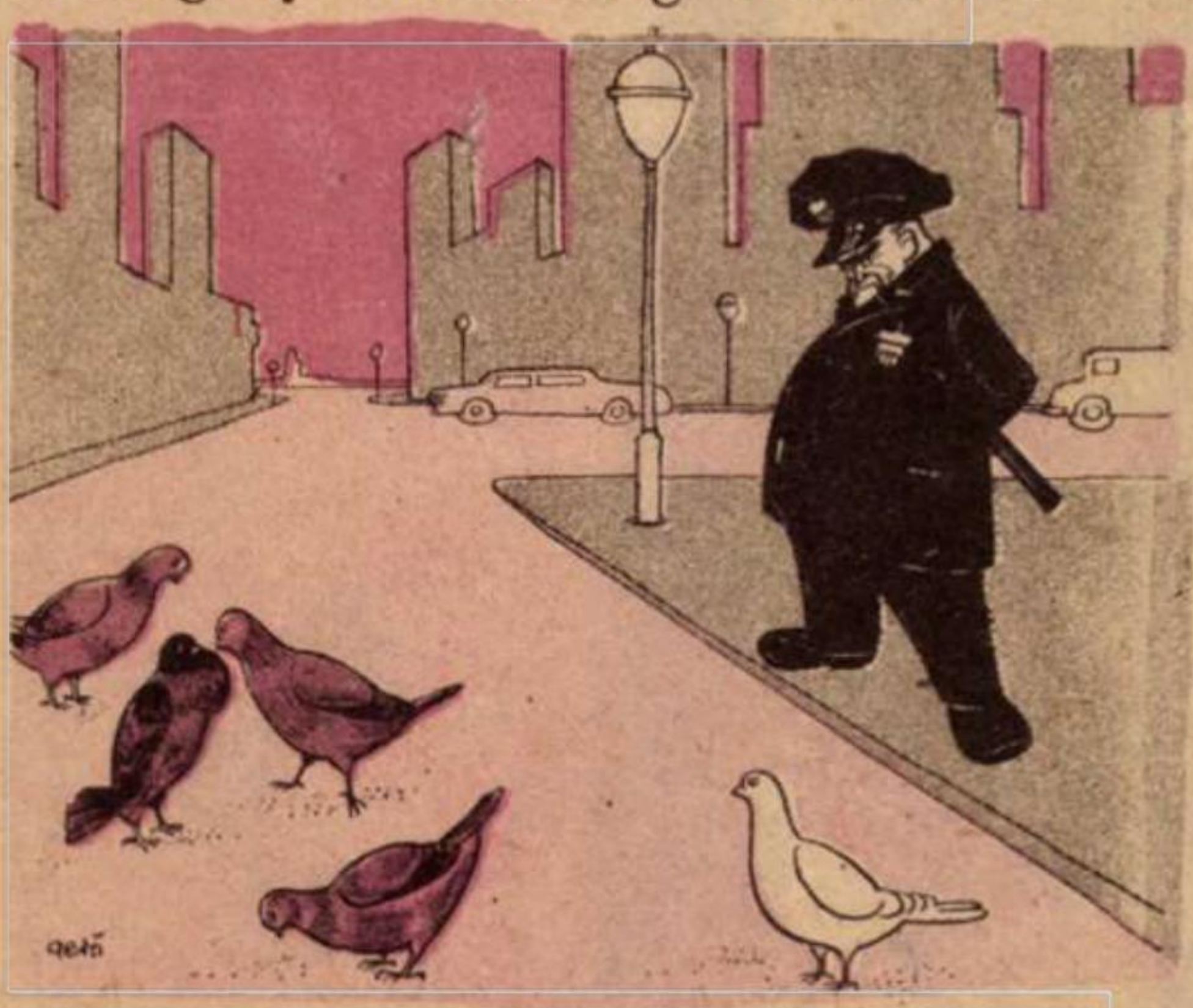

— Te Tubi, ne álljunk szóba azzal a fehér kollégával . . . Nagyon hasonlít a Picasso békegalambjához és figyel a rendőr . . .

A hulladékgyűjtő gyönyörű álma

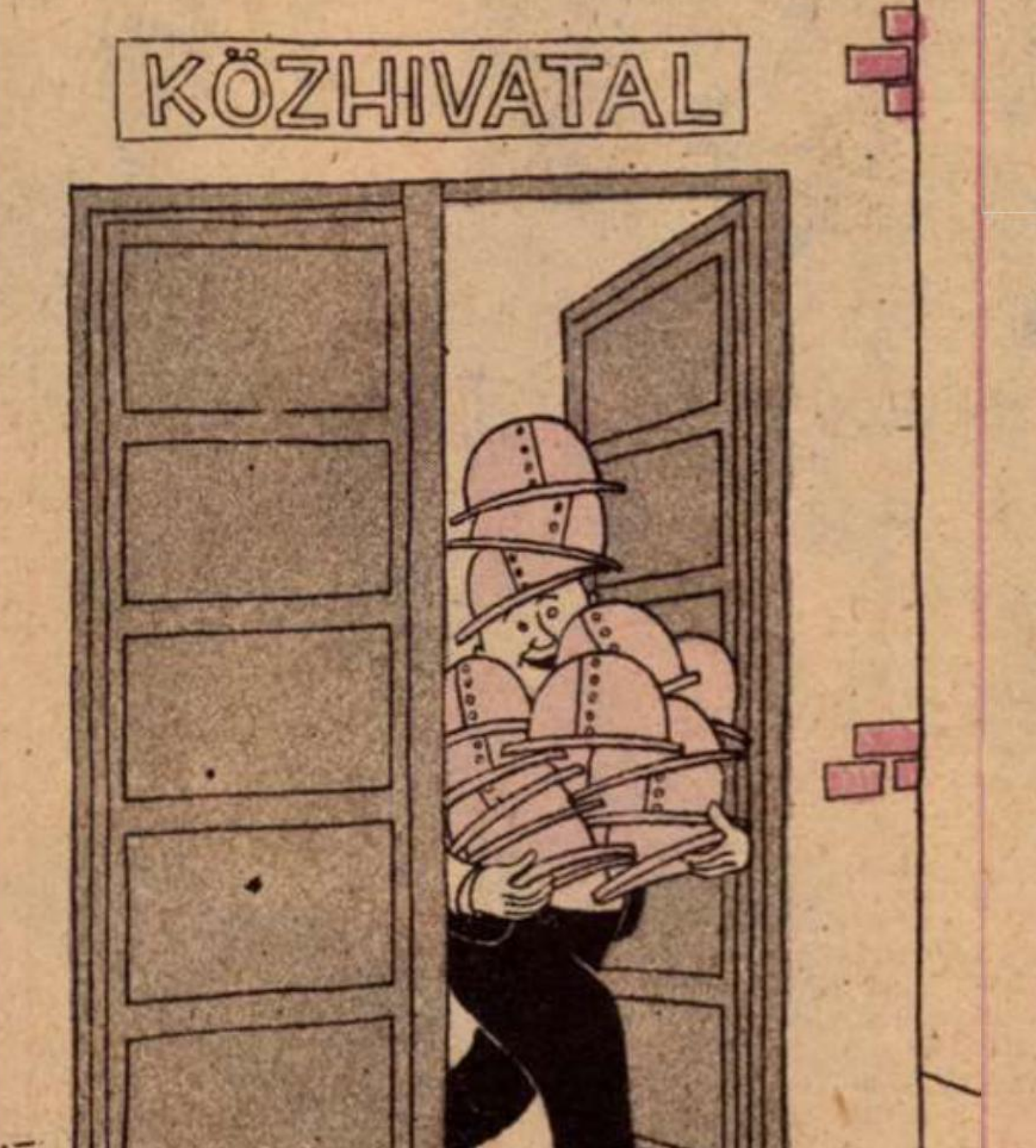

Ki a hivatalokból a vaskalapokkal!

HAJRÁ!

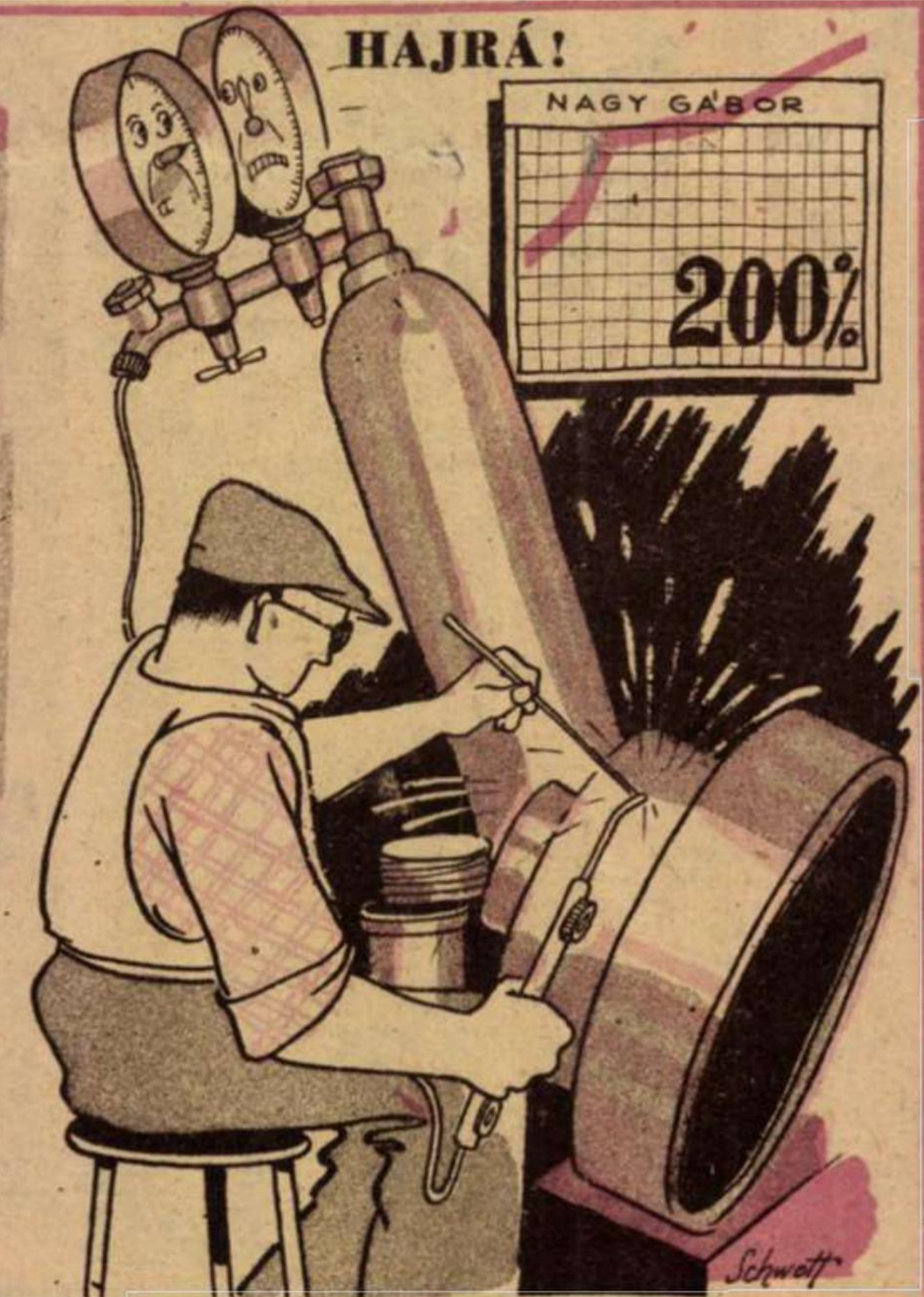

A feszmérő: Még két nap a Kongresszusi verseny eldőltéig? Már alig bírom a feszültséget.

Gombák, ha találkoznak

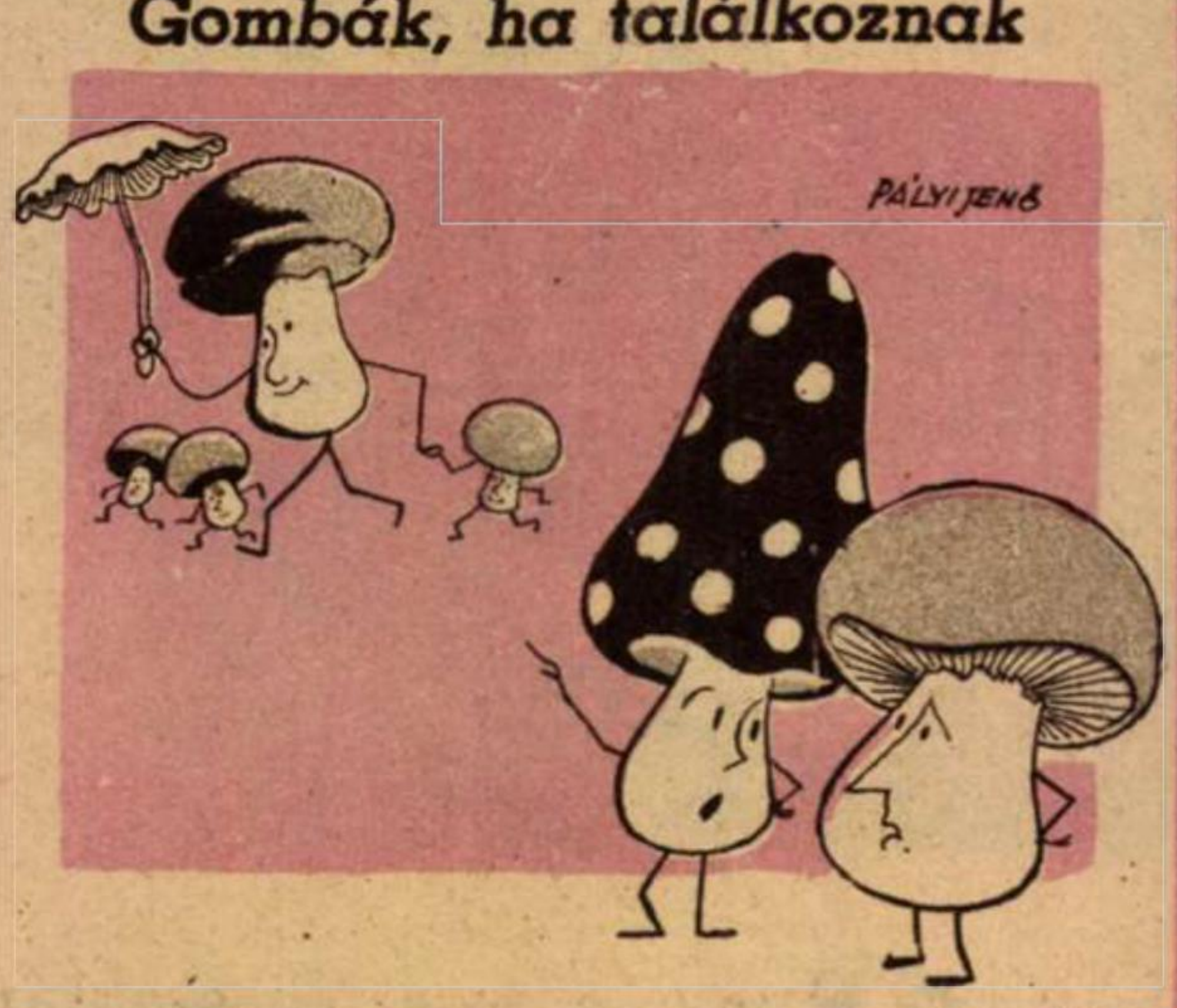

— Nézd ezt a Csiperkét! Úgy szaporodik, mint a TSzCs-tagok száma . . .

Szervezetlen szervezet

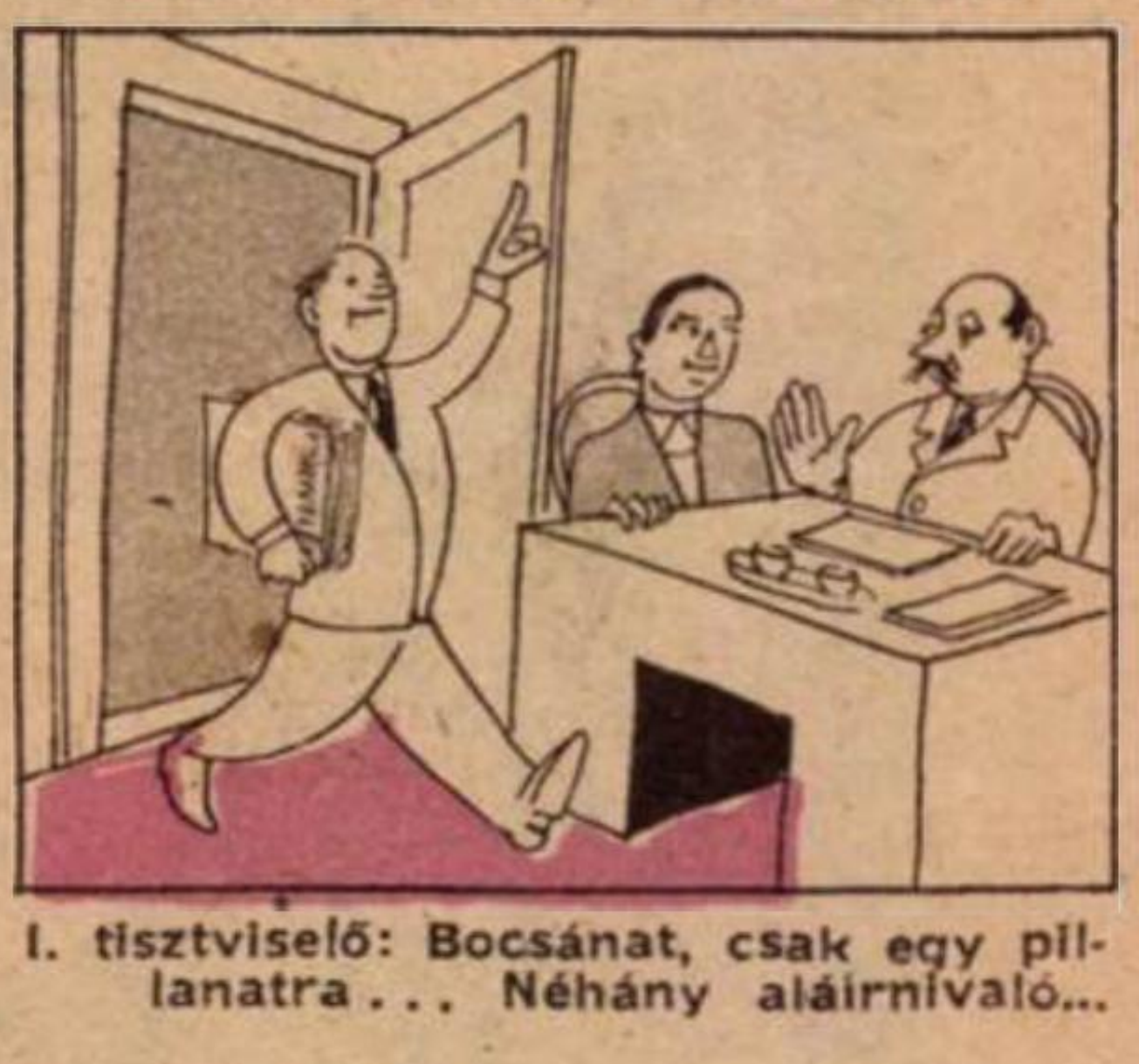

I. tisztviselő: Bocsánat, csak egy pillanatra . . . Néhány aláírnivaló . . .

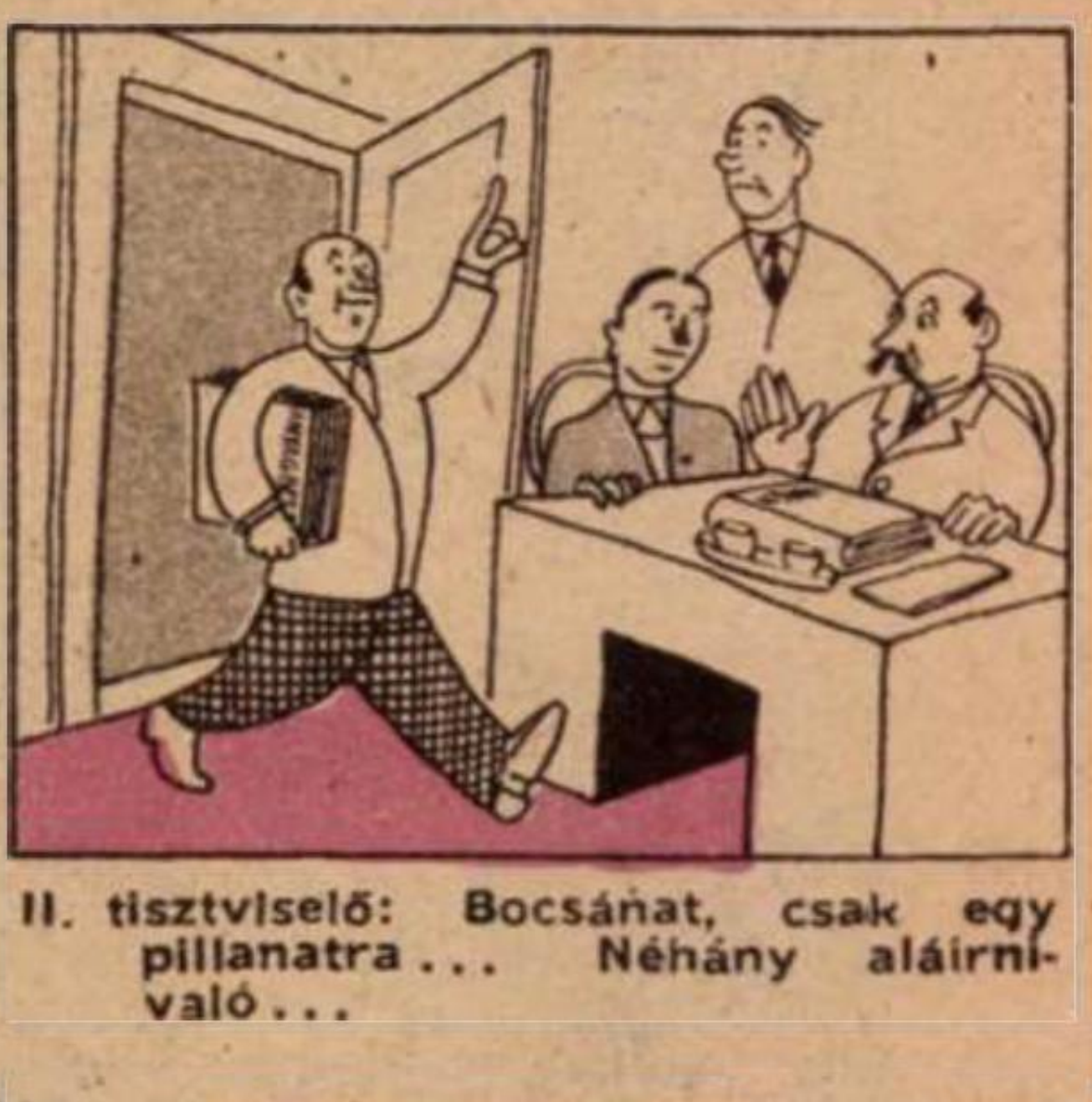

II. tisztviselő: Bocsánat, csak egy pillanatra . . . Néhány aláírnivaló . . .

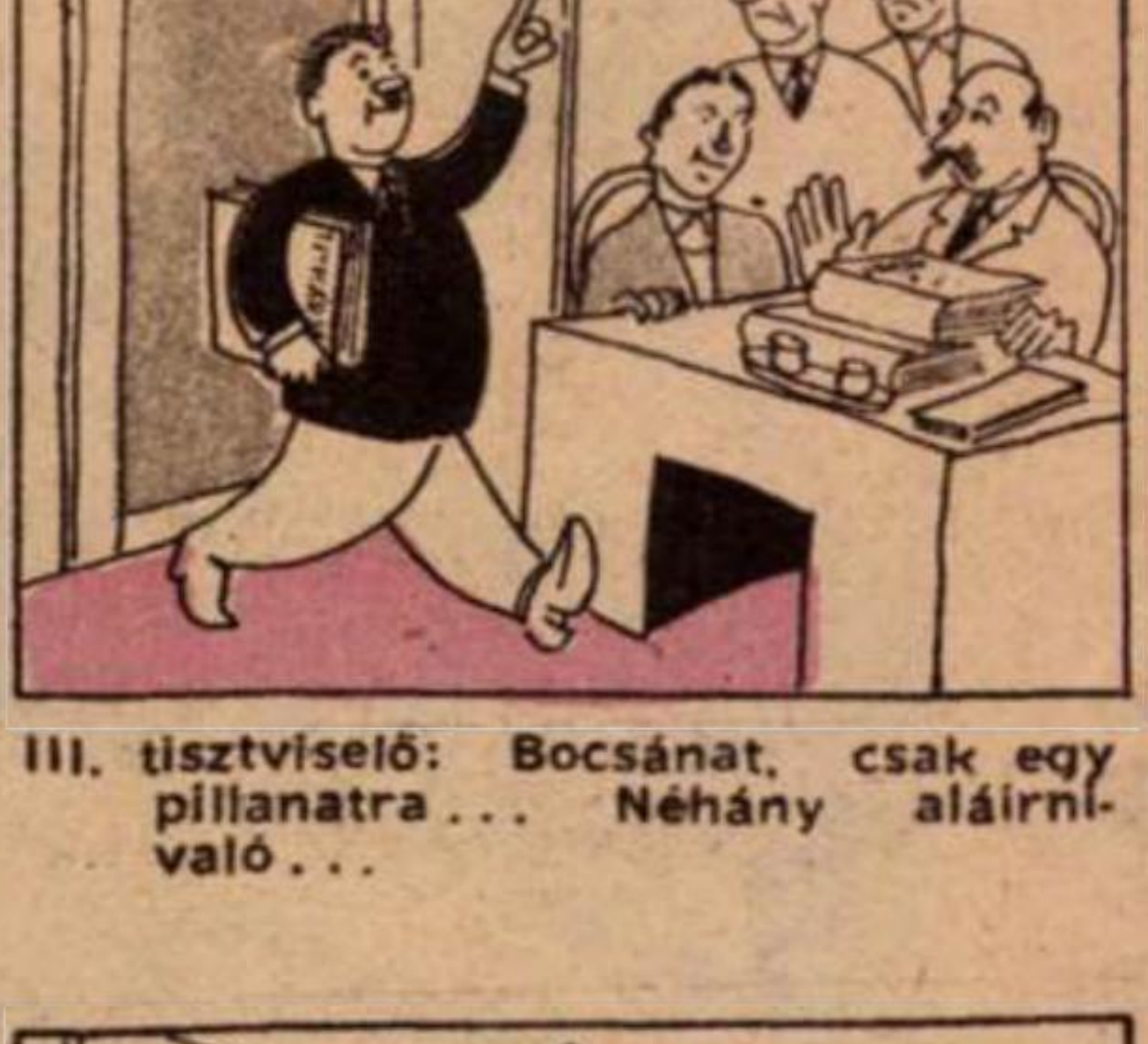

III. tisztviselő: Bocsánat, csak egy pillanatra . . . Néhány aláírnivaló . . .

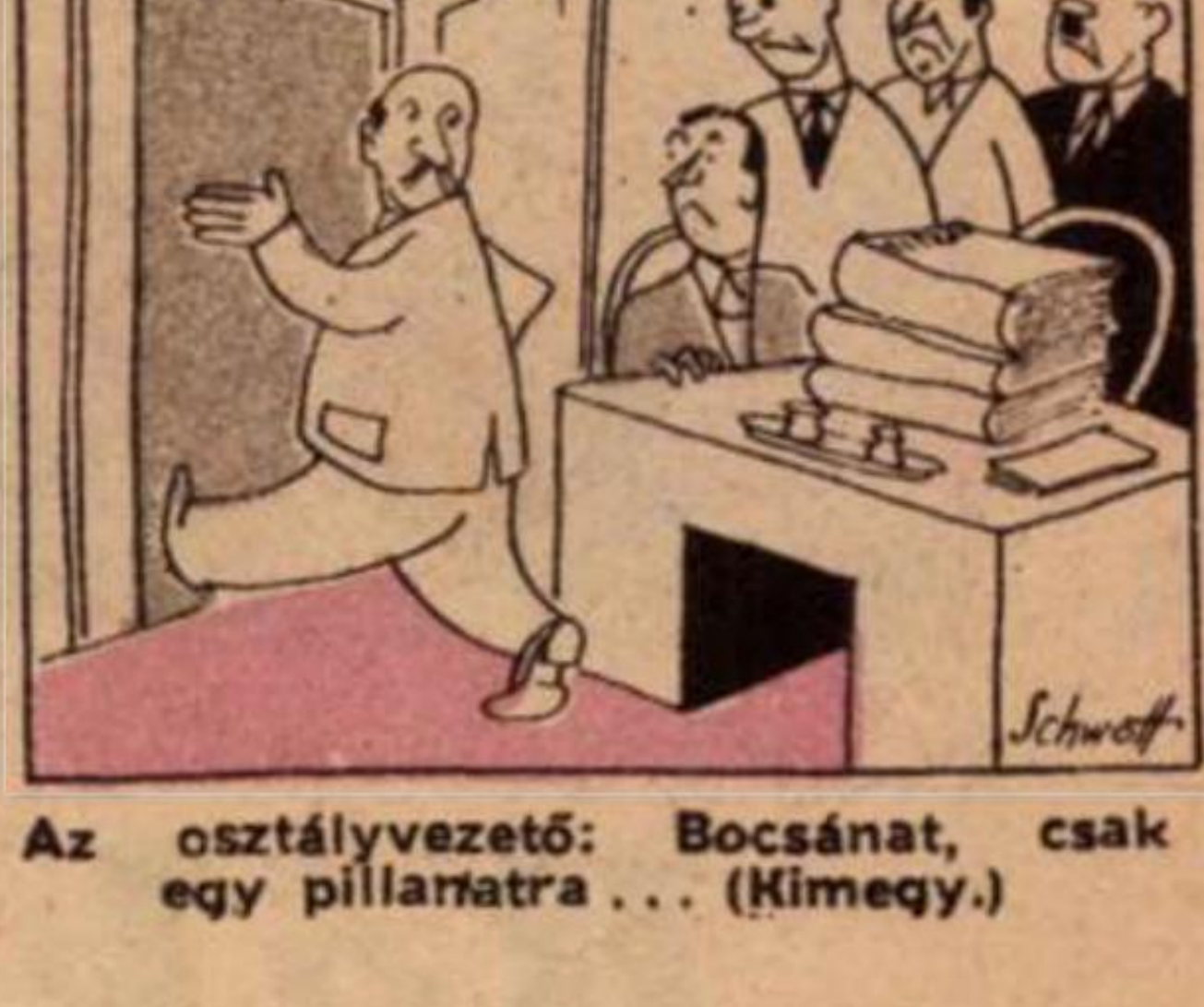

Az osztályvezető: Bocsánat, csak egy pillanatra . . . (Kimegy.)

Félévi bizonyítvány

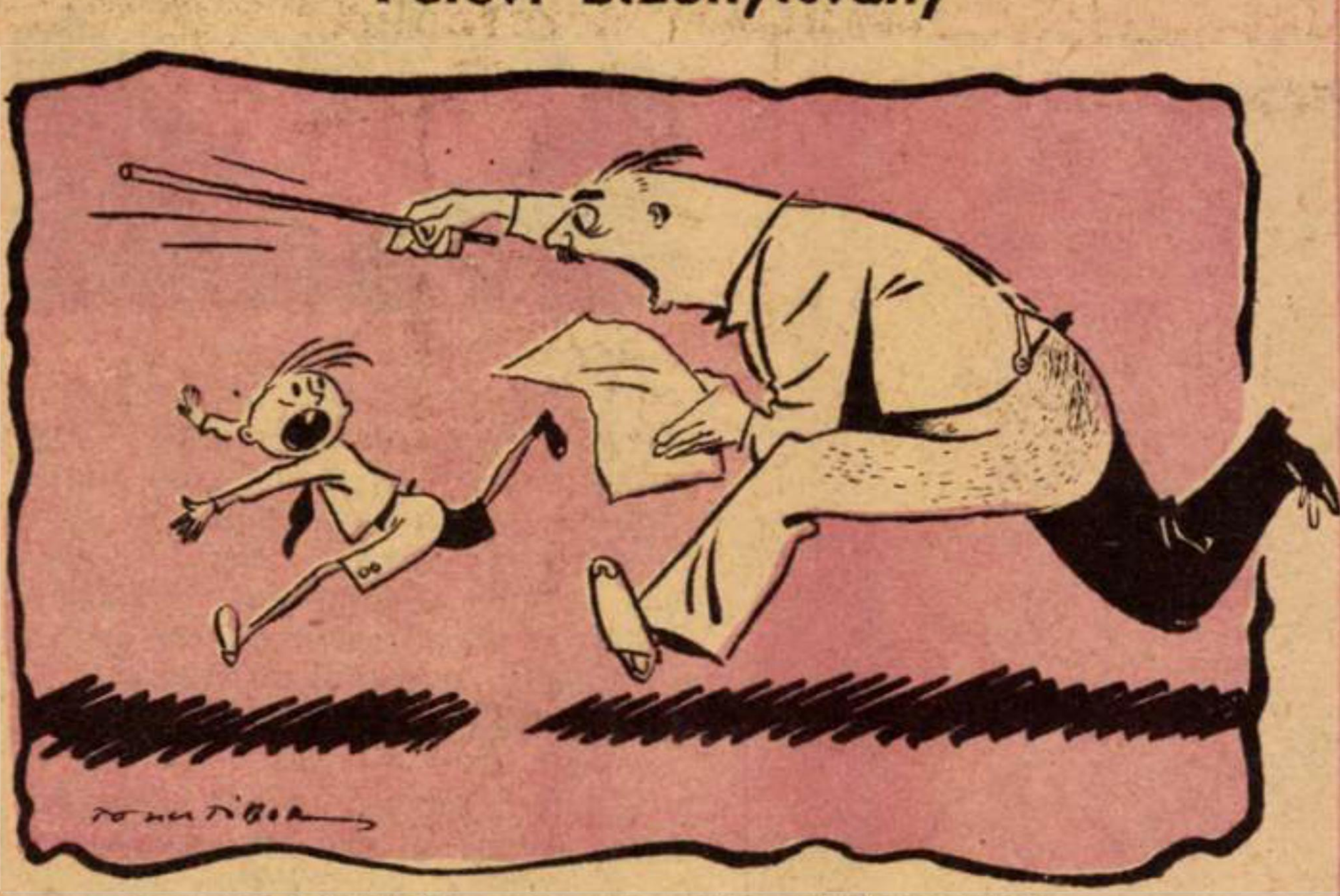

— Apu, ne bánts! Te sem vagy még sztahanovista!

Amint az ábra is mutatja...

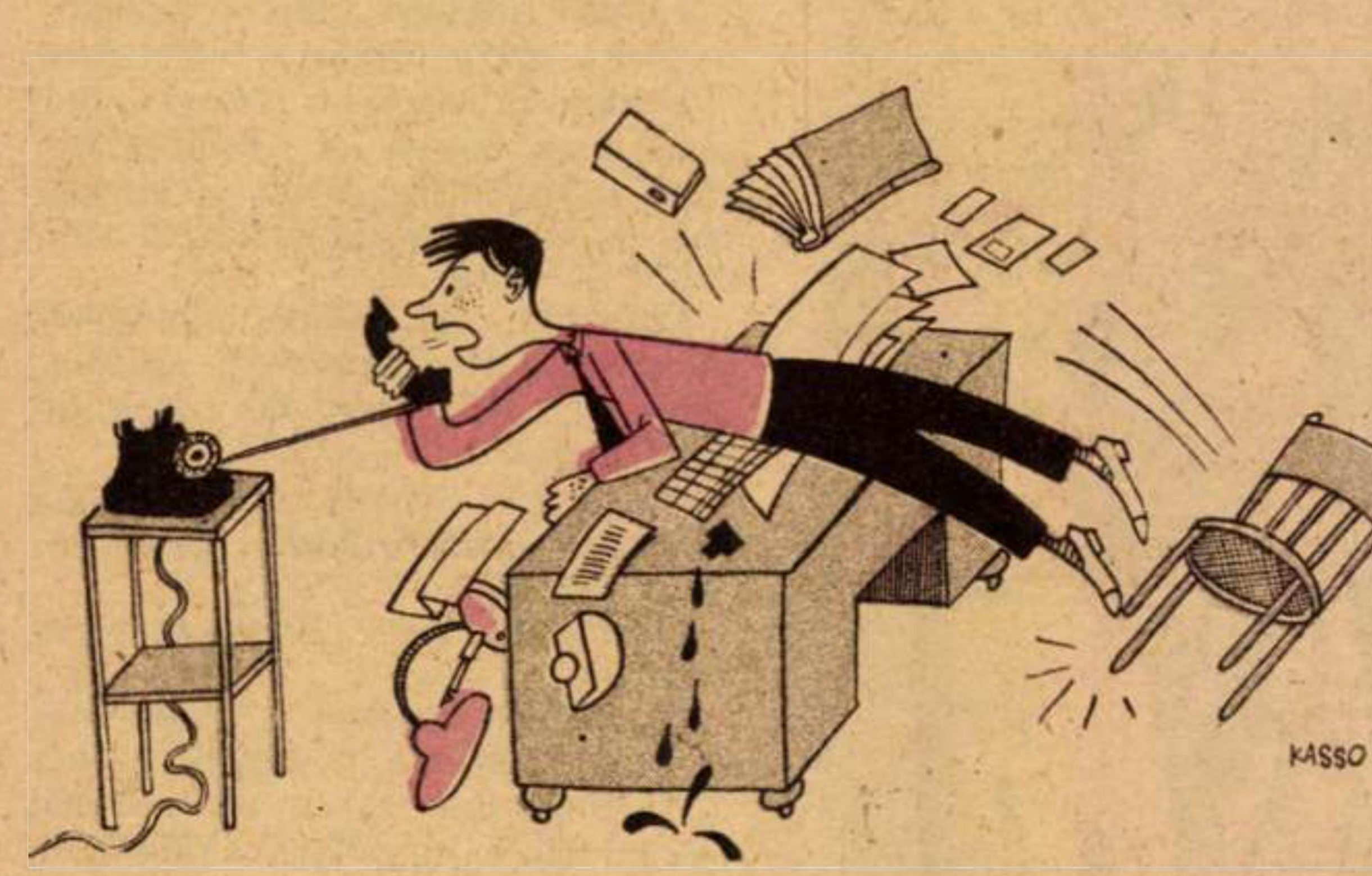

— Nem! Az én munkámban már nem tudok elképzelni észszerűsítést!

Aki félreérti a szocialista realizmust

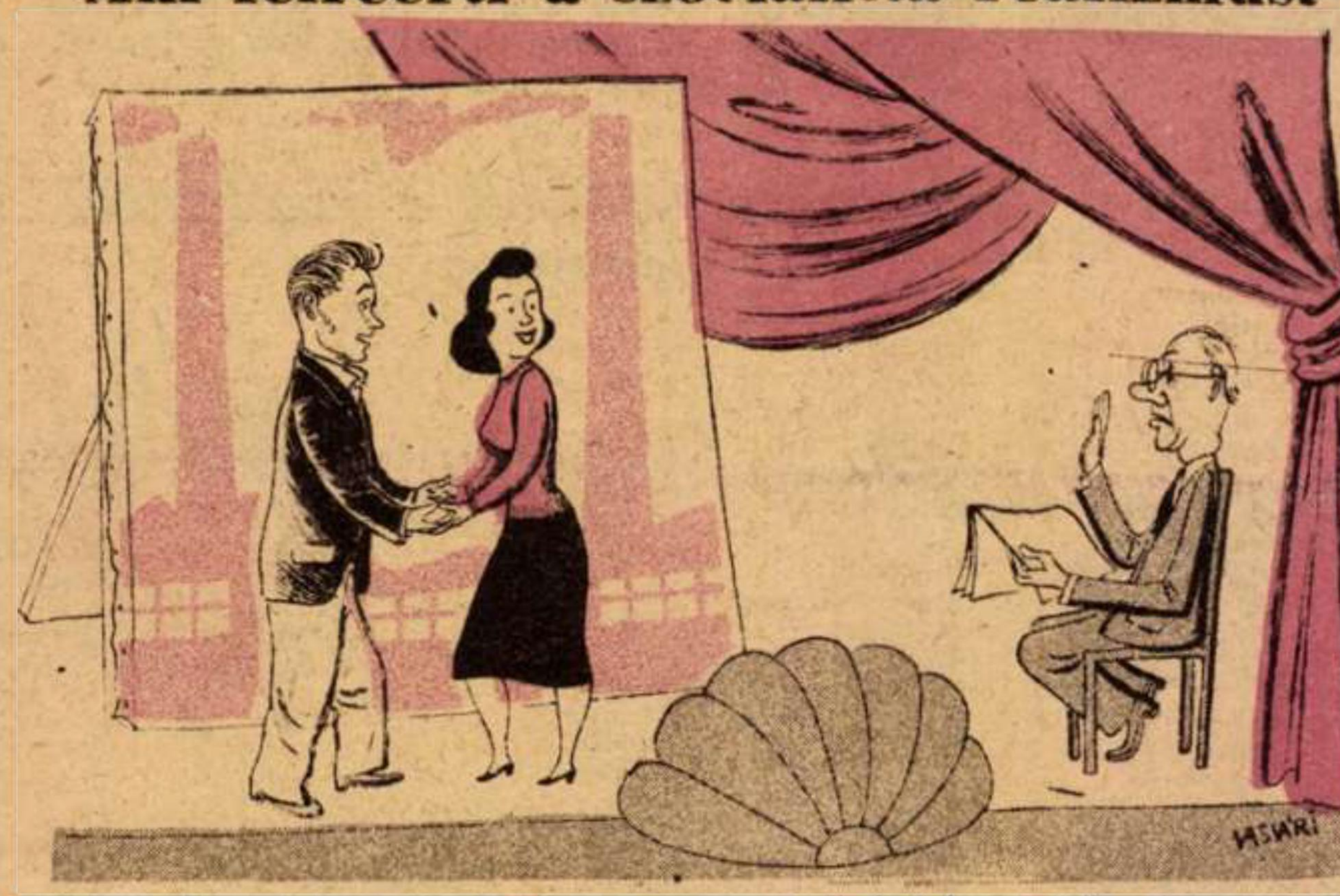

— Mondd, szerző elvtárs, itt a szerelmi jelenet közepén nem ölelhetne át engem a Jani?

— Hova gondolsz? Inkább mondjon valamit a selejt-csökkentés jelentőségéről!...

A feketevágó kulák kalandja

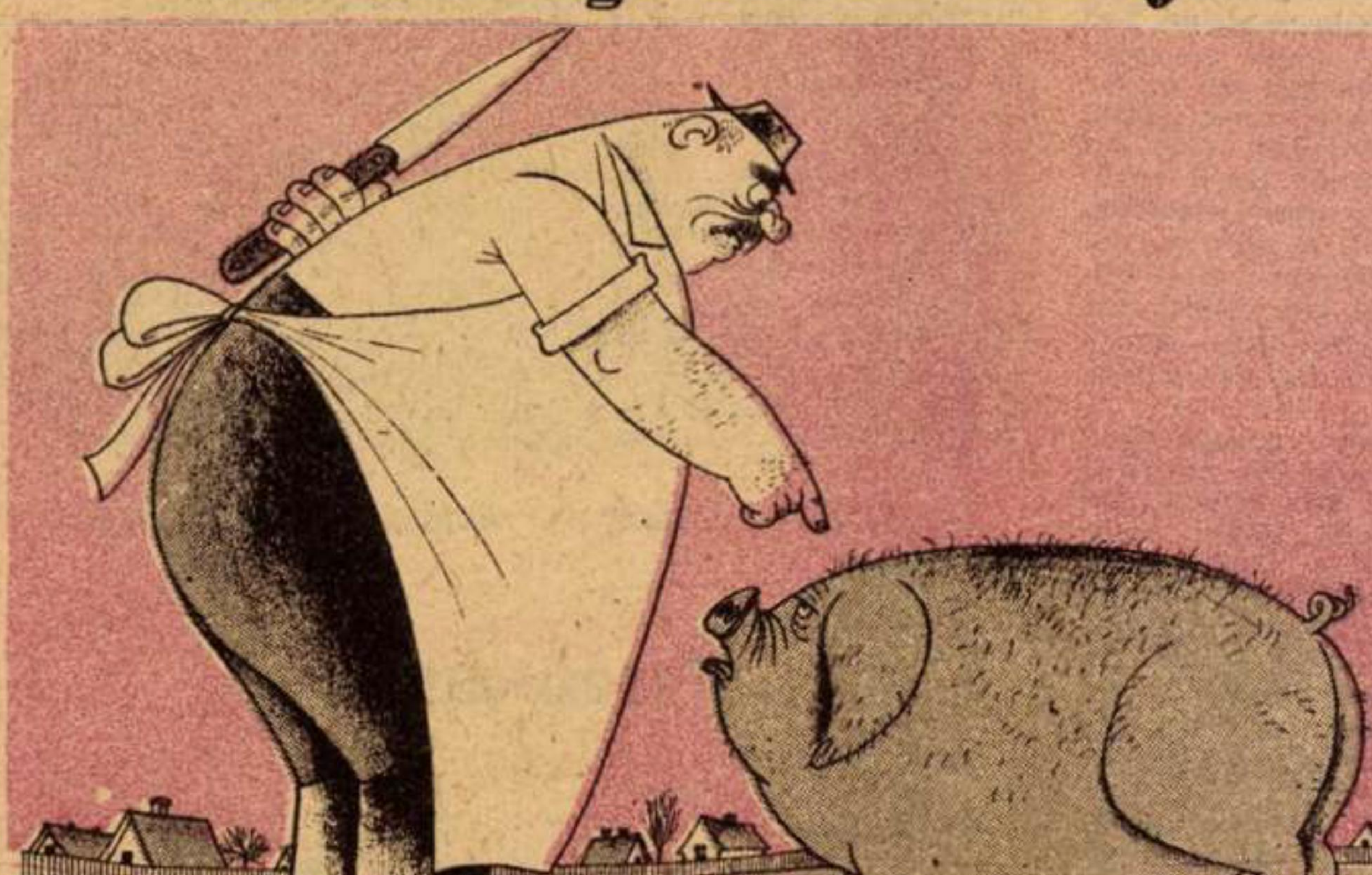

— Te disznó, te füstre kerülsz!

— Te disznó, te hüvösre kerülsz!

Akiknél még hiányzik az öntudat...

(A Láng-gyári „Turbina“ nyomán.)

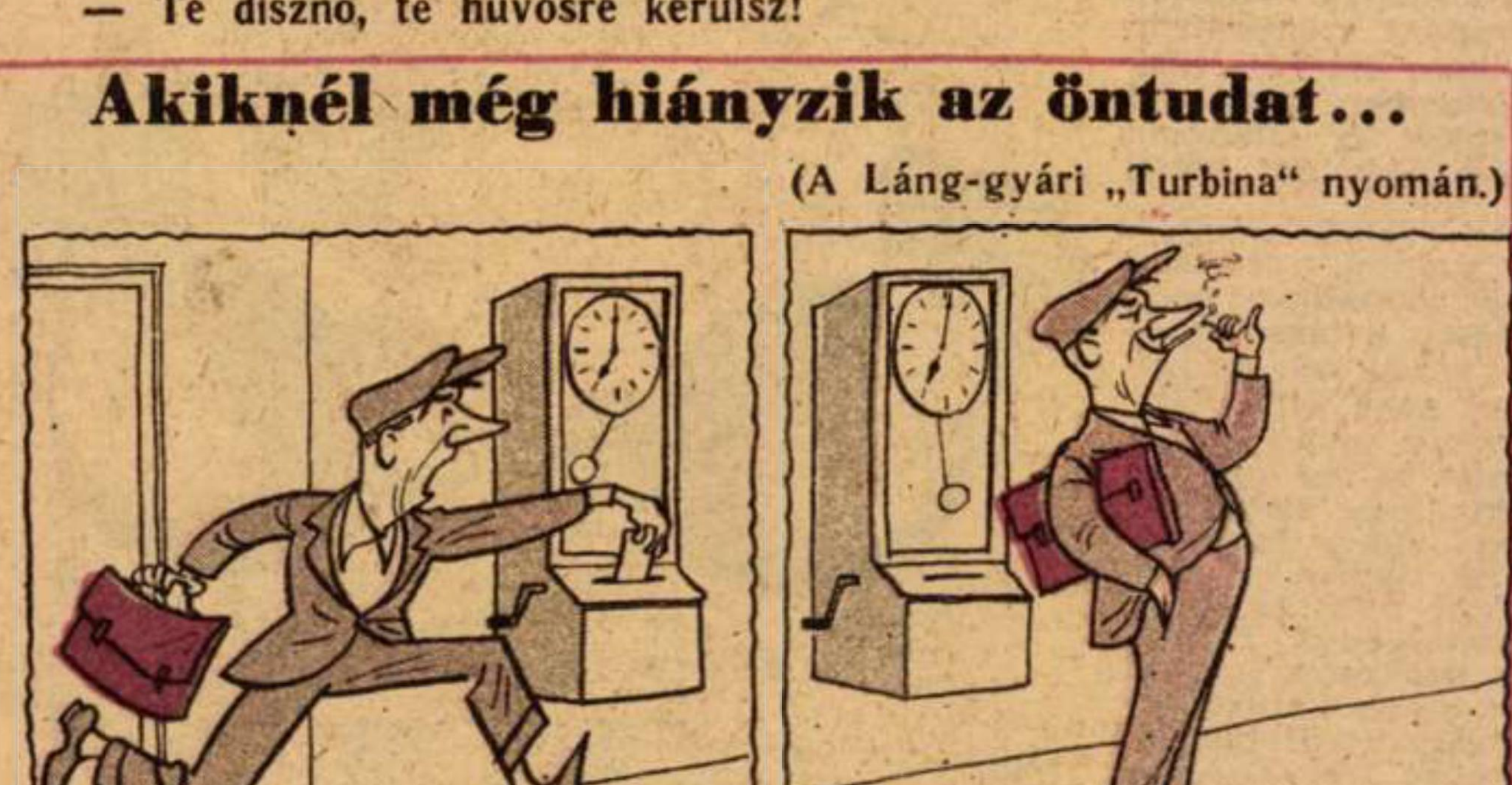

— Pontosan befutottam!

— Most már nyugodtan elszívhatok egy cigarettát...

Gádor Béla:

Ugy hirlik, meghaltam!

Nem dicsekvésképpen mondom, de a Hársfa-utcában meglehetősen népszerű ember vagyok, amit annak köszönhetek, hogy az egész utcában én vagyok az egyetlen humorista, holott még grafológusból is kettő van. Népszerűségem az utca kezdetétől, a Rákóczi-uttól egészen a Dohány-utcáig terjed, ami elég tekintélyes, körülbelül kétszáz lépésnyi darab. Szélességben népszerűségem elhúzódik egészen a Szövetség-utcáig, sőt újabban kiterjed az Almássy-terre is, ahol azonban már nem mint humoristát, hanem mint kutyatulajdonost ismernek, mert ott szoktam sétáltatni a kiskutyámat.

A napokban ezen a területen, amelyet nyugodtan nevezhetek az én életteremnek, elterjedt a hír, hogy meghaltam. Én a szomszédos házfelügyelő fiától tudtam meg a dolgot, akinek úgy mesélték, hogy öngyilkos lettem, mert az Országos Viccipari Bizottság egy viccem poénját kifogásolta, én azonban nem voltam hajlandó a poénen változtatni, inkább felakasztottam magam. Búcsúlevelet is hagytam hátra, amelyben minden vagyonomat egy Csikágóban élő, Flóri nevű elvált asszonyra hagytam, akibe húsz éve szerelmes vagyok. Egyébként a temetésemen a pap aggályoskodott, mivelhogy öngyilkos lettem, s nem akart beszentelni. A házfelügyelő fia a hírt a fűszeresnél hallotta egy magas barna asszonytól, elég csinos az illető és a férje könyvelő a művégtag-gyárban.

Még aznap beszéltem a művégtaggyári könyvelő barna özvegyével, aki meglehetősen egykedvűen vette tudomásul a tényt, hogy élek. Ő — úgymond — nem mesélt semmiféle badarságot viccekről, meg poénről, amiről azt sem tudja, hogy micsoda. Ő csak azt mondta el, amit hallott, hogy én egy repülőgépen ki akartam lógni két hordó arannyal Csikágóba, a gépet azonban a budakeszi erdő fölött lelőtték, én a két hordó arannyal a hónom alatt kiugrottam a lángoló gépből és tíz méterre befúródtam a földbe. Egy bőrkabátos mesélte a vendéglőben, aki látta azt a lyukat, amelyben én a két hordó arannyal eltűntem.

A vendéglőben már mindenki tudta, hogy meghaltam s ezért csalódott és szemrehányó arccal fogadtak. Szerencsém volt, mert a bőrkabátos egyén éppen ott támaszkodott a söntés pultjánál és egy kadarfröccsöt szopogatott. Ő egyáltalában nem úgy mesélte el a dolgot, ahogy én hallottam. Elsősorban nem is ismer engem, a nevemet sem hallotta soha, mert az Aggteleki-utcában lakik. Ő csak azt hallotta a borbélynál egy őszbajuszú drogistától, hogy egy sovány alak, aki itt lakik valahol az ötös vagy hetes szám alatt, kiugrott az ablakon, mert a felesége rajtakapta egy nővel, akit Flórának hívnak és törpepapagájkereskedése van a Bajcsy-Zsilinszky-úton A segéd erre azt mondta, hogy az a sovány alak csak én lehetek, mert én vagyok a legsoványabb az egész környéken.

Nyomozásom további történetét nem mesélem el. Az őszbajuszú drogistáról kiderült, hogy borotvált és fényképész és egészen mást mesélt a borbélyüzletben, mint amit a bőrkabátos mondott. Röviden közlöm csak a végeredményt. Halálom hírének az volt az alapja, hogy a Barát-utcában egy Lóri nevű törpepapagáj kirepült az ablakon. A papagáj tulajdonosa egy özvegyasszony volt, aki a pesti „Csikágó-ból“, a Nefelejts-utcából költözött ide a mult hónapban. Amíg a hír szájról-szájra járt, a pesti Csikágóból amerikai Chicago lett, Lóriból Flóri és nő, a papagájból annak a papnak az aggálya, aki nem akarta az öngyilkost egyházi szertartásban részesíteni és én úgy kerültem bele az egész históriába, hogy sovány vagyok.

Mi ebből a történetből a tanulság? Kettő.

Az egyik mindenkinek szól: ne fecsegjünk és ne adjunk tovább buta híreket, mert könnyen rémhírek lesznek belőlük.

A másik tanulság csak a papagájtulajdonosoknak szól: ha azt hallják, hogy a papagájuk kirepül az ablakon, ne üljenek fel ennek a rámhírnek, mert csak én haltam meg.

Jól érvel a Julcsa

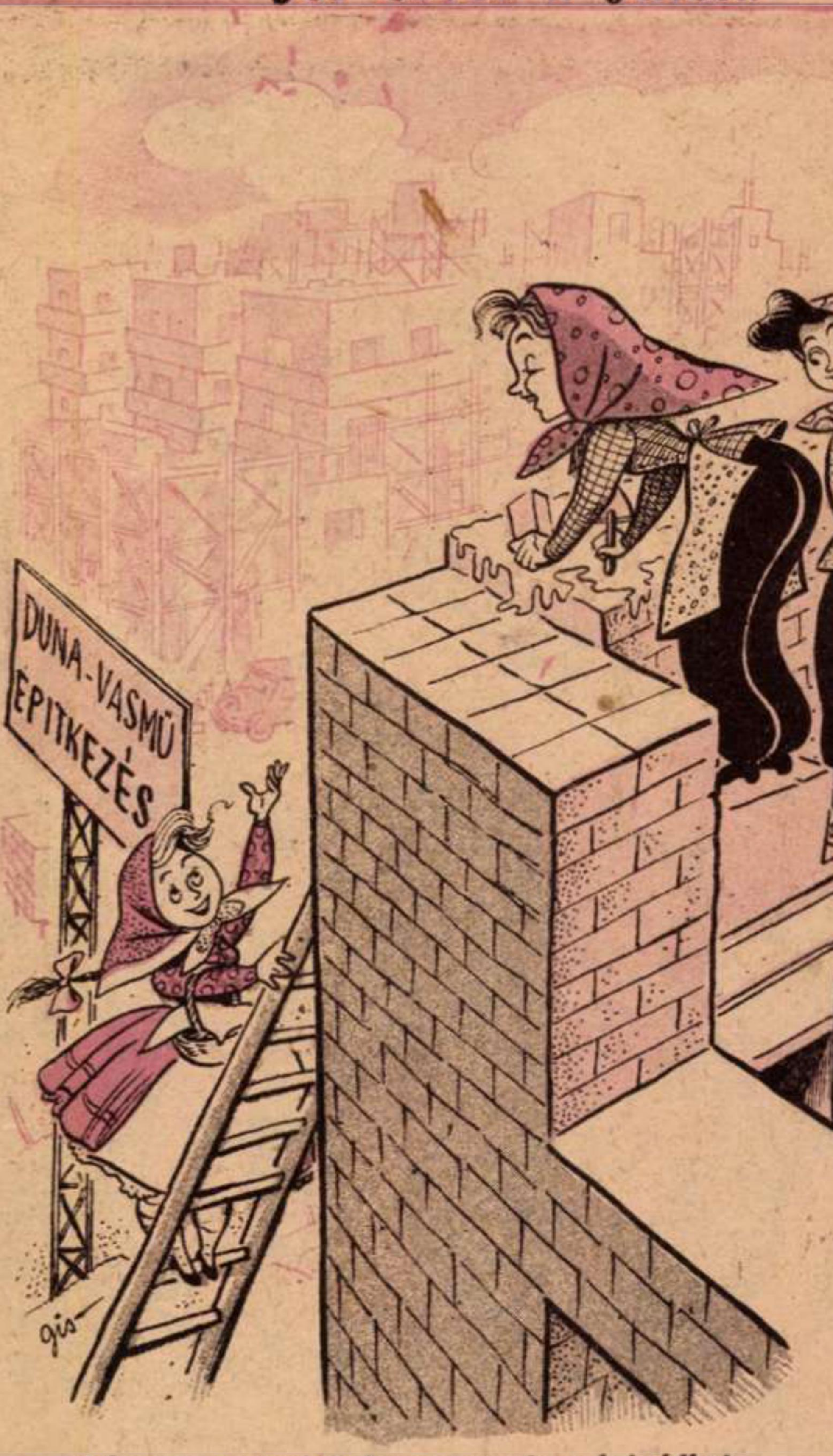

— Lányok, vegyetek be engem is a brigádba!

— Aztán mit tudsz?

— Építeni még nem tudok. De a munkakedvem legalább 12 emeletes!

Dulles, a különbéke angyala Japánban

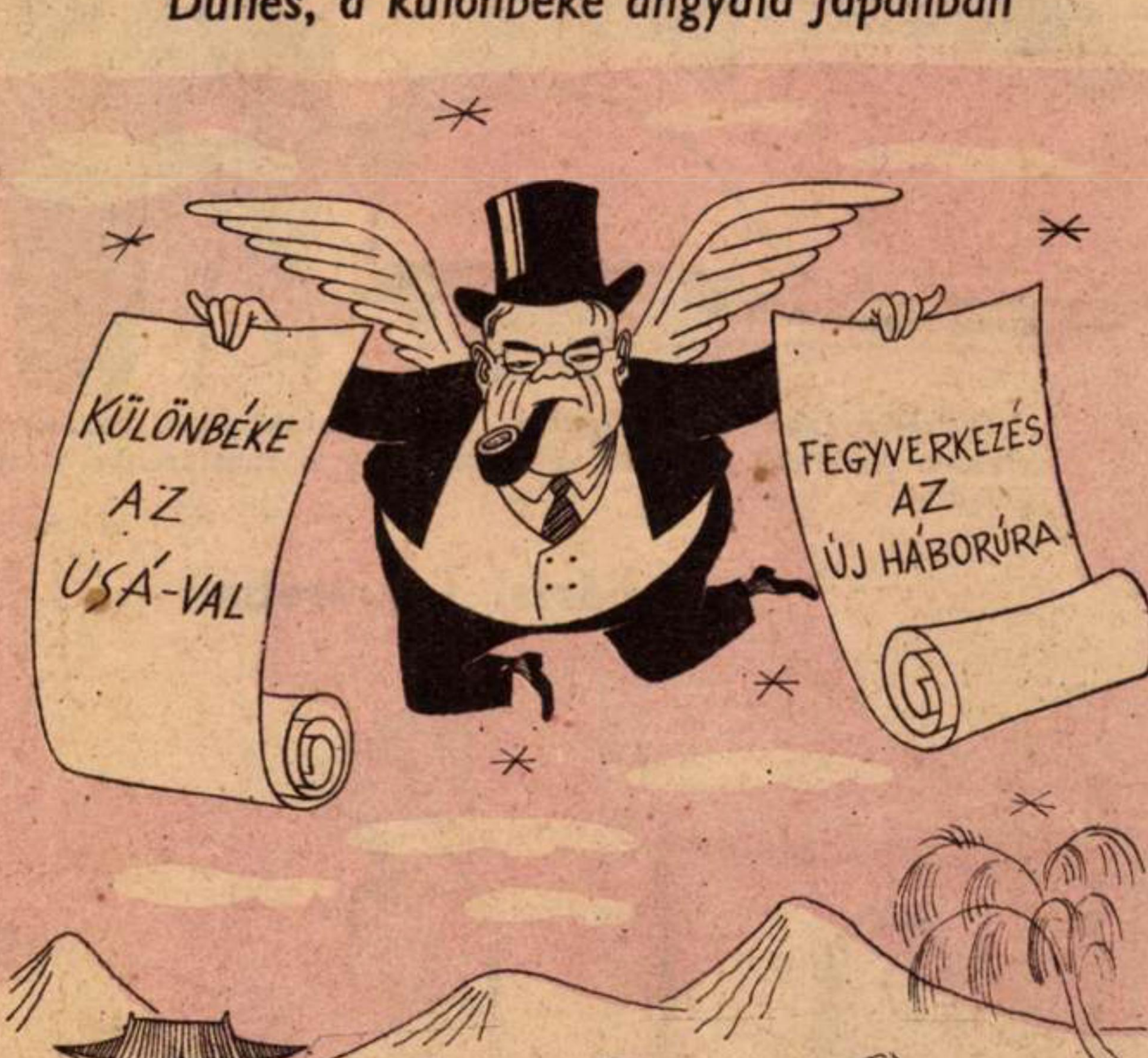

Igaz történet egy tiszteletben megőszült faliujságfelelősről

A Faliujság ott állott a főhelyen pontosan a kapuval szemben, és hogy valaki össze ne tévessze egy kávéfőzővel, nagy betűkkel felírták: Faliujság. Bal felső csücskén egy pittypalatty-család vert fészket, de csak társbérlőként, mert egy agglegény pók szintén a faliujságon szőtte össze legénylakását. A lovak korát a fogak számáról, a faliujság korát a rajta levő cikkek keltezéséről állapitják meg. De ezen a faliujságon csak egy cikk lógott, rongyosan, az irást már rég lemosta a hó és az eső, igy még egy kihívott régész sem tudta megállapitani, mennyi idős lehet. Ekkor Sajtó Sajó, aki harmadik elemista korában háromszáztizenhárom verset irt egy Ida nevezetű lányhoz, vállalta, hogy megcsinálja a faliujságot, de az olyan lesz, amilyen még nem volt és csuda! Szerette volna kétnaponkint megjelentetni különböző rovatokkal, a belpolitikától az atomfizikáig. Ezt aztán tovább fejleszteni úgy, hogy minden nap megjelenhessen, és aztán a végső perspektiva az, hogy mindenki kapjon egy faliujságot. Mi kell egy jó faliujsághoz? Tábla, — cikkiró — cikk. Tábla volt, cikkiró is annyi, hogy szinte le kellett beszélni. Mindenki igért, fogadkozott, csak a terjedelmet keveselték, de aztán: Fischer, aki a belpolitikai beszámolót igérte bejelentette, hogy nem tudja megirni, mert merevgörcs van a mutatóujjában, egész nap borogatást rak rá, mert fél, hogy később nátha lesz belőle. Temes külpolitikai cikket igért, de mivel nem volt otthon egy evőkanálnyi tintája sem, elment kölcsönkérni a barátjához. „És képzeld, ez a vén kópé, ez a vicces lókötő, aki már egyszer társaságban elvágta a nadrágtartómat, ez a csibész huncut láthatatlan tintát adott.“ Bokor remek cikket irt, az újonnan megjelent könyvekről, — „nem baj, hogy kicsit hosszúra sikerült?“, — de az Alagutban leütötték egy franciakulccsal és elvették tőle a cikket. Természetesen tudta, hogy kik voltak a tettesek, de majd a rendőrség... Kertésznek a sportéletünkről kellett volna irni, de mivel a muzsa fültövön csókolta inkább verset irt, ami meglepetésszerűen hosszúnak igérkezik és előreláthatólag a jövő szilveszterre kész is lesz, de akkor már nem a faliujság, hanem egy könyvkiadó vállalat kapja meg, úgyis térdenállva sirnak. Az üzem belső eredményeiről és hibáiról, a versenyekről az übétitkárnak kellett volna irni, de kéthete értekezletre ment, és azóta nem került elő. Lázas nyomozás folyik utána. És így tovább... és így tovább! Mindenki igért: „Majd én irok, csak bizd rám!“ — És nem lett belőle semmi. Egyszercsak megjelent Dics Dezső és szerényen így szólt: „Cikket hoztam!“ Könnyek szöktek a tiszteletben megőszült faliujságfelelős szemébe, átölelte, és zokogva így szólott: „Hoztál egy cikket?“ Dezső bólintott és finoman, csakúgy sejtetve a zsebére ütött. A faliujságfelelős elhatározta, hogy aranyba önteti Dezső cikkiró jobbját, és minden termelési értekezleten megmutatják. Azonnal elkérte Dezső fényképét, hogy koszorúval, babérral övezve kitehesse a faliujságra ezzel az aláírással: Az egyetlen ember, aki cikket irt!

És az egyetlen ember, aki cikket irt, előhúzott a zsebéből egy régi, gyürött, valószinűleg tavalyi ujságból kivágott hatsoros cikket.

Mikes György

AZ ÜZENET VILÁGVISSZHANGJA

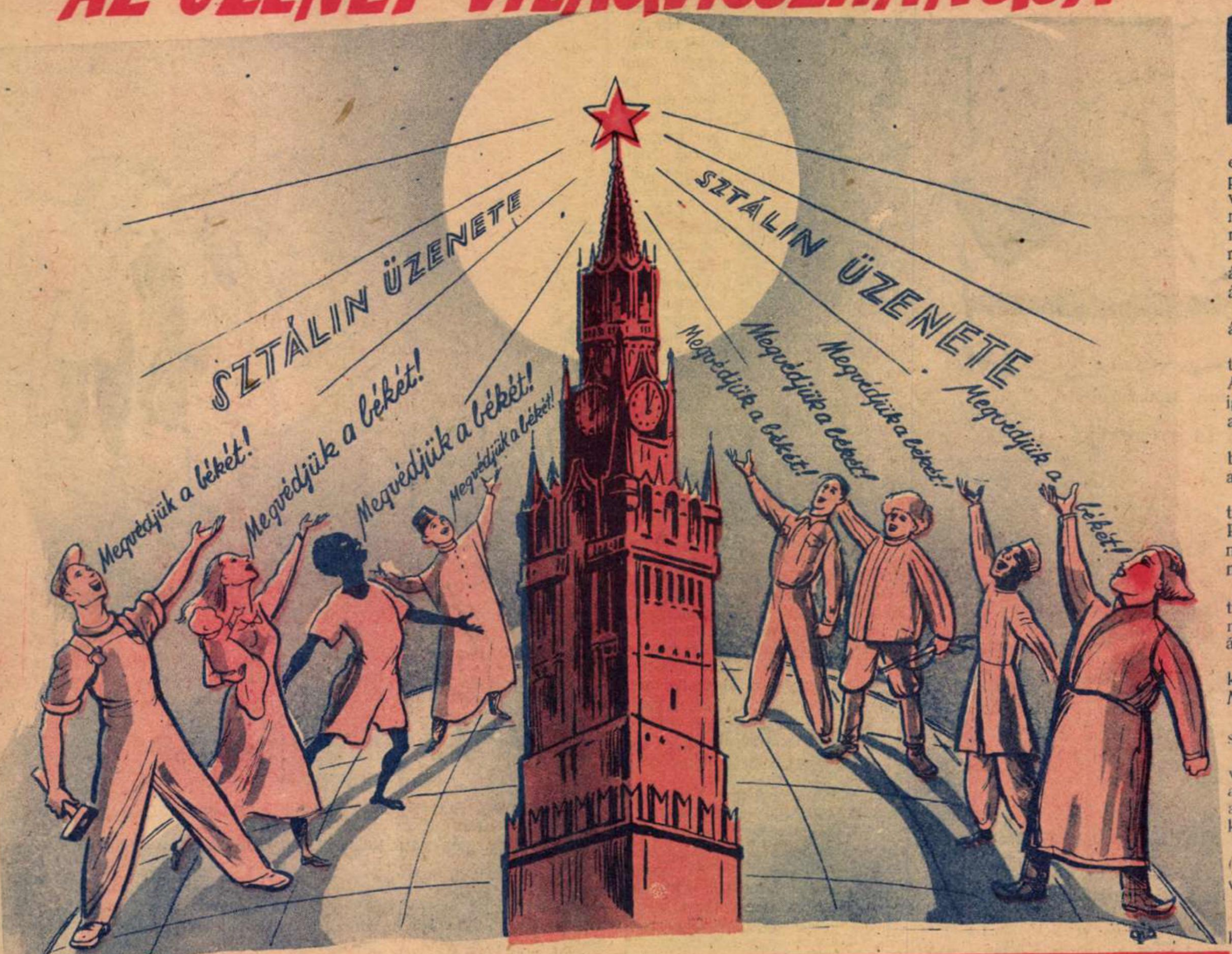
SZTÁLIN ÜZENETE
SZTÁLIN ÜZENETE
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!
Megvédjük a békét!

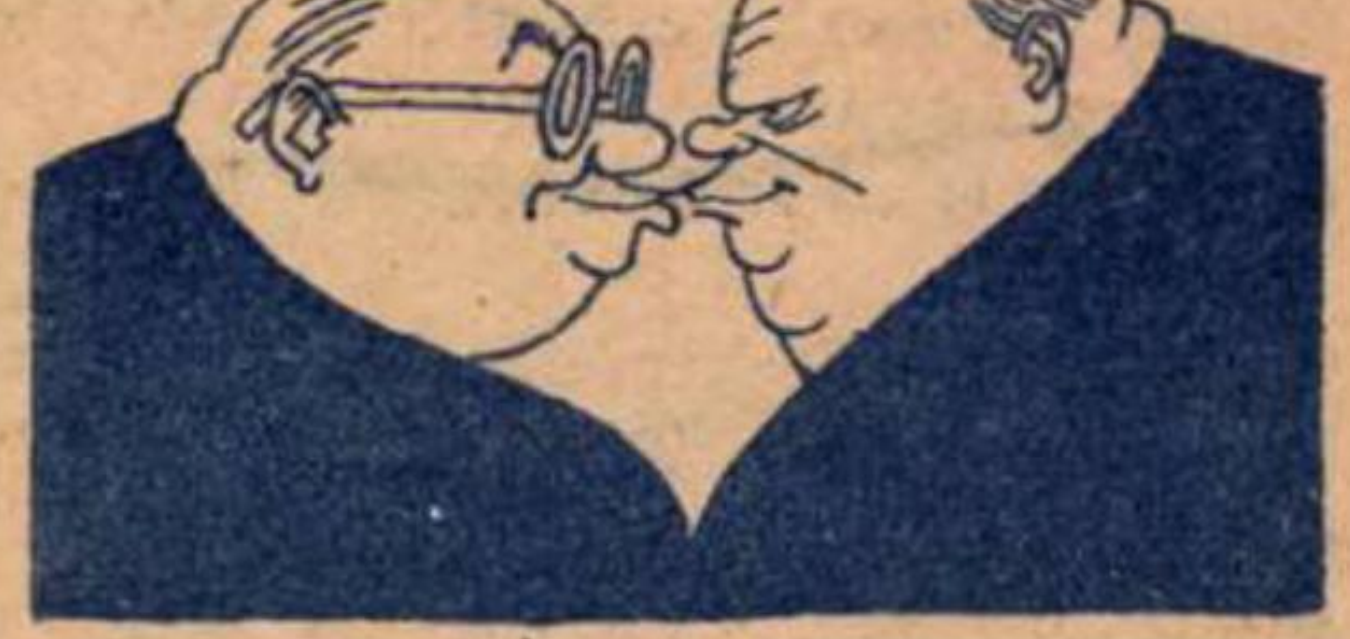

Bevin: Nézze Churchill úr, mi ellenfelek vagyunk, én munkáspárti vagyok, ön konzervatív, egy világ választ el bennünket egymástól, de tán közeledhetnénk egymáshoz egy kicsit... Nézzünk bátran szembe a dolgokkal, próbáljuk áthidalni az ellentéteket. Mi az ön álláspontja a munkáskérdésben?

Churchill: Le a bérekkel, fel az árakkal!

Bevin: Érdekes, ebben egyetértünk, dehát ez csak egy nüansz... A külpolitikai kérdésekben lesz az igazi nehézség! Mi az ön álláspontja a nyugatnémet kérdést illetően?

Churchill: A nácikat szabadonbocsátani, fegyvert adni a kezükbe, a többit aztán bízzuk a véletlenre.

Bevin: Érdekes... Nem is tudtam, hogy önnek a Konzervatív Párt tagja létére olyan elvei vannak, — mint a mi „Munkáspártunknak". És Korea?

Churchill: Küldjünk oda minél több katonát! Fiatalokat, azokért nem kár, mert azok előtt még ott áll a jövő...

Bevin: Jól hallottam? Ön angol katonákat akar küldeni Koreába? Még többet?

Churchill: Miért? Talán nem tetszik?

Bevin: Dehogynem... Csak meg vagyok döbbenve, mennyire azonos a véleményünk ebben is... Dehát akkor van-e egyáltalán különbség köztünk?

Churchill: Már hogyne volna! (Önérzetesen.) De még mennyire van!

Bevin (aggodalmasan): Micsoda?

Churchill (büszkén): Maga másfél kilóval kövérebb...

ANGLIAI BARAKKTANYÁN

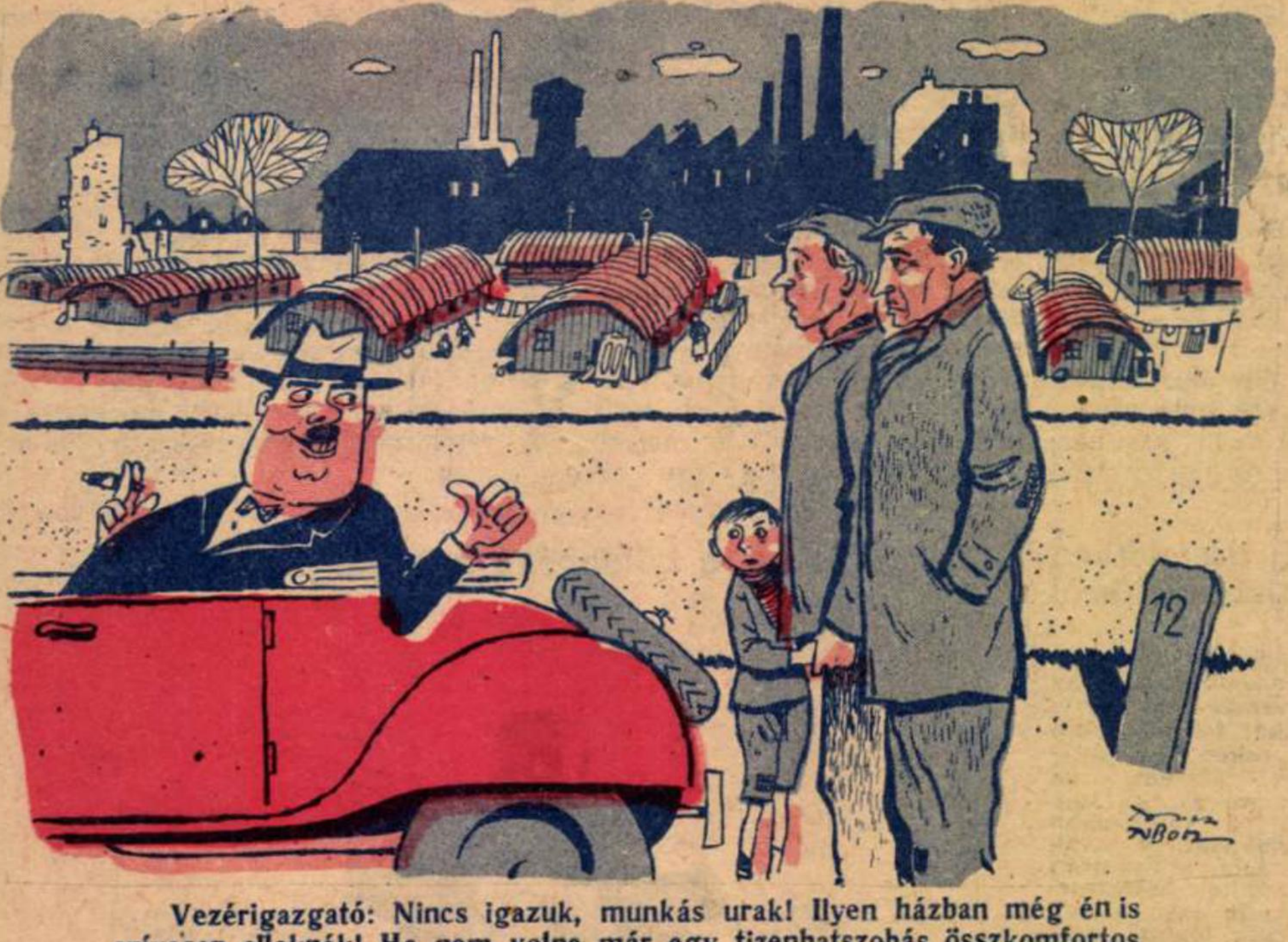

Vezérigazgató: Nincs igazuk, munkás urak! Ilyen házban még én is szívesen ellaknék! Ha nem volna már egy tizenhatszobás összkomfortos házikóm...

A párisi Louvreban

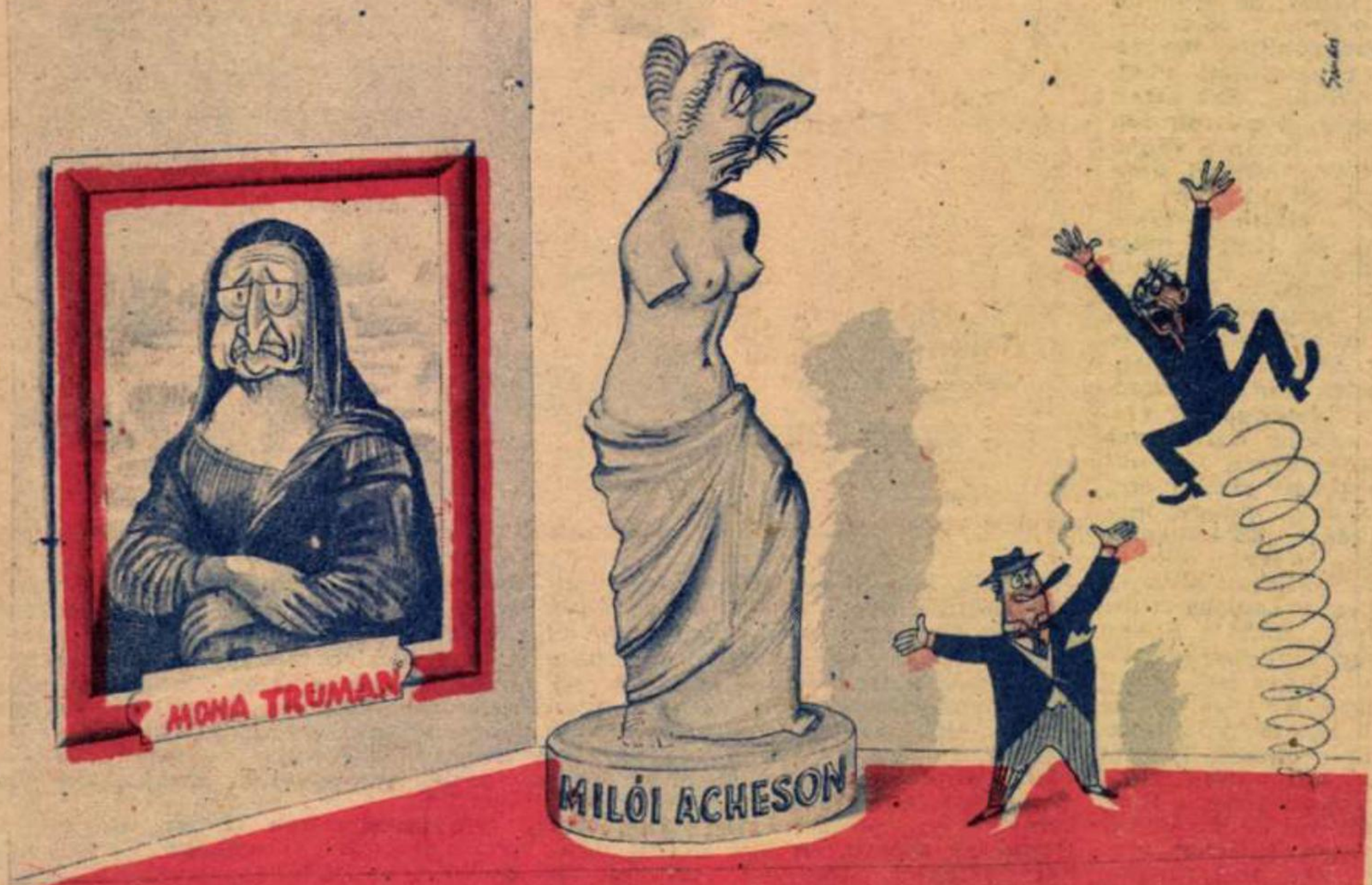

Az USA párisi nagykövete: Hazám népszerűsítése érdekében néhány apróbb változtatást eszközöltem...

Nem tudok semmit

Írta: Szép Ernő

Úgy emlékszem harmadik gimnazista voltam, jött egy fiú az osztályba, az valami csuda gyerek volt: mozgatni tudta a fülét. Csak megállott, ránk nézett komolyan, föltartotta a fejét, figyeltünk: egyszer csak ugrott a füle fölfelé, mindakettő, de legalább két centimétert. Ötször-hatszor megismételte ezt egymásután, ahányszor akartuk. Azt is tudta, hogy csak az egyik füle menjen feljebb, akár a balfüle, akár a jobb. Ilyen művész volt. Persze az egész osztály próbálta a fülét mozgatni, hiába, mert erre születni kell. Az osztályban, mikor a tanár úr magyarázott, vagy az utcán menetközben, mindig, mindig húztam a homlokom, nyomkodtam a két fogsoromat, nem, nem, nem ment. Néha majdnem sírtam kétségbeesésemben, úgy ambicionáltam, hogy az én fülem is mozogjon.

Jó, ez a legritkább adomány a Földön, ha valaki mozgatni tudja a fülét. De például sok kis cimborám volt, akik kézen tudtak járni, megtettek 15—20 lépést is a lábukkal az égnek, egyik tenyerükről a másikra ereszkedve. Én ha hármat léptem, már lerogytam. A fejemen is szerettem volna állni, mint ahogy annyi fiú állott meg a fején, egy hosszú percig is: én kérem egyetlen pillanat múlva mindig felborultam.

Voltak azután fiúk, akik olyan ügyesek voltak, a plajbászt a felső fogsoraikra téve hosszába, azon az ujjaik hegyével nótákat tudtak kiverni. Ezt a fogsoron való zongorázást se bírtam olyan mértékben megtanulni, hogy azt zenének lehessen nevezni. Azt is roppant szégyelltem, hogy szinte soha nem sikerült füstkarikát fújnom életemben. Azaz, ha füstkarikát eresztettem, az véletlenül történt, tervszerűen nem lett abból a füstből karika.

Mikor az ember felnő, kártyakunsztokat kezd csudálni, szeretne maga is egyet-kettőt elsajátítani, hogy ő is nagy fiú lehessen a társaságokban. Nahát egyet se bírtam begyakorolni, akármilyen soká kínlódtam; neadjisten, nem ment, olyan ügyetlen voltam. Ha már benne vagyok, azt is megmondom, hogy életemben sohse sikerült még akkor felébrednem, amikor akarok. Hanem ez talán nem olyan nagy csuda, mint az, hogy nem tudok keresztrejtvényt fejteni, el se bírok azon a titokzatos kockán indulni. Sőt. Sőt olyan betűrejtvényeket se sikerült soha megfejtenem, amilyeneket 7—8 éves gyerekeknek adnak fel.

Halló, ki tud ennyi nemtudást felmutatni?

A dicsőség reflektorának sugarát érzem a homlokomon felragyogni.

Zseni vagyok.

Egész télen fürödnek a dagályutcai strandon

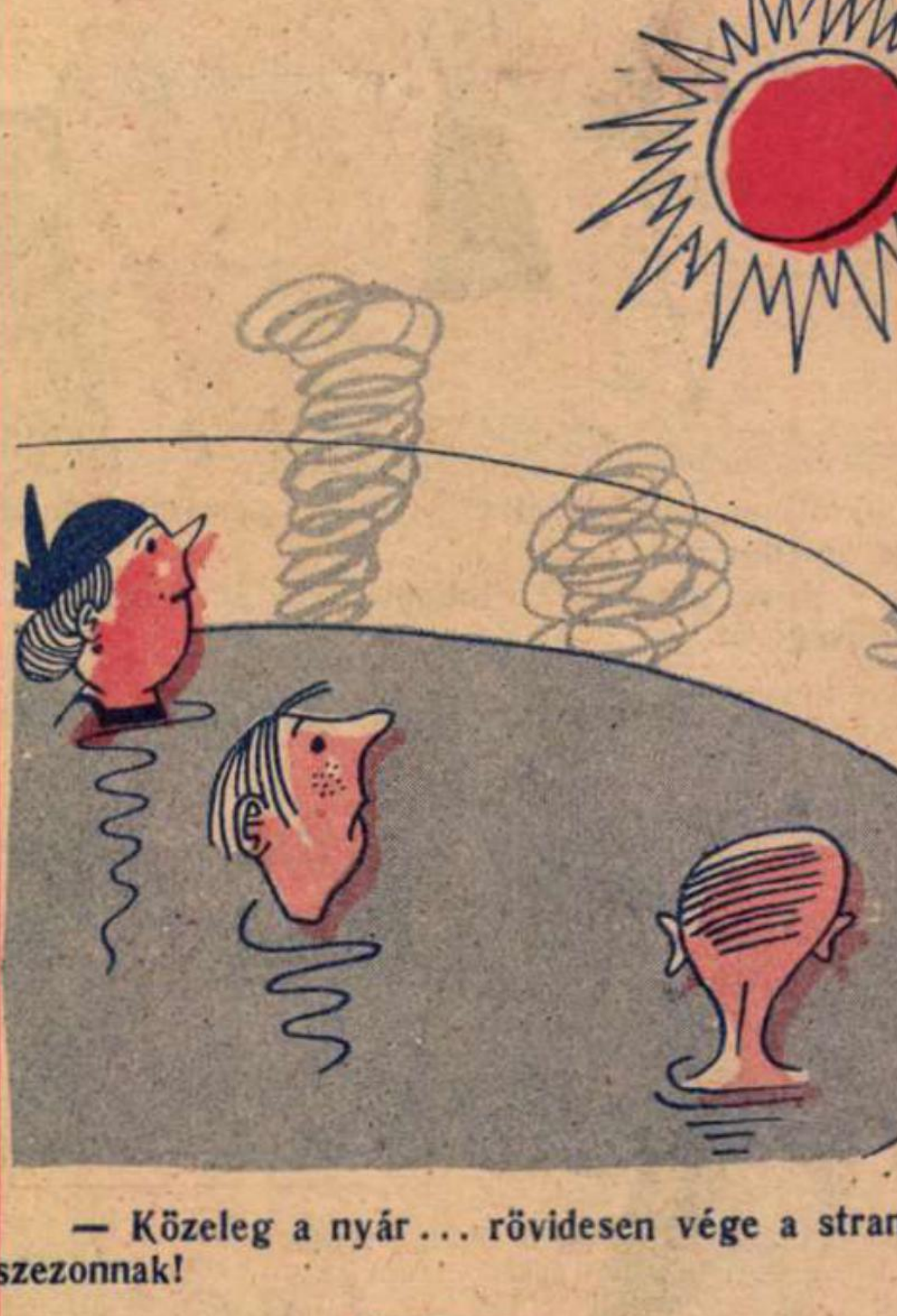

— Közeleg a nyár... rövidesen vége a strandszezonnak!

Veréb-divat

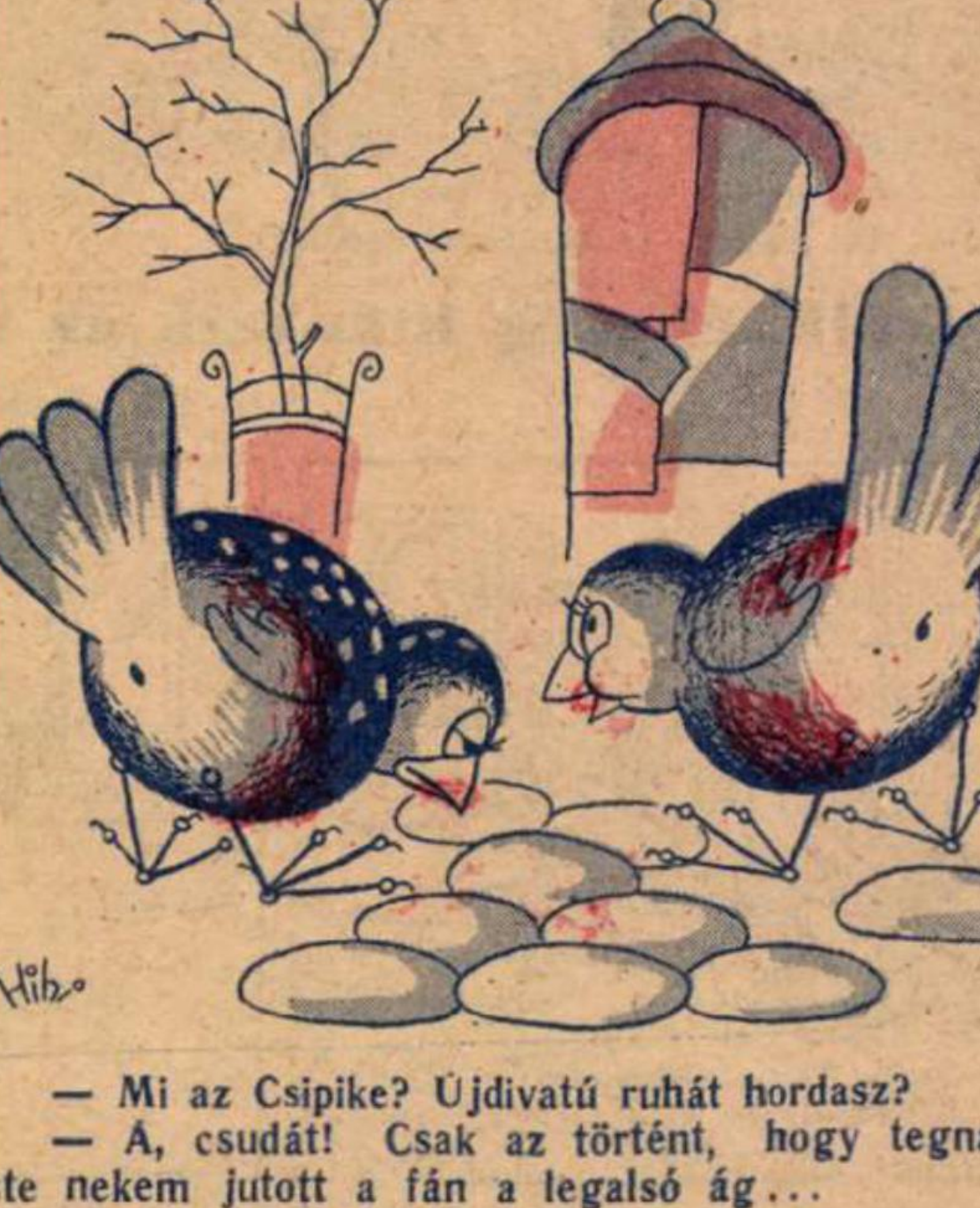

— Mi az Csipike? Újdivatú ruhát hordasz?

— Á, csudát! Csak az történt, hogy tegnap este nekem jutott a fán a legalsó ág...

Ketten beszélnek

— Kit keres, szaki?

— Kovács Pétert keresem.

— Ki az a Kovács Péter?

— Én vagyok az a Kovács Péter.

— És sajátmagát keresi?

— Igen. De nem találom sajátmagamat.

— Ezt nem értem.

— Én se. Itt van: 1. Szabó János 335 százalék, 2. Bodnár Béla 290 százalék. De én nem vagyok itt.

— Biztosan alulmaradt a normán.

— Nem a. Felülmaradtam a normán. Kerek harminc százalékkal.

— És mégse került rá a versenytáblára a szaktárs? Hát ez bizony nagyon helytelen.

— Ez nem nagyon helytelen, ez csak egy kicsit helytelen. A nagyon helytelen az, hogy a többiek, a száznegyven, a százötven, a százhatvan, meg a százhetven százalékosok se kerültek oda.

— És mit gondol, miért nem?

— Két eset van.

— Éspedig?

— Vagy elhívták a versenyfelelőst valahova, miután a két elsőt beírta és egy hónap óta még nem volt ideje visszajönni.

— Ez nem valószínű.

— Vagy egyszerűen rosszul fogja fel a verseny lényegét a versenyfelelősünk.

— Ez se valószínű.

— Miért?

— Mert ez biztos.

BÉKEVILÁGTANÁCS Berlinben

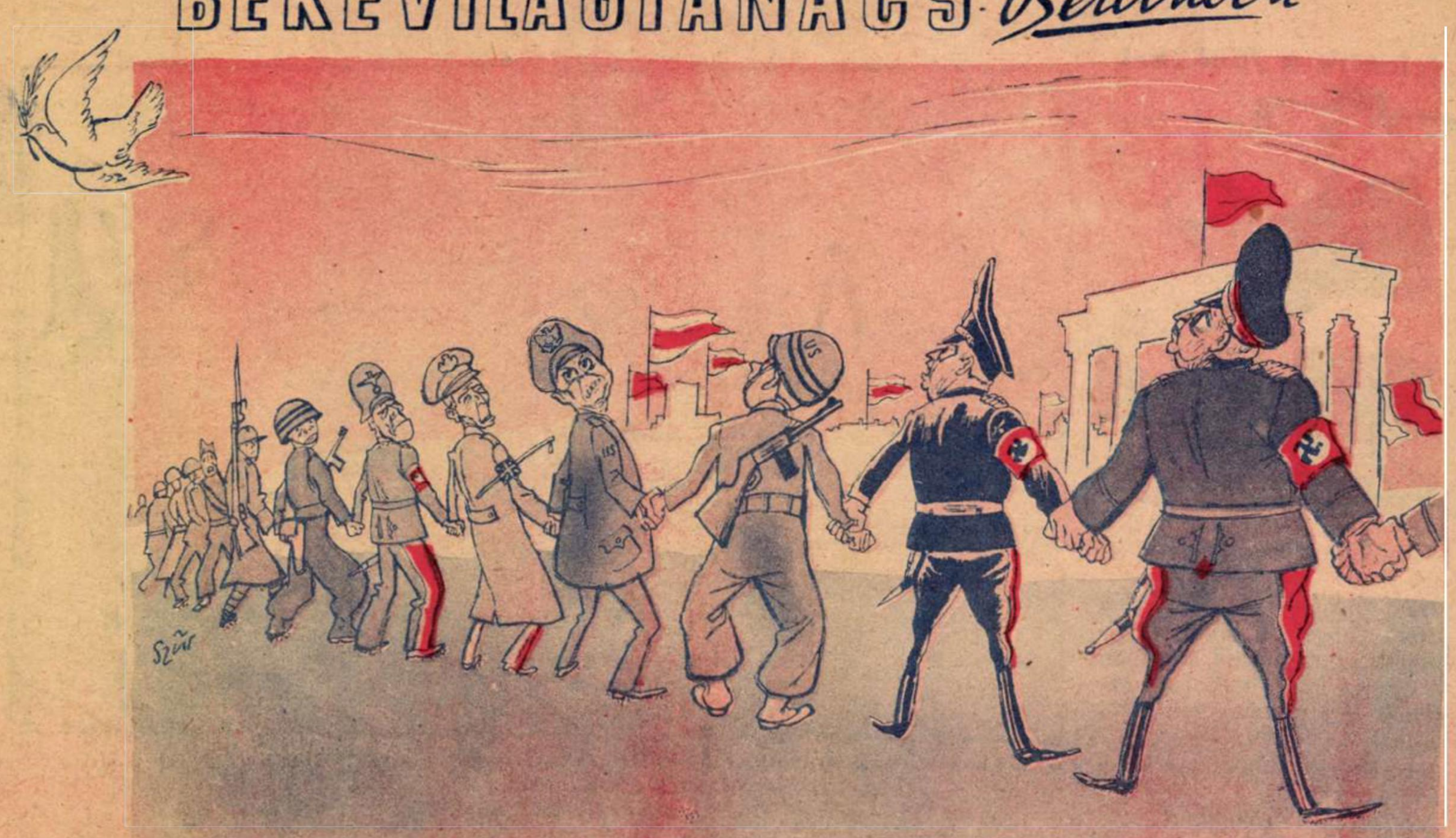

A nyugati övezet katonái: Hiába minden, mégis átrepült!

Nem mese ez, gyermek...

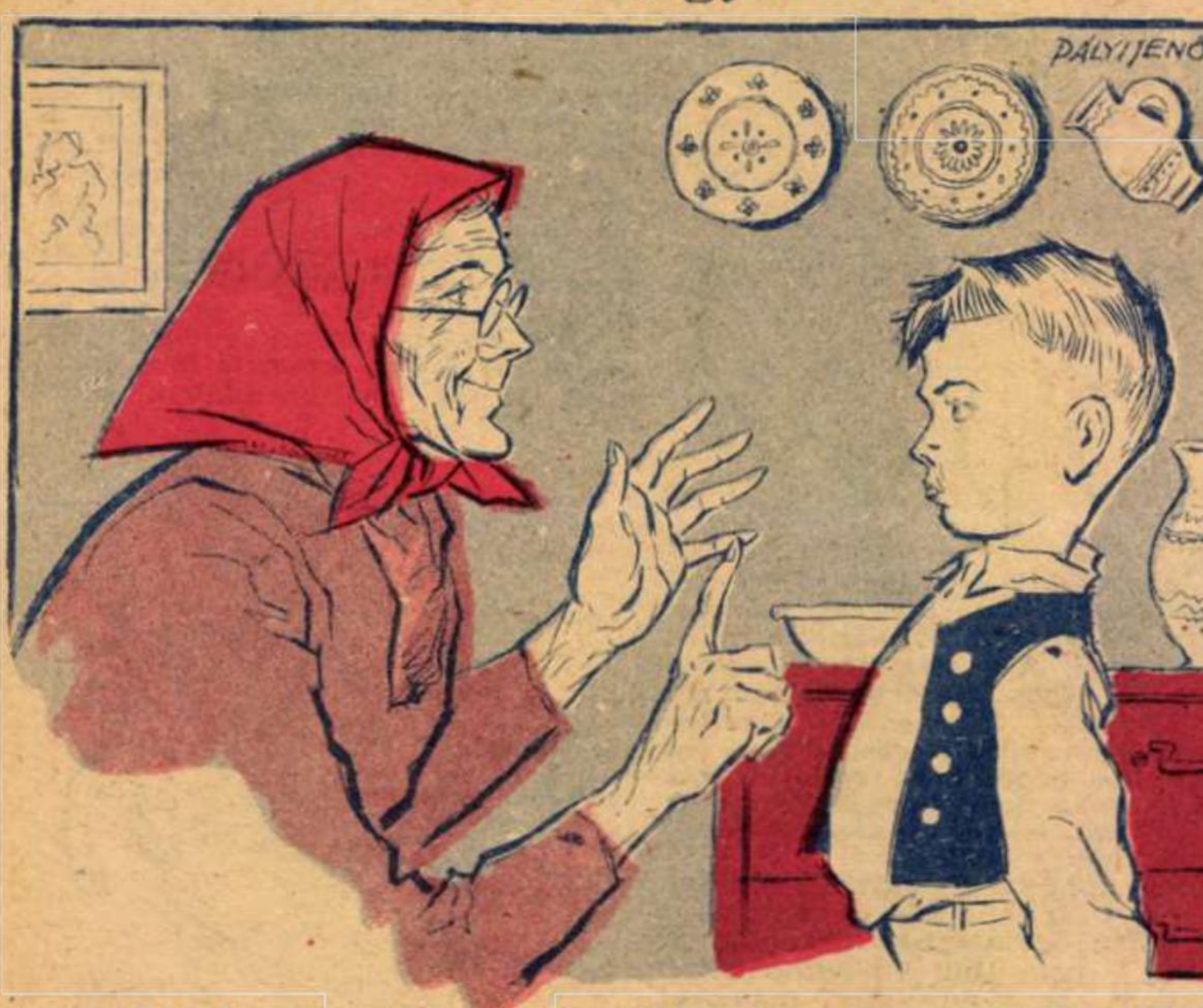

— Ez elment traktorosnak, ez belépett a téeszcsébe, ez elment a Dunai Vasműhöz építeni, ez elment katonának és ezért ez az icike-picike boldog békében és bőségben fog élni!

MacArthur főhadiszállásán

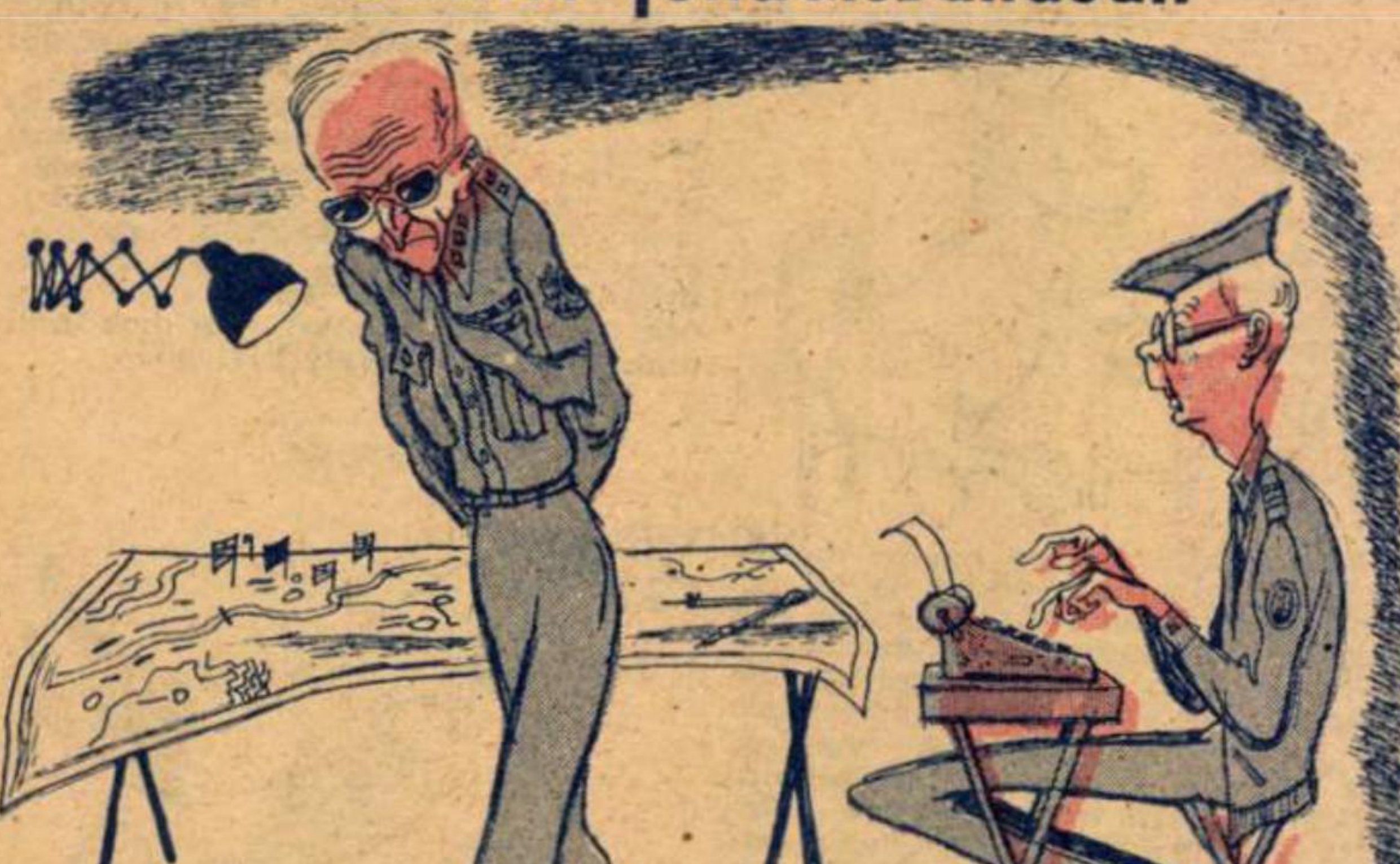

Segédtiszt: General, jelenthetem, hogy katonáink előnyomultak?
MacArthur: Sajnos, igen. Egy csomó átment a Néphadsereghez.

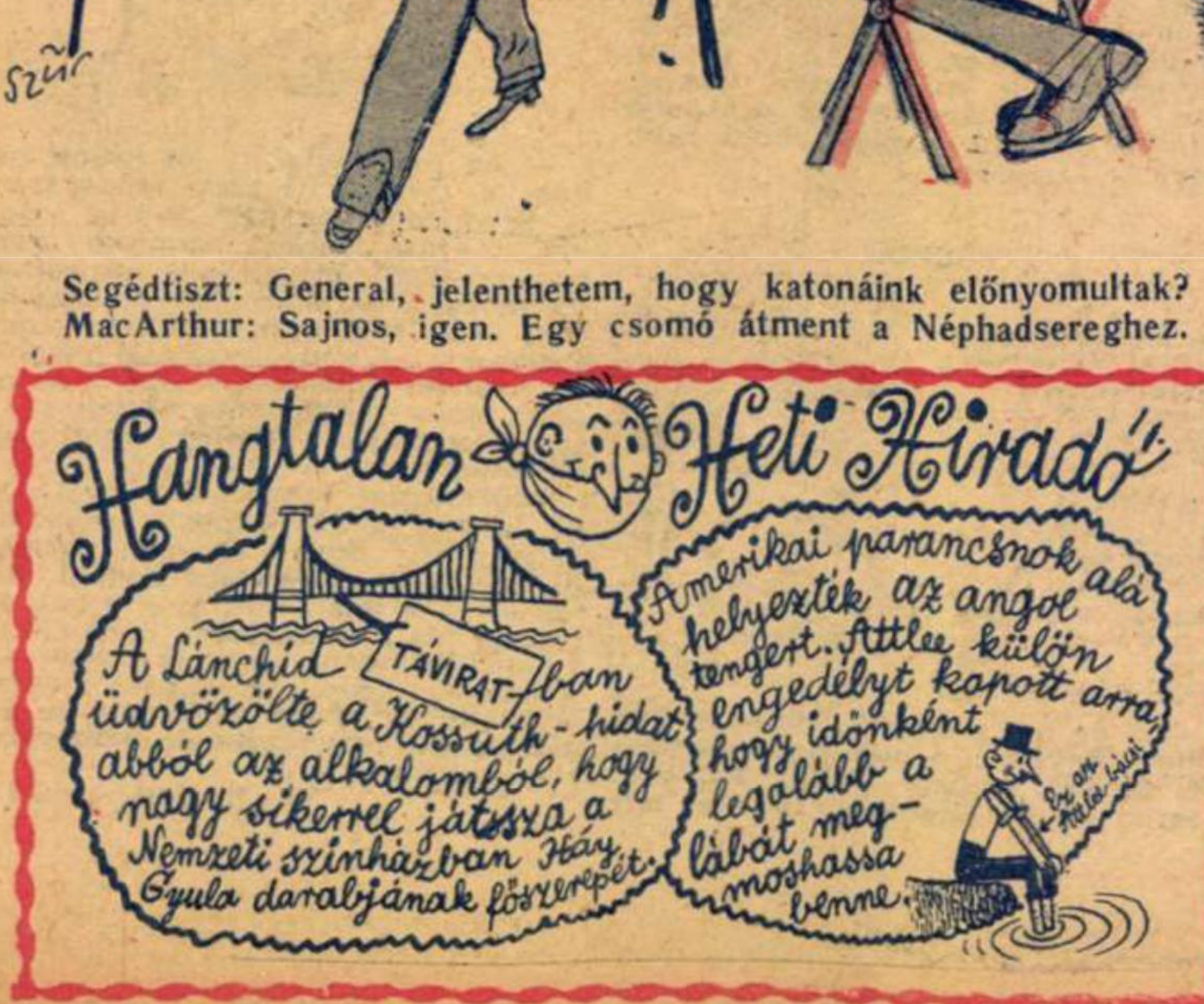
Hangtalan Heti Híradó
TÁVIRAT
A Lánchíd TÁVIRAT-ban üdvözölte a Kossuth-hidat abból az alkalomból, hogy nagy sikerrel játssza a Nemzeti színházban Háy Gyula darabjának főszerepét.
Amerikai parancsnok alá helyezték az angol tengert. Attlee külön engedélyt kapott arra, hogy időnként legalább a lábát megmoshassa benne.
Ez az Attlee bácsi

Csörgheő Csuli Mezőtúron

Mezőtúron is hatalmasan nekilendült a termelőszövetkezeti mozgalom, Mezőtúr is azon az úton van, hogy termelőszövetkezeti várossá legyen. A mult héten százhetvenkilenc család lépett be ottan a termelőcsoportokba, kétszázhatvanöt taggal.

Nem mindenki tudja tán, hogy Mezőtúr az Úri muri városa. Mezőtúrról írta Móricz Zsigmond az Úri murit, az is volt eredetileg a címe, hogy Túri muri, így mondják, akik ismerték Zsiga bácsit. Csak aztán a mezőtúri urak közbeléptek, mondván, hogy azt már mégse, velünk ne tegye meg azt a csúfságot az író, hogy olyannak mutat be bennünket, amilyenek vagyunk.

Mit szólnának az Úri muri, a Túri muri szereplői — élő emberek voltak valamennyien —, ha meglátnák a mai Mezőtúrt, amit bizony nem láthatnak meg, mert ma már halott emberek az Úri muri szereplői valamennyien, ki így, ki úgy.

Én azt hiszem, az ötszázholdas csörgővizi és berettyói Csörgheő Csuli beülne a vendéglőbe, ahogy szokta s várná a kubikusokat, hogy lenyúzza a bőrüket, ahogy az dukál. S hogy nem jönnének, megkérdezné a pincért:

— Mi van mán azokkal a kubikusokkal, hogy nem gyünnek?

— Dolgoznak, — mondja a pincér. — Jól keresnek.

Kedvetlenül fizet Csuli, mert nem érti a dolgot; a város se tetszik neki: a fene, mi ez, hol vannak a rongyos parasztok? Hanem a patikánál felvidul, no, kapni még azt a jóféle krotonolajat, amivel olyan jó úri vicceket lehet csinálni, beadja az ember pálinkába cigánynak, cselédnek, napszámosnak, oszt szaladnak tüle, az ám a fain úri mulatság! Megkeveri a patikus a pálinkás krotonolajat, ott egy paraszt mindjárt.

— No igyék egy kortyot!

— Köszönöm, nem élek vele.

— Hát miféle paraszt maga? — hökken meg Csuli. — A nyakán a bank a kamattal, a csendőr a pofonnal, a kupec az eszivel, oszt mégse iszik?

— Nincs az én nyakamon senki kérem — mondja az ember. — Termelőszövetkezeti tag vagyok én.

— Mi az a termelőszövetkezet? — csudálkozik Csuli.

A Vörös Hadsereg

az emberiség védelmezője

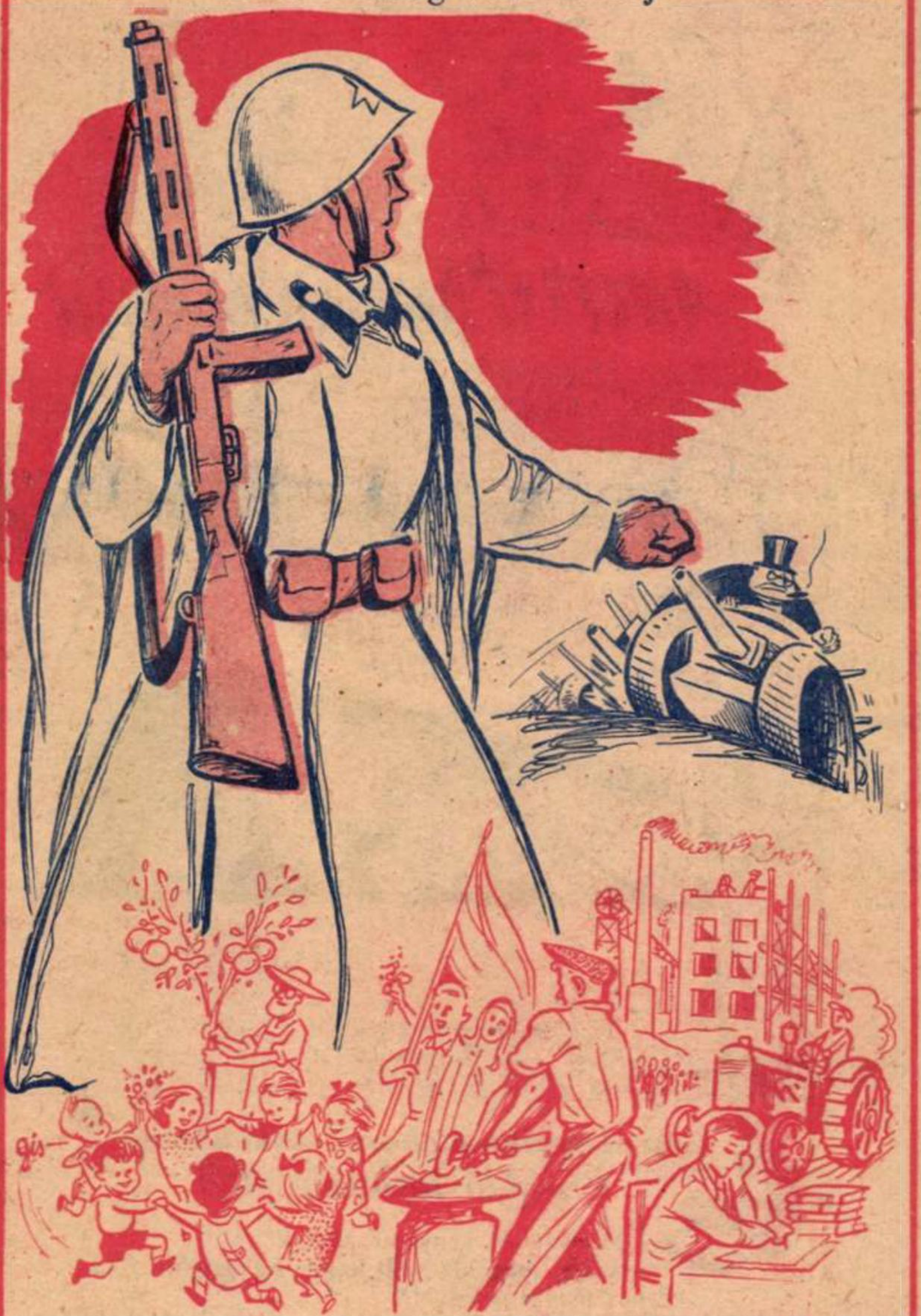

— Miénk a föld, miénk a haszna. Nagyüzemi gazdálkodást folytatunk, gépekkel. A legtöbbet hozzuk ki a földből. Oszt magunknak hozzuk ki.

— Hüj a keservit — válik lilára a Csuli képe — csak nem akarja azt mondani, hogy amit mink nem tudtunk megcsinálni, azt maguk megcsinálták?!

— Megcsináltuk bizony — mosolyog az ember. — De magunknak.

—Mija — hördül fel Csörgheő Csuli — most látom csak! Hiszen én magát annakidején kidobtam a gazdaságbul! Cseléd volt maga nálam, fiatalkorában! Hát nem halt meg éhen? Hogy tud nélkülem meglenni?

— Éhenhalni? — mosolyog az ember. — Most vettem két rend ruhát, kerékpárt, meg rádiót...

Csuli arca elkomorodik. Nem tudja, mi az a rádió, de restelli megkérdezni; biztos valami ital lesz az, ha a paraszt kiadja rá a pénzit. Tán szilvapálinka. Annál rosszabb, a fene a belit.

— A fene egye meg — mondja keserűen berettyói és csörgővizi Csörgheő Csuli s nagyot húz a krotonolajos pálinkából. Megissza keserűségében mind a két liter hashajtós pálinkát, amivel a millenium alatt még húsz napszámost, meg tíz cigányt tréfált meg úri módon.

— Hajaj — sóhajtja — nem jövök én többet Mezőtúrnak még a tájékára se kísérteni!

Aztán szalad vissza a multba, mert a krotonolaj már kezdi éreztetni a hatását.

Gergely Miklós

Kis Jánosék szerencséje

Jelentés a főnöknek

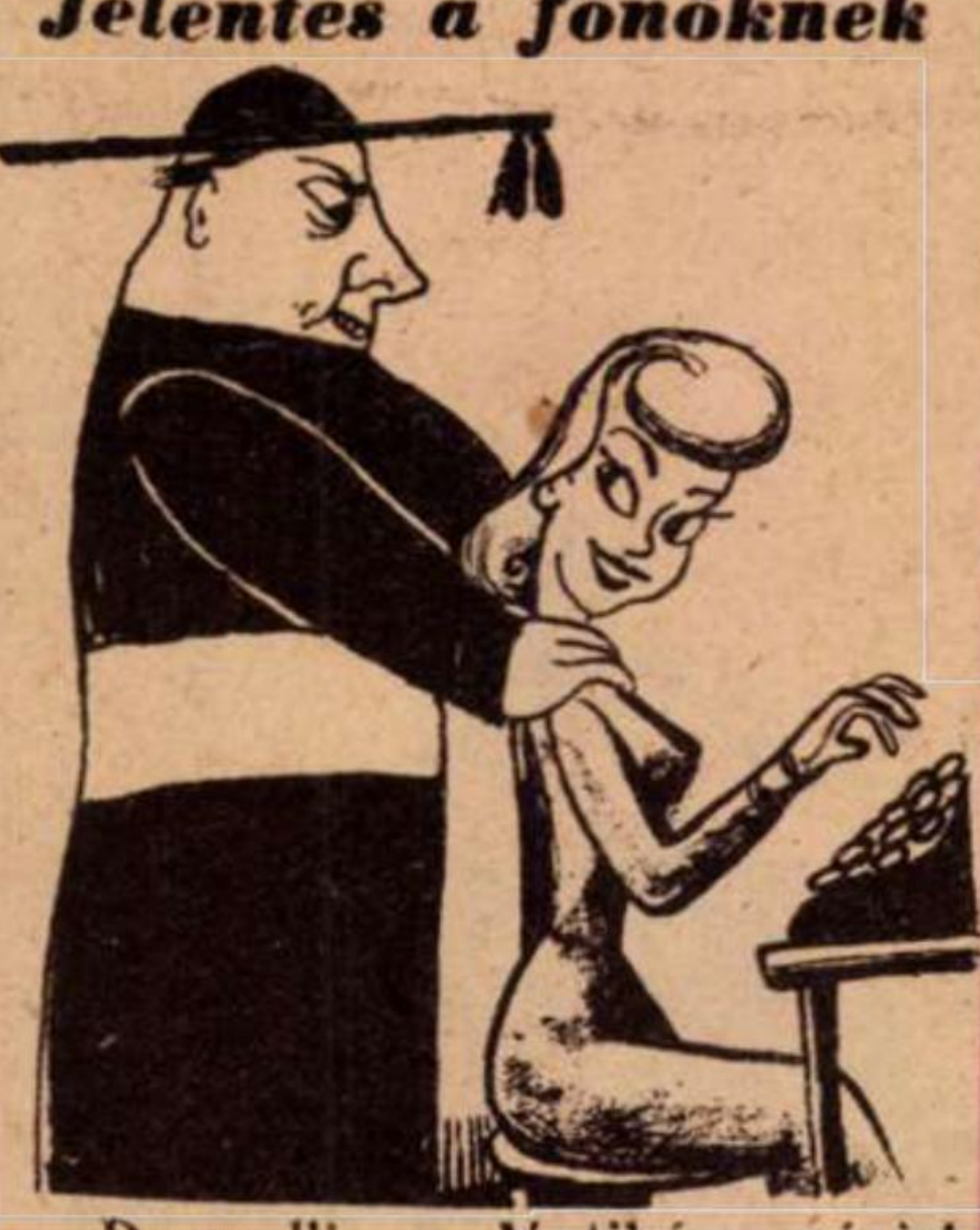

Roncalli, a Vatikán párisi követe azt mondja titkárnőjének:

— Allandóan olyan híreket kapok, hogy a hívők elfordulnak az egyháztól, mert mi Truman uszályhordozói vagyunk. Ezt jelenteni kell a főnöknek.

— Hívjam Rómát? — kérdi a kisasszony.

— Nem. Washingtont...

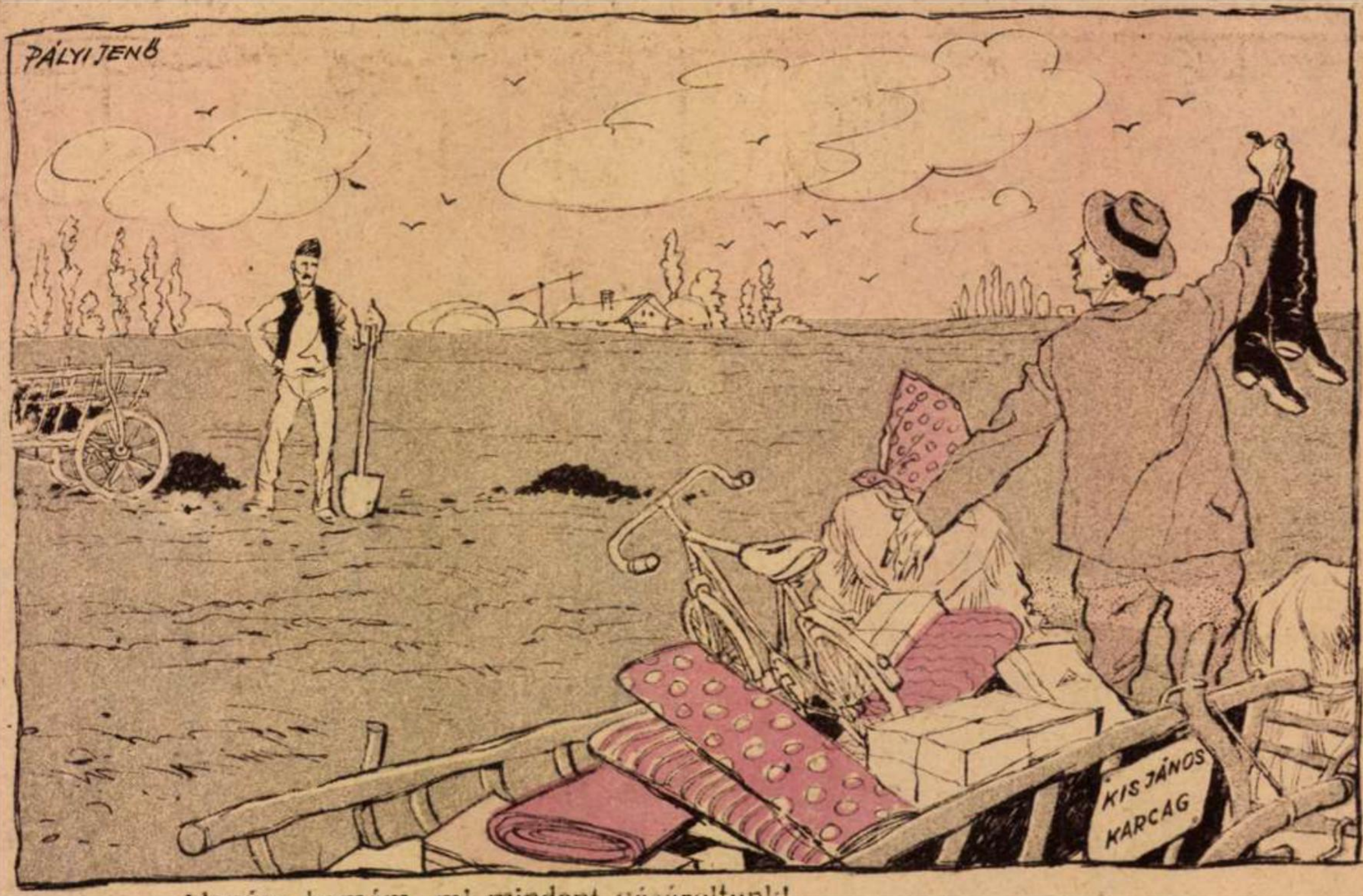

— Idenézz komám, mi mindent vásároltunk!
— Mi az, tán megütöttétek a főnyereményt?
— De meg ám! Akkor, amikor tavaly beléptünk a termelőcsoportba!

Krupp számonkér

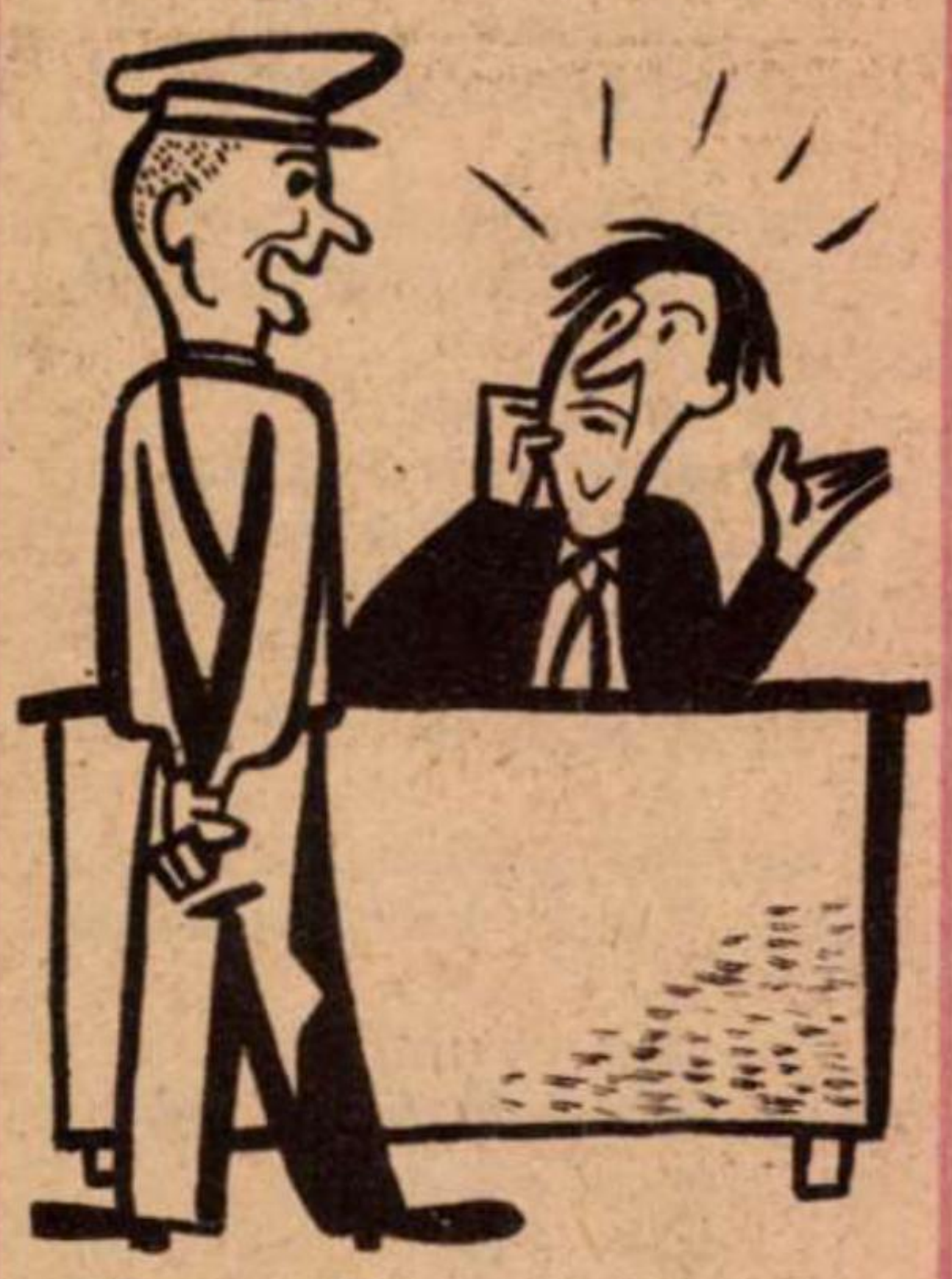

Krupp felkeresi Mc. Cloyt.

— Hogy van, Mr. Krupp? — kérdi Mc. Cloy.

— Köszönöm, rosszul.

— Dehiszen szabadlábra helyeztük, visszaadtuk a vagyonát, rehabilitáljuk és ünnepeljük...

— Na ja, de mi van avval a harmadik világháborúval?

Aminek nem szabad lennie...

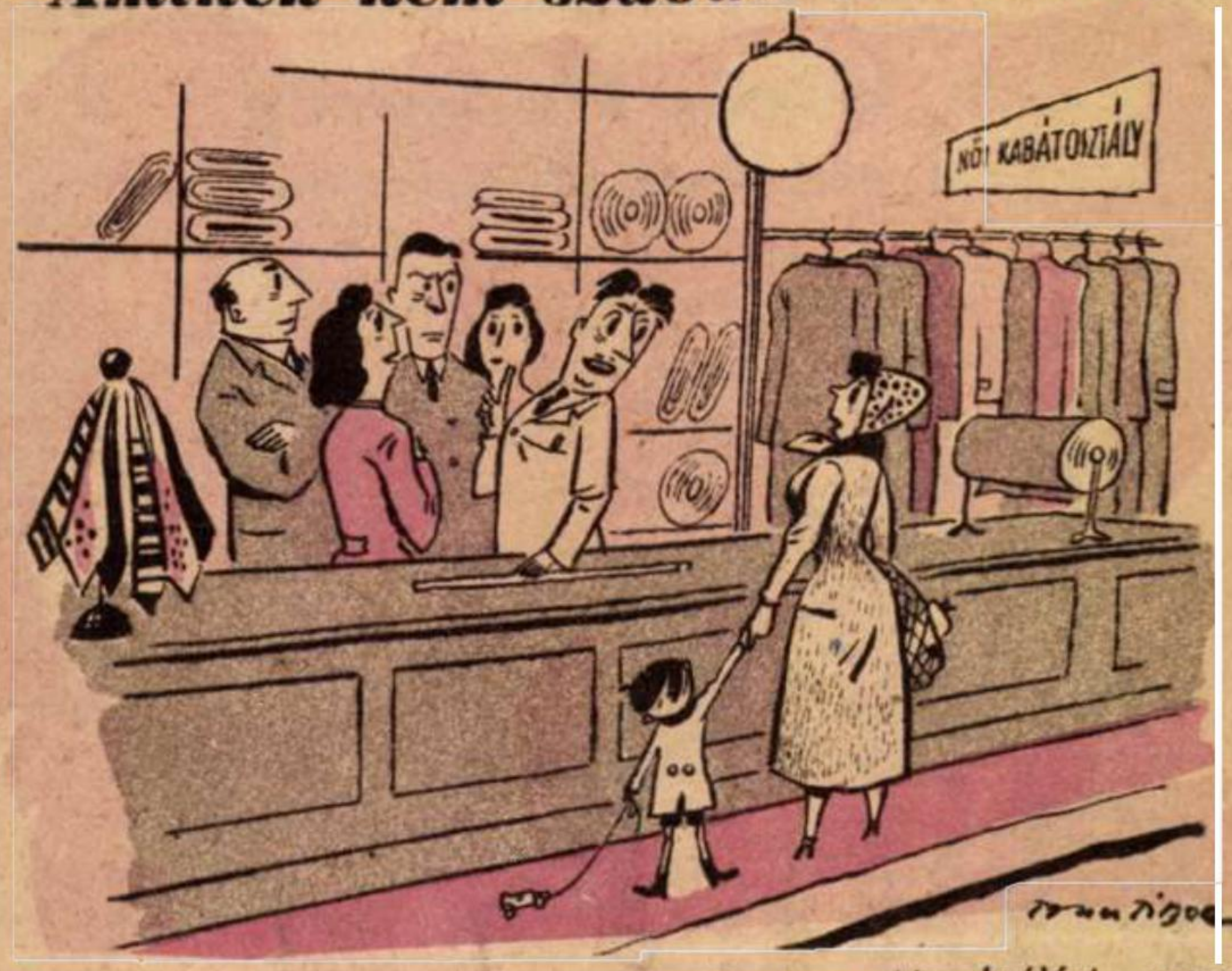

— Egy perc türelmet asszonyom! Most a kiszolgálási verseny esélyeit latolgatjuk...

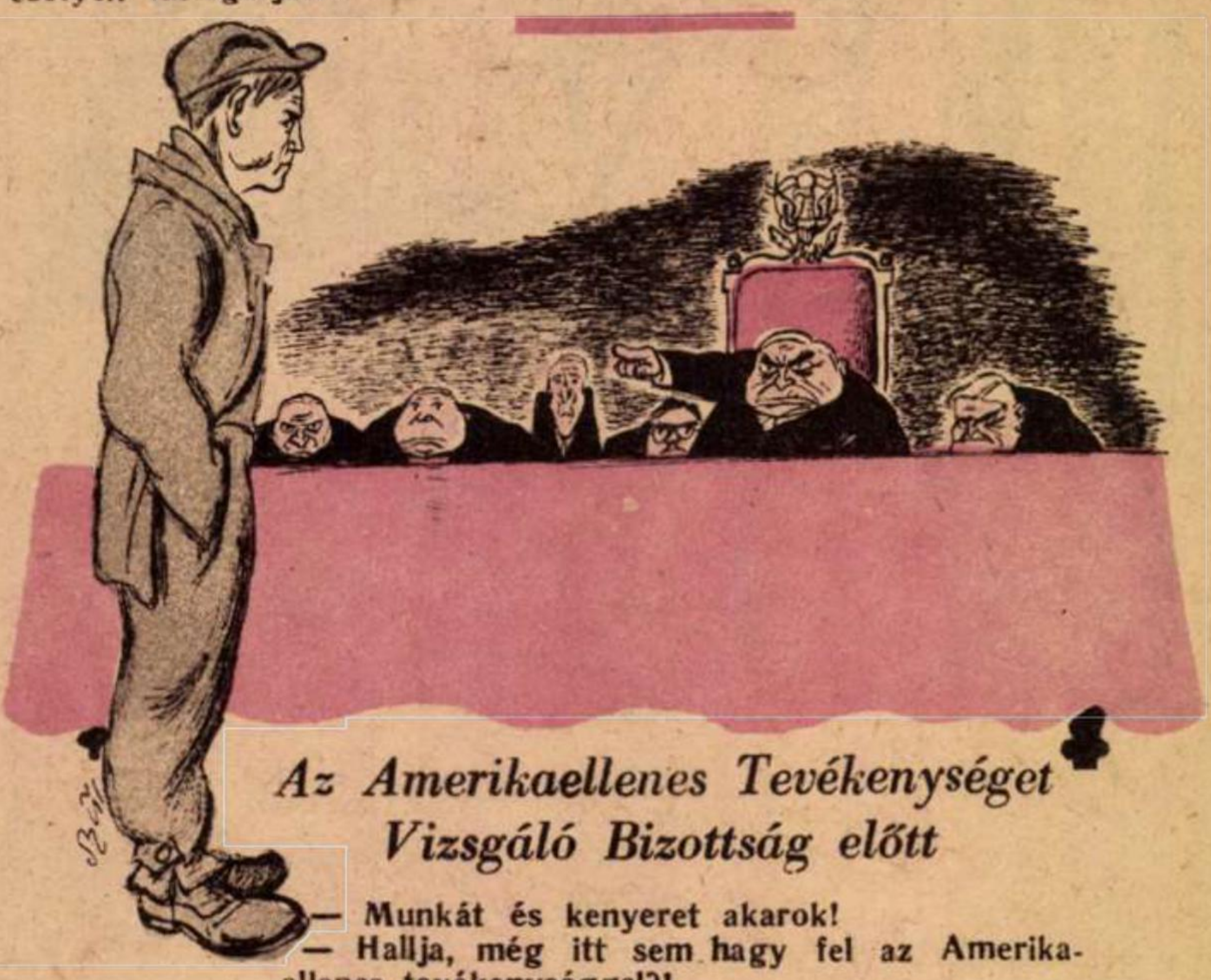

Az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság előtt

— Munkát és kenyeret akarok!
— Hallja, még itt sem hagy fel az Amerika-ellenes tevékenységgel?!

A „Fehér pillangó" vitához

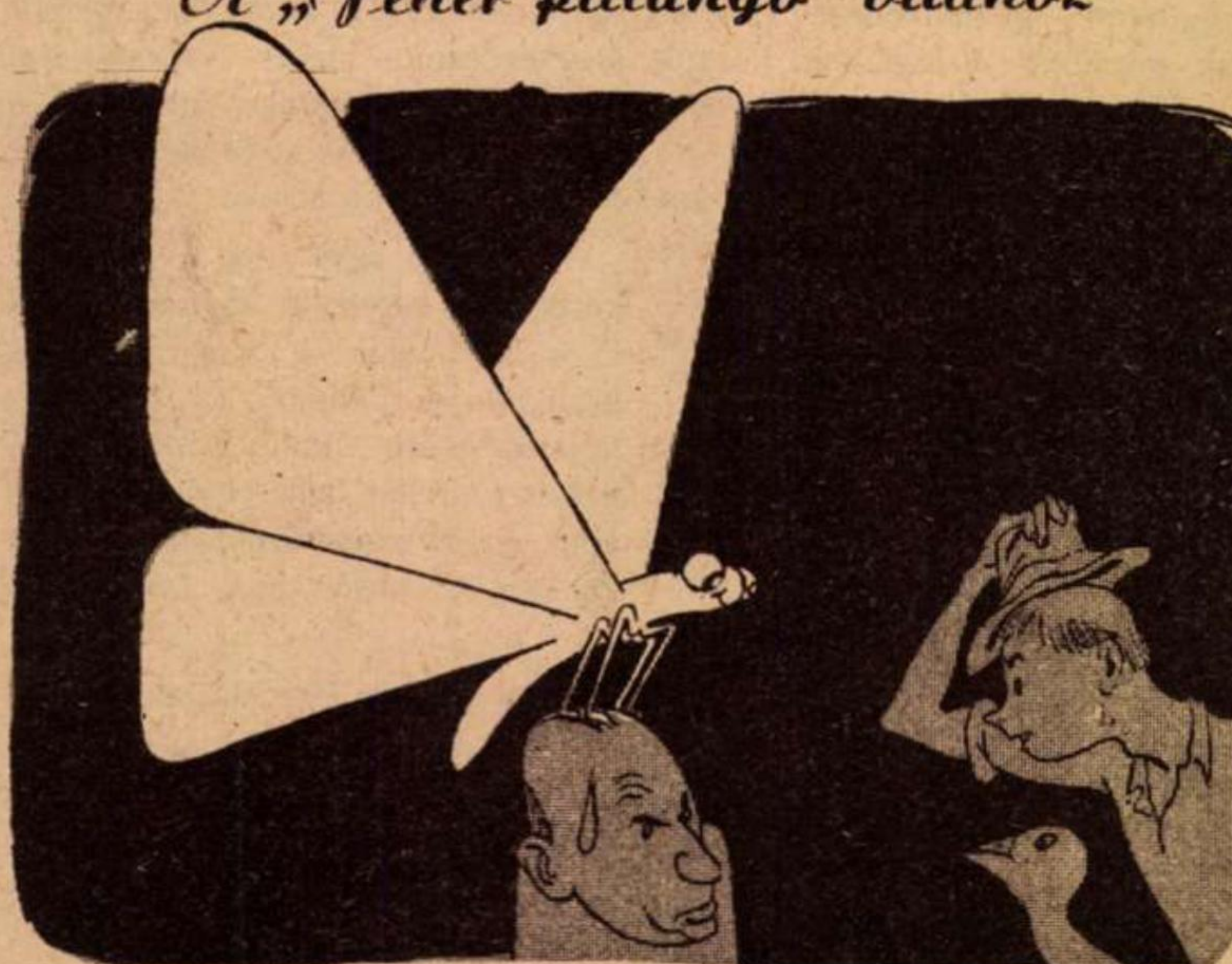

Déry Tibor: Kritikusaimnak igazuk van, de nekem is igazam van.
Ludas Matyi: De Tiborkám, nem lehet mind a kettőtöknek igaza!
Déry Tibor: Neked is igazad van, Matyikám.

„Hívjon telefonon, adunk egy jó poént"

A magyar Posta nagyszerű újítást vezetett be. Bárki bármikor észreveszi, hogy nincs „normál A" hangja, letárcsázza a 188—188-at és a telefonon át nyomban jelentkezik a dallamos „A" hang. Énekkarok, énekesek számára nagyjelentőségű ez az újítás, hiszen nem kell a jövőben sokáig keresgélni, kutatni az „A" hang után, a Posta hatvan fillérért máris a fül rendelkezésére bocsátja.

Mint halljuk, művészeti körökben azonban hiányolják, hogy a Posta csupán az énekesek és énekkarok számára gondoskodott segítségről.

Alábbiakban néhány javaslattal szolgálunk a Posta „művészeti segítő szolgálatainak" felállítására vonatkozóan.

Helyes lenne költők számára „rímadó telefonszolgálat" bevezetése. A költő letárcsáz egy számot, kellemes női hang jelentkezik. A költő bemondja: „Bocsánat, legyen szíves mondjon egy normál rímet erre a szóra, hogy „hurut"..." „Igenis, kérem, azonnal" — felel a telefonoslány és néhány percen belül már mondja is a rímet: „kengurut!" A továbbiakban persze a költő dolga, hogy a verset összeállítsa.

Nagy örömmel fogadnák színészeink a Posta „normál-súgószolgálatának" bevezetését. Ez abból állna, hogy ha a színész a színpadon letárcsázza a megadott számot, a telefon súgószolgálata lesúgja a szerepét. Nagyon kell vigyázni a téves tárcsázásra, mert könnyen előfordulhat ilyenkor, hogy például az Aranycsillag helyett az Armány és szerelmet súgja a telefonszolgálat, ami nyilt színen elég kellemetlen.

Nagy érdeklődésre tarthatna számot zeneszerzőink körében a normál „dallamszolgálat", amely a telefonon át lezongorázott dalra azonnal megmondja, hogy hol hallotta már régebben. A zeneszerző kívánságára azt is közli, hogy melyik klasszikustól vette kölcsön a melódiát. Ugyanezen a számon esetleg tanácsokat adhatnak arra vonatkozóan is, hogyan lehet a félhangokat úgy összekeverni, hogy mégse lehessen azonnal ráismerni az „új" zeneszámra.

Folytathatnánk a javaslatokat a festőknek nyujtandó telefoni „színtanácsadáson" át egészen a szobrászoknak nyujtandó „öt deka agyagot egy férfiorrhoz" című szolgálatig, de tudjuk, hogy a Posta rendelkezik a megfelelő ötletekkel. Mindenesetre jó lenne, ha felállítanák a „mit csináljak, ha a tudakozódó állandóan mással beszél" című szolgálatot is, a művészeti telefon-segítség műsorszámok között, mert a tudakozódóval beszélni még mindig komoly művészetnek számít.

Az, hogy ennek a kis írásnak nincsen jó poénja, arra vezethető vissza, hogy a Posta még nem vezette be humoristák számára a „hívjon telefonon, adunk egy jó poént" szolgálatot. **Vajda Albert**

Közvéleménykutatás a TSZCS-ben

RÖFIKE:

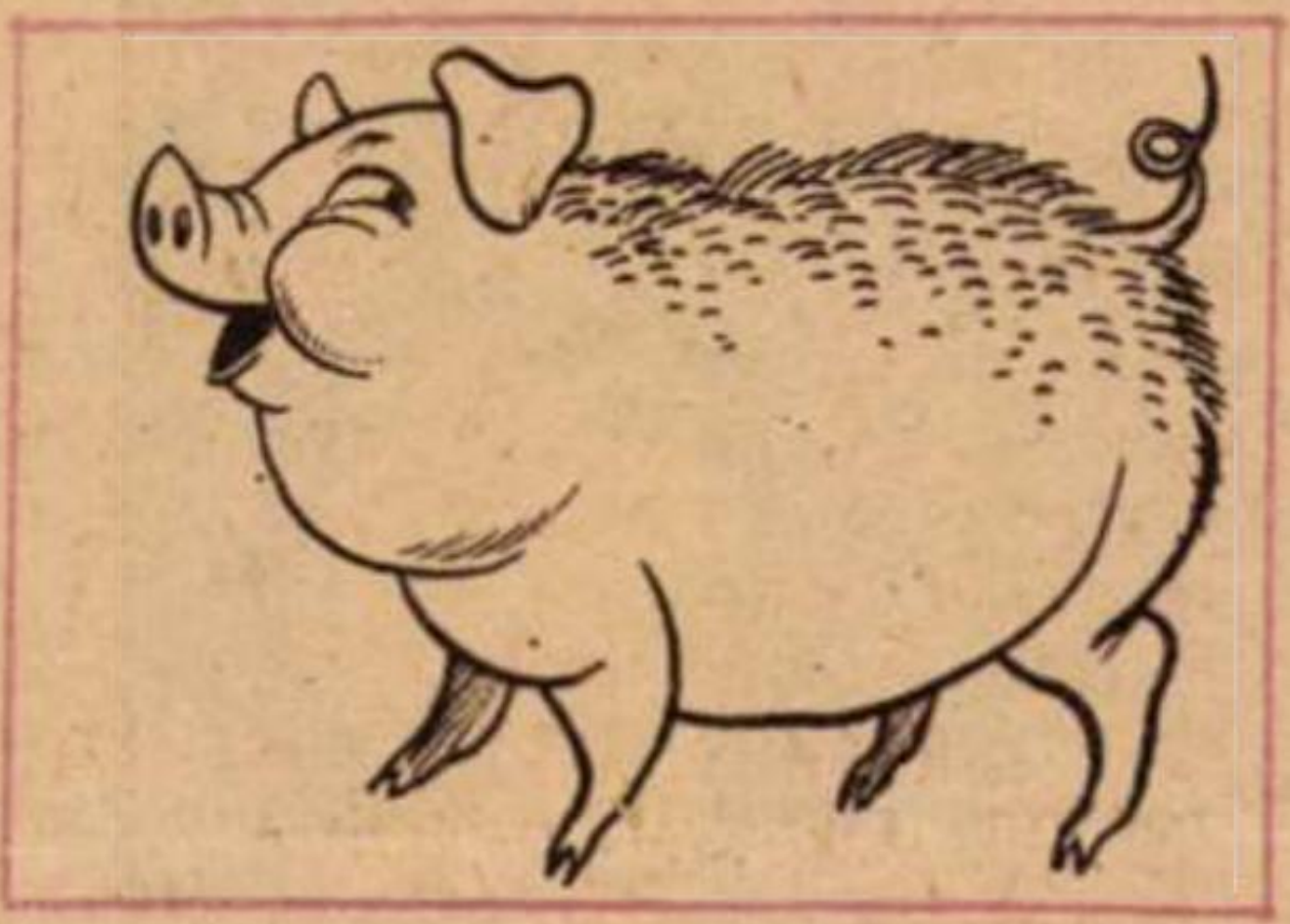

— Én még ilyen vigan sohse röfögtem, mint mióta új világ van köröttem. Szerződtetve vagyok, mint egy énekes. Aki meglát, nyomban ujjong és repes. Az értéket bennem végre föllelik. Létezésem számontartják, könyvelik. Orvosom van, aki engem úgy beolt, hogy belőlem száz évig se lenne holt. Recept szerint készül nekem élelem, s nagy tudósok foglalkoznak énvelem.

Külön gonddal választják a férjemet, mert az én sok utódom csak szép lehet. Szülőszobán hozom őket világra, — nem épül a fiaztató hiába. S utódom se akármilyen malacka; nemesítés folyik itten, de nagyba! Nemesedés mértékét, ha fontolom: én vagyok a „kurta nemes", gondolom... Becsületem, ahogy mondom, nem csekély. S halálomhoz külön kell az engedély!

COCÓKA:

— Röfi pajtás, veled együtt mondhatom: új világban nekem is jut oltalom. Búzaföldön az igaz, hogy van dolog, — de engem megkímélnek a traktorok. Nem álmodott ilyet az én dédapám: vár ma engem szép istálló, szép karám. Ha valamit óhajtok, vagy kivánok, — megértik a lóápoló-brigádok! A számomra javítják a legelőt. Ki törődött volna ezzel ezelőtt?... Szervezetem a munkát nem sinyli meg, s nem darálnak idő előtt virslinek... Megérdemli a jó sorsot, aki tűr, — jut már nekem kozmetika, pedikűr. Állatkórház orvosolja a bajom... Volna nálam boldogabb lény? — Tagadom!

BOCIKA:

— S én mit mondjak, istenadta kis tehén? Rekordot a butaságban vittem én. Butább voltam, mint Arisztid, Tasziló... De énvelem csodákat tett a siló! Mikor láttam: nekem épül ezerszám, — büszkeségtől elállt az én szemem, szám... Ki téglával, ki betonnal rakta ki,.. — ebből láttam, vagyok én már valaki! Takarmányom van már pácban, és nem én. Boldoggá tett engem ez az érzemény.. Szellőztetett istállómban tiszta lég. Ha sötét van, akkor nálam villany ég... A rádió műsort ad le, — én tejet. Ez a kettő együtt roppant élvezet! „Bőgésről" is le kell szoknom maholnap; mért bőgjek, ha körülöttem dalolnak?

BARIKA:

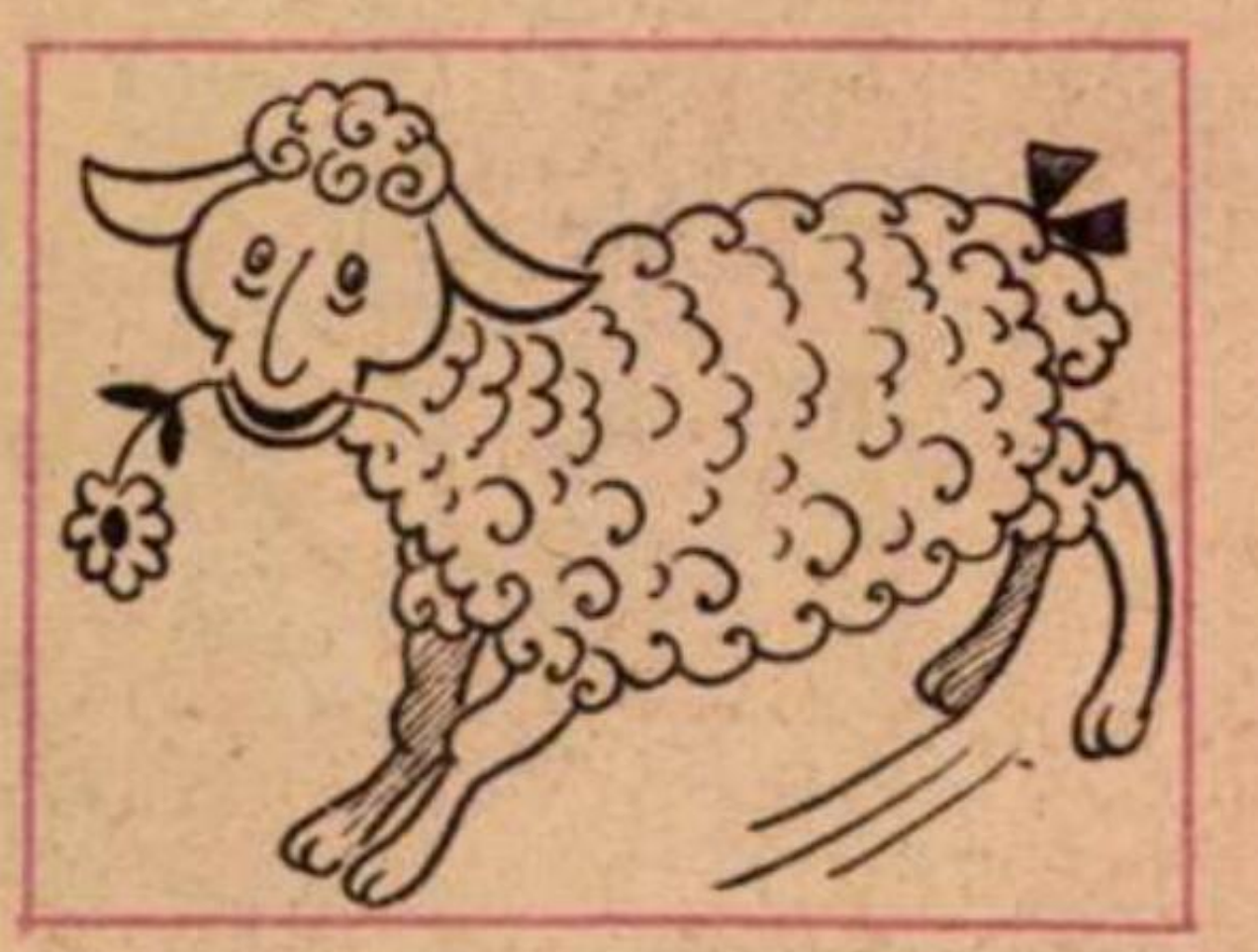

— Köröttem is csudanagy a vidámság. Téeszcsében lenni direkt kiváltság. Terjednek már a jó szovjet módszerek. Azóta a bendőcském is jó kerek. A jó juhászt mintha gyárban gyártanák. Nem is járvány már a büdös-sántaság! Nem fáj nálunk se a köröm, se a száj... Járványosan a kulákok feje fáj... Én maholnap kiállítást nyerhetek. Nyiszlett angol birka dehogy verne meg!

Egyszer esik esztendőben karácsony... De én kétszer találom meg a párom! Van báránykám nyáron, télen azóta... Istókuccse bevált nálam a próba! Igy lesz több a gyapjú, meg a pecsenye... Van-e kos, ki büszke erre ne lenne?... Ezek után cáfolja-e valaki: idei kos bölcsebb, mint a tavalyi?!

TUTUKA:

— Az új világ sok jót hozott nekem is, izesebb itt azóta még a szem is. Szemétdombon nem akárki a kakas. Fajtiszta már; nemcsak gangos, tarajas. Sőt az ipse nemesítve, ha nincsen, — akár rám se kacsintson, vagy tekintsen. Én csak azzal szemezek, ki nagy, erős. Én vagyok a népnek: csirke-felelős. Fő-szempont, hogy tojást sohse törjek én, s szép legyen a csirkém, mint egy költemény!

Foglalkozik velem külön vállalat. Ez az, ami nekem szinte szárnyat ad. Fajbaromfi vagyok és nem parlagi. Külföldön is dicséretem hallani. Külön érték a tojás, hús, meg a toll. Ez még a kis tyúkészbe is behatol! Új világért mindent meg is teszek én. Vállalom, hogy oly szapora leszek én: nem kell hozzá se ünnep, se komoly ok, — dolgozóknak fazekában rotyogok!

K. Tóth Lenke

Történet Kovácsné sodrófájáról

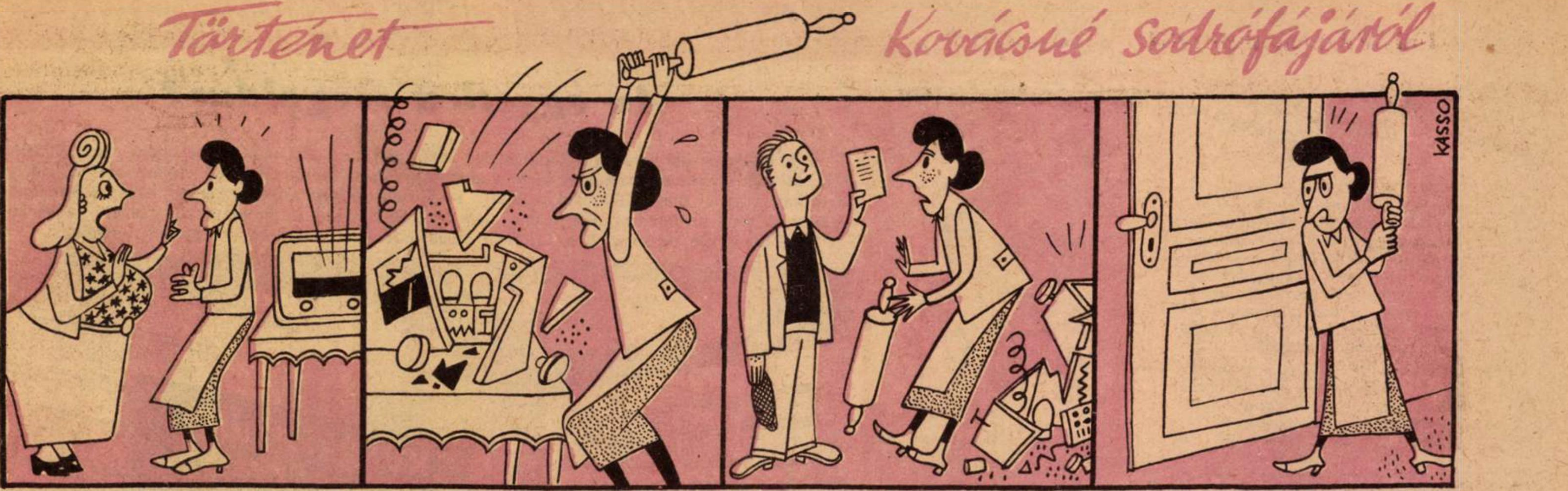

Nagyságos asszony: Hallotta, Kovácsné? Elsejétől nyolcvan forint a rádióelőfizetés!

Kovácsné: Nyolcvan forint?! Na megállj, te rádió!

Szabó népnevelő: Látja, a rádióelőfizetési díj változatlanul tíz forint.

Kovácsné: Na megállj, nagyságos asszony!

Le a bürokráciával!

1950. szept. 7. – 1951. január 6.

Léránt I. Árpád 5 levele

1. levél

Léránt I. Árpád, főelőadó Pápa Városi Tanácsának IV. osztályáról értesíti 1950. december 14-én a „Közalkalmazott“ c. szakszervezeti lapot, hogy kisfia meghalt 1950. szept. 7-én s hogy halálát az ottani titkárnál azonnal bejelentette, de temetkezési segélyt mind a mai napig nem kapott.

2. levél

Biró Elek a „Közalkalmazott“ felelős szerkesztője dec. 19-én értesíti Léránt I Árpádot, hogy levelét 18-án megkapta, felkéri, hogy forduljon a megyei titkárhoz, Ruszka Istvánhoz, Veszprém, Turista-szálló, aki a kérdést azonnal rendezni fogja.

3. levél

Lénárt I. Árpád, a Magyar Közalkalmazott veszprémmegyei titkárának:

Kedves Elvtárs!

Temetési segély kérésemet a titkár elvtársam 1950. évi szeptember hó 13-án 91/1950. szám alatt a postakönyv tanusága szerint a Központunknak megküldte. Miután sem segélyt, sem más értesítést eddig nem kaptam, levéllel fordultam az ujságunkhoz, ahonnan a csatolt levelet kaptam.

Pacsay Gyula volt titkár elvtárs szerint 1950. évi november hó 2-án az itt vizsgálatot tartott Gerendi András elvtárs szerint az összes kérvények, melyek eddig válasz nélkül maradtak, elvesztek a központunkban.

Én ismételten kérem az Elvtársat, hogy ebben az ügyben segítsen előbbre jutni, mert szeretném már véglegesen tisztázni, hogy vajjon ki a felelős az ilyen esetekért.

A Központtól kapott levél másolatát csatoltam.

Pápa, 1950. évi december hó 27.

4. levél

Bpest, 1951. január 5.

A Magyar Közalk. Szakszervezete
Budapest, VIII., Puskin-u. 4.
Szám: E. 15/915 K/Sze.

T.

Léránt Árpád főelőadó Elvtársnak Pápa.

A mai napon kézhez kaptuk levelét, melyet a Veszprémi Megyei Titkárunkhoz küldött el, a Központtól kapott levélmásolattal együtt. A legnagyobb meglepetéssel állapítottuk meg, hogy segélykérelme mindezideig elintézve nem lett. A magunk részéről ismételten nem tudjuk a segély összeget megküldeni, tekintve, hogy semmi közelebbi adat nem áll rendelkezésünkre.

(Mióta tag, mennyi tagsági járulékot fizet, mikor fizetett utoljára, mennyi a tagsági könyvének száma, és a hatósági igazolás.)

Kérjük az elvtársat, hogy segélykérését a fenti adatok közlésével mielőbb küldje be a Veszprémi Megyei Titkárságunkhoz, hogy végre a jogosan megillető segélyt megkaphassa.

Egyidőben a Veszprémi Megyei Titkárságunkat értesitjük, hogy a beérkező adatok alapján azonnal fizessék ki a segélyt.

Krecska Imre
tb. és üd. oszt. vezető.

5. levél

Léránt I. Árpád a kívánt adatokat 1951. január 6-án megküldi Budapestre.

S valószinüleg meg is kapja a segélyt. S ha megkapta, akkor mindössze öt hónapig tartott a levelezés.

Kedves Ludas Matyi!

A napokban új munkahelyre, a Munkaerőtartalékok Hivatalába kerültem. Néhány órai ottlétem után a személyzeti osztályról 5 db. nyomtatványt kaptam kitöltésre. Bent a hivatalban fogtam hozzá a végnélküli rovatok kitöltéséhez, de hamarosan rájöttem, hogy igen értékes és jelentős munkaidőt veszitenék vele. Igy azután hazahoztam az ürlapokat és most, — miután 4 órai komoly munka után úgy érzem, hogy kb. készen vagyok, — elhatároztam, hogy megírom az elvtársnak, hátha lehetne ezen is segíteni valamit.

Az ürlapok a következők:

1. Kérdőív I. (nyomtatott) 43 sorszámozott kérdéssel és egy egész sor alkérdéssel.

2. Kérdőív II. (sokszorosított) 17 kérdéssel és számos alkérdéssel.

3. Szolgálati lap (nyomtatott) 15 kitöltendő rovattal.

4. Nyilvántartási lap (nyomtatott) 30 sorszámozott főkérdéssel és számos mellékkérdéssel.

5. Személyi lap (nyomtatott) 21 sorszámozott kérdéssel és számos alkérdéssel.

Összesen 126 főkérdés és legalább mégannyi mellékkérdés!

Nem lehetne ezen valamit egyszerüsíteni? — Ennek a kitöltése legalább 5—6 óra, ami vagy a munkaidőből, vagy az esti tanulási, illetőleg pihenési-szórakozási időből vész el. Elég komoly idő! És ez megismétlődik, valahányszor valaki újabb munkahelyre kerül! Még a papír és nyomdaköltség megtakarítás is igen jelentős összegre rúgna, ha legalább a nyomtatványok felét le tudnánk építeni.

Elvtársi üdvözlettel
Aláírás

Ingadozó autóbuszjegyárak

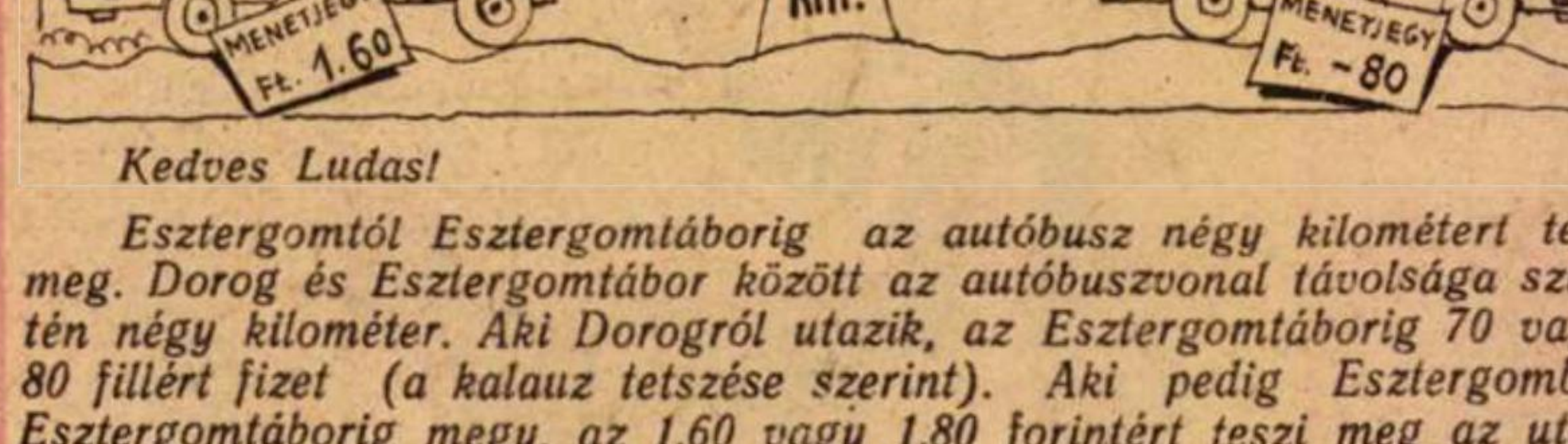

Kedves Ludas!

Esztergomtól Esztergomtáborig az autóbusz négy kilométert tesz meg. Dorog és Esztergomtábor között az autóbuszvonal távolsága szintén négy kilométer. Aki Dorogról utazik, az Esztergomtáborig 70 vagy 80 fillért fizet (a kalauz tetszése szerint). Aki pedig Esztergomból Esztergomtáborig megy, az 1.60 vagy 1.80 forintért teszi meg az utat.

Ez érdekes, úgy-e bár?

Több utas megkérdezte a kalauzt, miért van ez így?

— Központi intézkedés — felelte a kalauz.

Győrfalvi József, alhadnagy
Esztergomtábor, 1951. I. 31.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Luza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.

Nyugatnémetországban

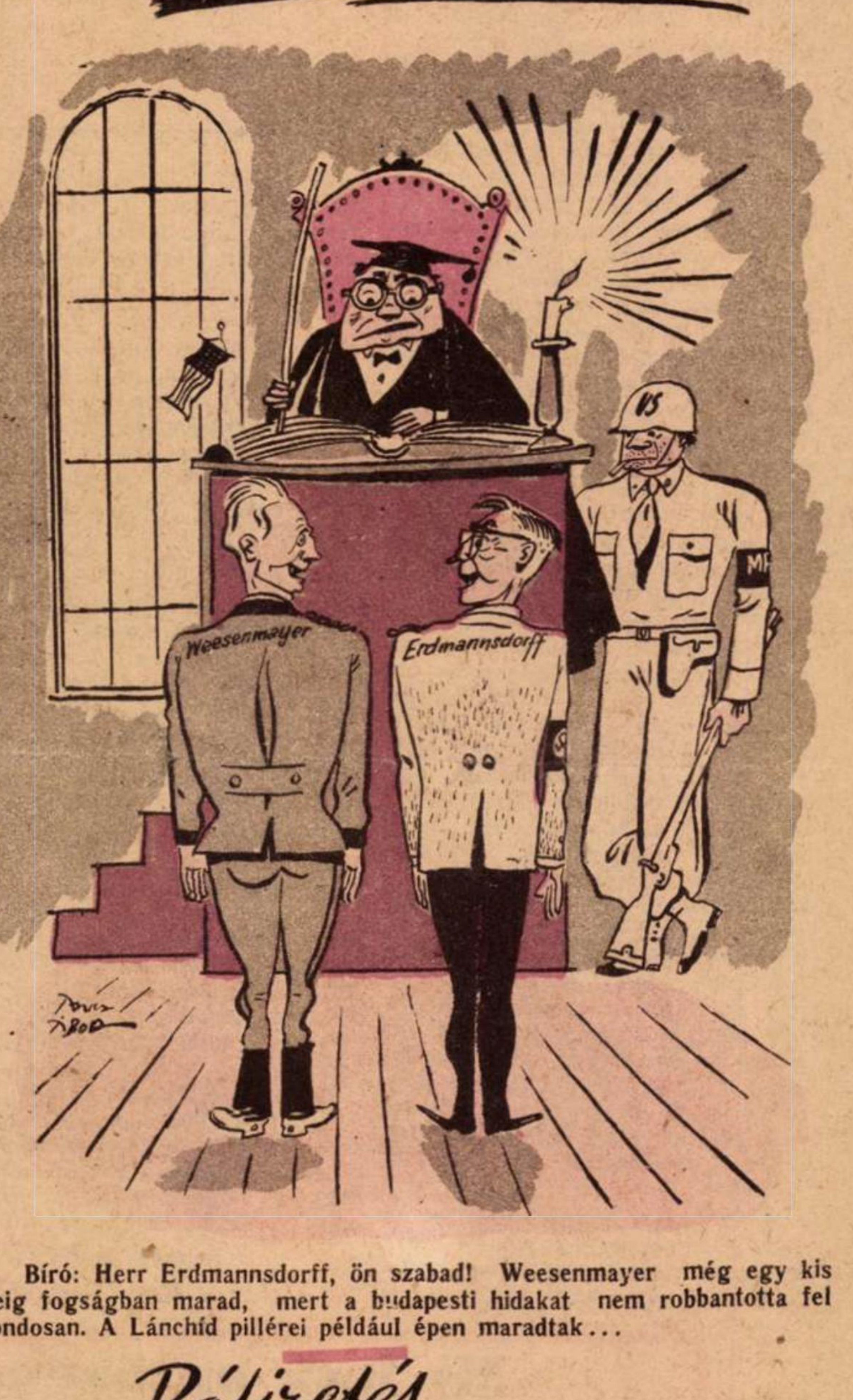

Bíró: Herr Erdmannsdorff, ön szabad! Weesenmayer még egy kis ideig fogságban marad, mert a budapesti hidakat nem robbantotta fel gondosan. A Lánchíd pillérei például épen maradtak...

Ráfizetés garantálva!

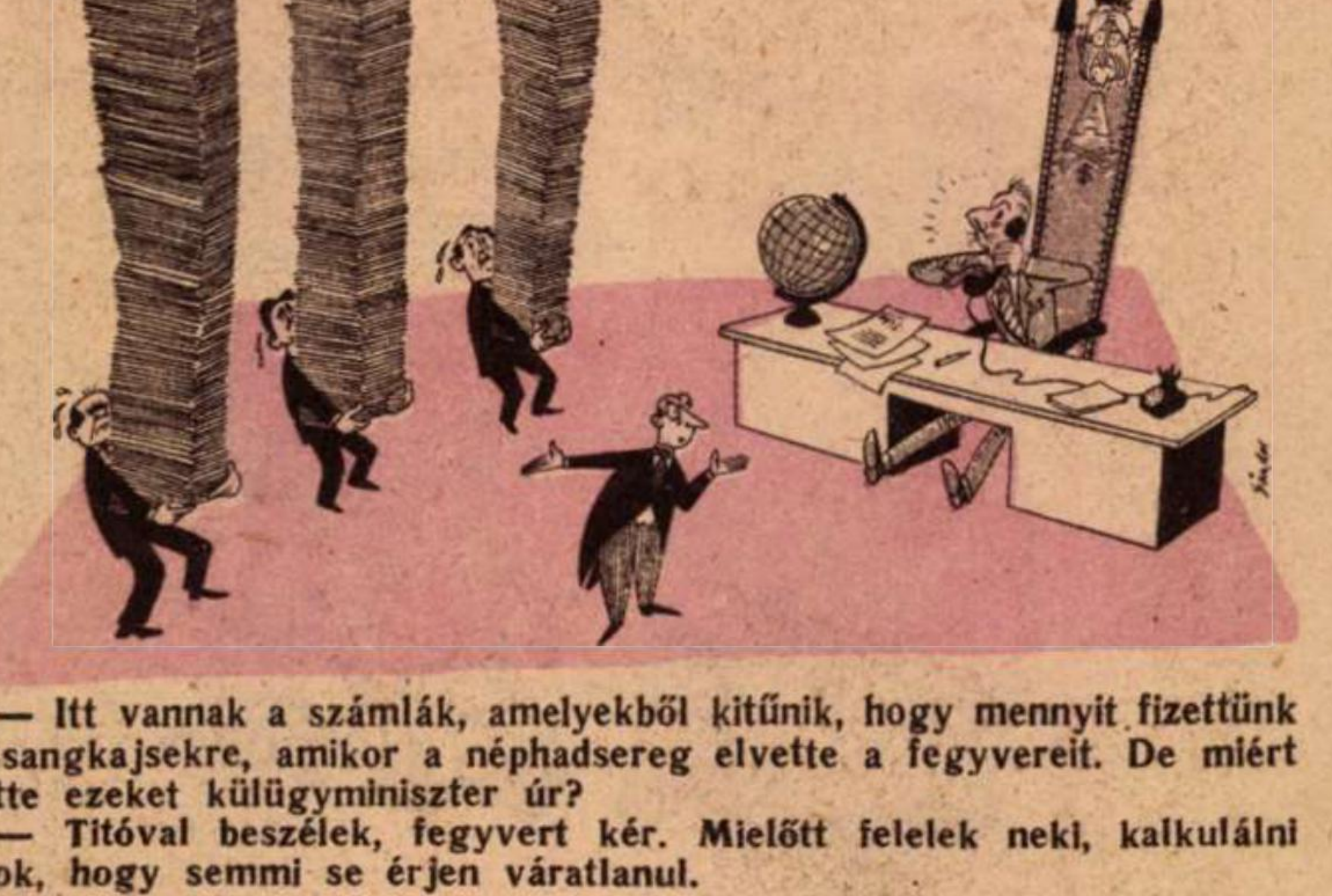

— Itt vannak a számlák, amelyekből kitűnik, hogy mennyit fizettünk rá Csangkajsekre, amikor a néphadsereg elvette a fegyvereit. De miért kérette ezeket külügyminiszter úr?

— Titóval beszélek, fegyvert kér. Mielőtt felelek neki, kalkulálni akarok, hogy semmi se érjen váratlanul.

Ludas Matyi az ÚJPESTI GYAPJÚSZÖVŐBEN

Kedves Szerkesztő" gazdám!

úgy, ahogy mondtad, kimentem Újpestre a Madridi-útra, az Újpesti Gyapjúszövőbe. A dolog nem ment könnyen, mert a Madridi-utat még a legidősebb újpestiek sem ismerik, s az Újpesti Gyapjúszövőt is csak Budavidéki Textilnek nevezik, úgy, ahogy a kapitalizmusban boldogult Silberpfenig úr az ő vállalatát valamikor elnevezte.

Hogy ez a nagy gyár valamikor egy Silberpfenig úré volt, azt azonnal láttam abból, hogy a munkatermek egyrésze sötét, szük és levegőtlen. De, hogy csak volt az úré, azt láttam viszont abból, hogy a régi munkatermekben éppúgy, mint a hatalmas és világos új helyiségekben a kongresszusi verseny jegyében dolgoztak a lányok, asszonyok s az irodákban is izgatott hangulatban számitgatták az állandóan érkező termelésjelentéseket.

Mondanom sem kell, hogy — miként megbeszéltük, — az érdekelt a legjobban, miért maradt le annyira az Újpesti Gyapjúszövő a kongresszusi versenyben? Ezzel a kérdéssel állitottam be Pinczell elvtársnőhöz, az ideiglenes párttitkárhoz is. Olyan magyarázatot kaptam, amilyenre nem számitottam. Az Újpesti Gyapjúszövő tévedésből maradt le. De nem ők tévedtek ott kint Újpesten, hanem a minisztériumban tévedtek, ahol az üzem teljesitményét kiértékelték. Kint járt egy elvtárs a minisztériumból, elmondta a tévedés okát és kihirdette a valóságos helyzetet: az Újpesti Gyapjúszövő nem, hogy az utolsó, hanem a negyedik a versenyben, ha egy kicsit ráver, még a harmadik is lehet. (Lett-e vagy sem, azt pénteken, amikor levelemet irom, még nem tudhatom.)

Persze sokat művelődtem itt is, mint minden üzemben. Megtudtam például, hogy az Újpesti Gyapjúszövő vertikális üzem, vagyis hogy a szövetgyártás minden fázisa itt megy végbe a gyárban. Bejön az egyik ajtón a gyapjúbála, kimegy a másik ajtón a sok vég szövet. De közben megfordul a gyár minden helyiségében, mert csak úgy lehet szövet belőle, ha előbb a gyapjút feltépik, aztán farkasolják, aztán kártolják, aztán fonják, aztán a csévelőben orsózzák, aztán a felvetőbe viszik, a szövődében megszövik, a csomózóban kicsomózzák, a kivarróban kivarrják, a kikészítőben kikészítik, végül mossák, ványolják, borzolják, vasalják. Kész. Innen kimegy a szövet a piacra, ott addig kelleti magát, amig Kovács szaki megveszi, hordja néhány évig, akkor leveti, félreteszi, végül rongy lesz belőle, bálába kötik, beviszik, feltépik, farkasolják, de ezt már meséltem.

Rajzolómmal együtt bejártuk a gyár minden zegét-zugát. Mindazt, ami nem tetszett, rajzokban mellékeljük, igy hát nekem az elismerés szavai maradtak, noha inkább kenyerem a kritika, mint a dicséret. Meg kell dicsérnem a Gyapjúszövőt a versenylendületéért és a termelési eredményeiért is (noha ebben a dicséretben némi előleg is van), elismerés illeti a dolgozókat azért is, mert bár az üzem gépeinek egy része igen öreg (70—80 éves), ezeken is mai lendülettel és szocialista munkafegyelemmel gyártják a szövetet, fejlettnek találtuk a sportéletet s külön dicséret Kun Vilmosnénak, aki a 400 méteres síkfutás távját 395 méterre szorította le, ott ugyanis kidőlt s úgy támogatták a célba (de azért az MHK-jelvényt megkapta). S ha már a dicséretnél tartok, nem dicsérem meg az oktatási munkát, amely lehetne jobb és lesz is jobb, viszont megdicsérem Mittelné és idősebb Derkényiné szaktársakat, mert február 21-én (ottjártamkor) három óra alatt 25.000—25.000 vetést csináltak két gépen dolgozva, és megdicsérem Öhlvangnét is, aki három gépen ugyanakkor 34.000 vetést csinált.

Azzal a reménnyel jöttem vissza a Gyapjúszövőből, hogy a kongresszusi verseny egyszersmindenkorra elindítja a gyors fejlődés útján, s hogy a Gyapjúszövő a jövőben még tévedésből sem lesz utolsó

LUDAS MATYI,
a „Ludas Matyi" főmunkatársa

Két sztahanovista

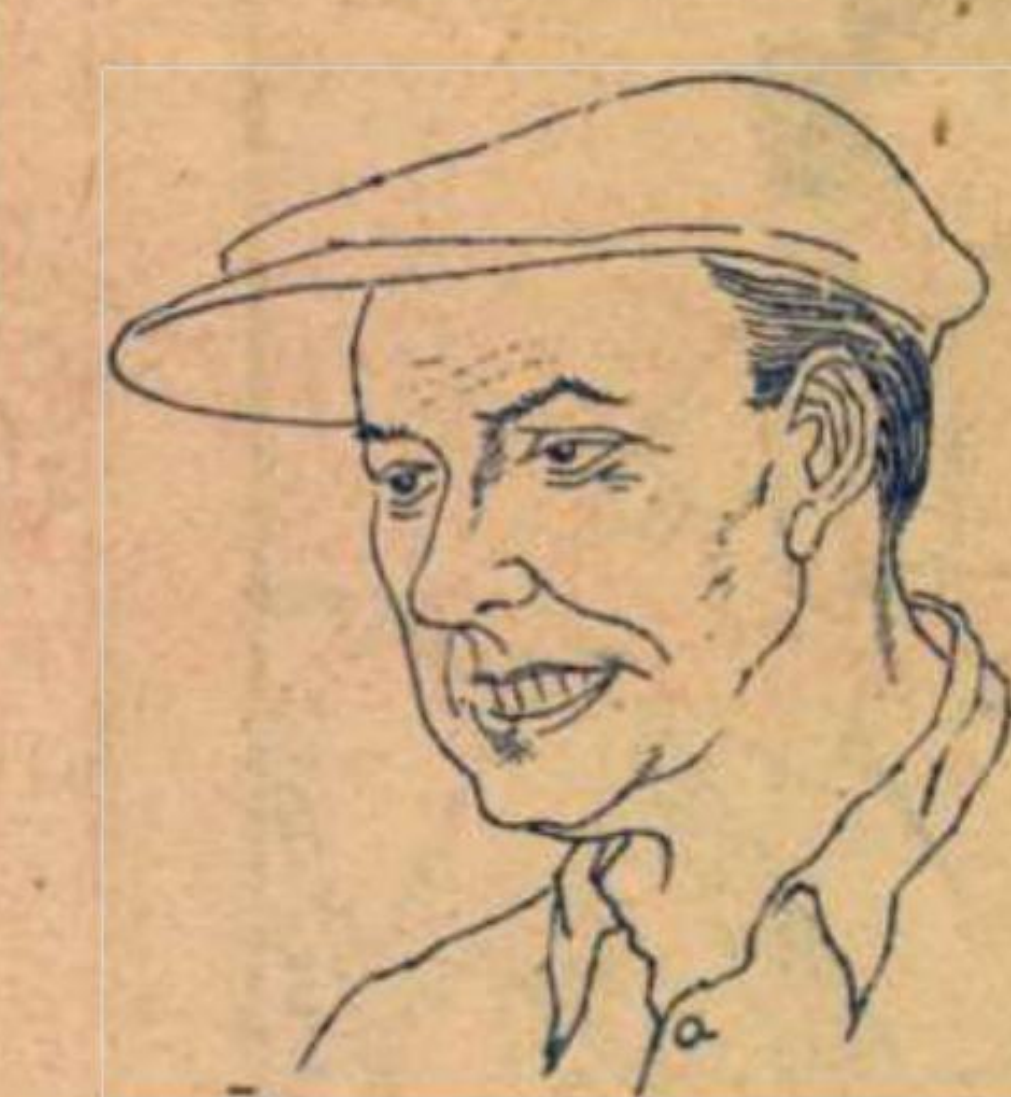

Ez a kép Dunaj István elvtársat ábrázolja, a Dunaj-brigád vezetőjét.

Ide viszont Demeter Ferencnét akartuk rajzolni, a Gyapjúszövő másik sztahanovistáját, aki azonban délelőtti látogatásunk idején délutános volt.

Az egyetlen megoldás?

A kongresszusi verseny nyilvánossága körül baj van. Ezt már akkor láttuk, amikor belépve a gyár udvarára, üresen találtuk a szép, vadonatúj versenytáblát. Pinczell elvtársnőtől, az ideiglenes párttitkártól aztán megtudtuk, mi a főbaj: senki sem vállalja a teljesítmények kiírását. Mindenki arra hivatkozik, hogy nem tud szépen festeni. Sem írni. Sem rajzolni. Az elvtársak részére alább közlünk egy megoldást. De ne higyjék az Újpesti Gyapjúszövőben, hogy ez az egyetlen megoldás.

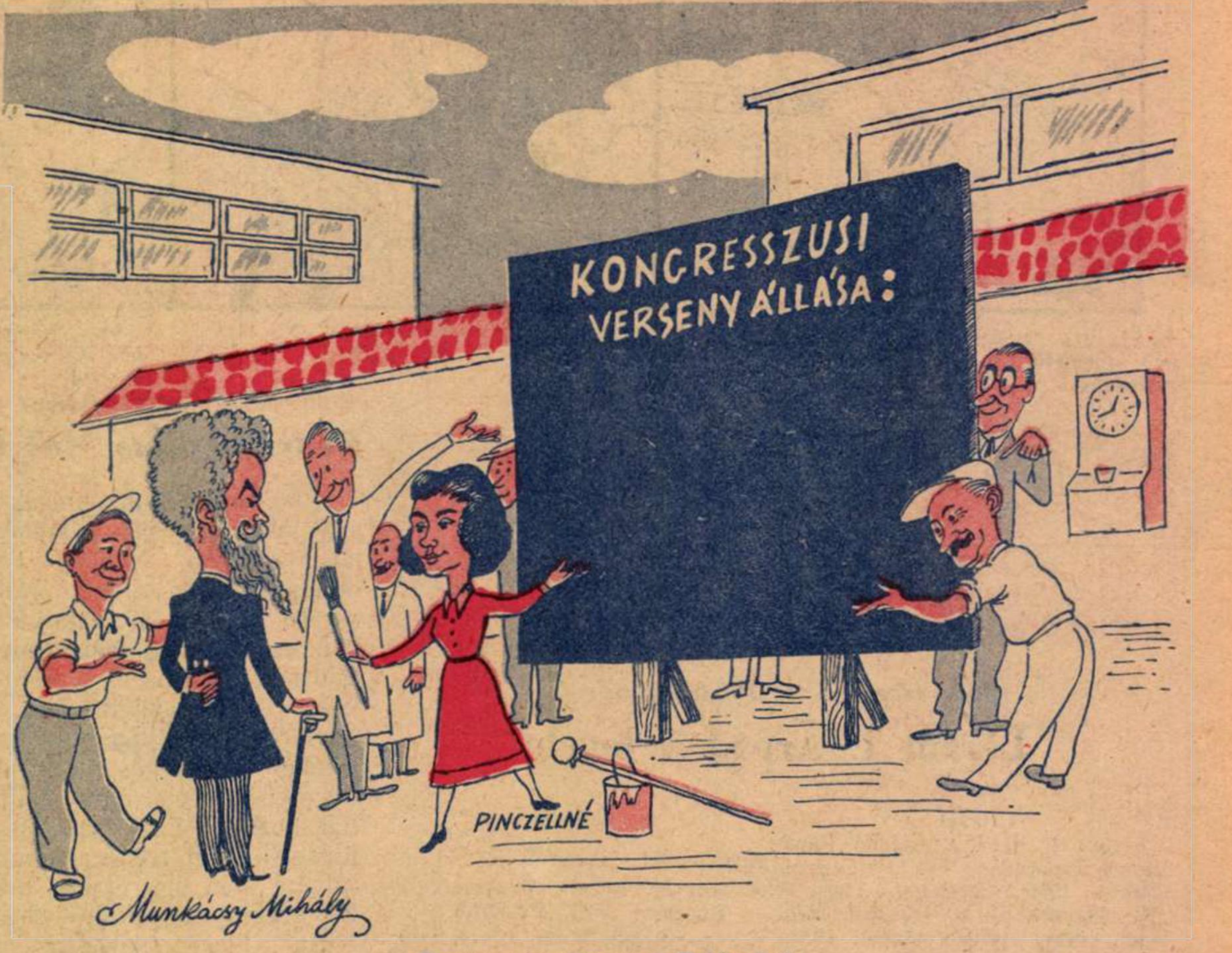

— Parancsoljon mester! Talán ön!

Hej, az a helyszűke!

Somod elvtárs, az üzemi könyvtár kezelője panaszkodik. Szépen fejlődne az olvasómozgalom, de nincs helyisége. A könyvtárterem ugyanis egyben tanácsterem is, ahol egyik értekezlet a másikat követi. Igy aztán:

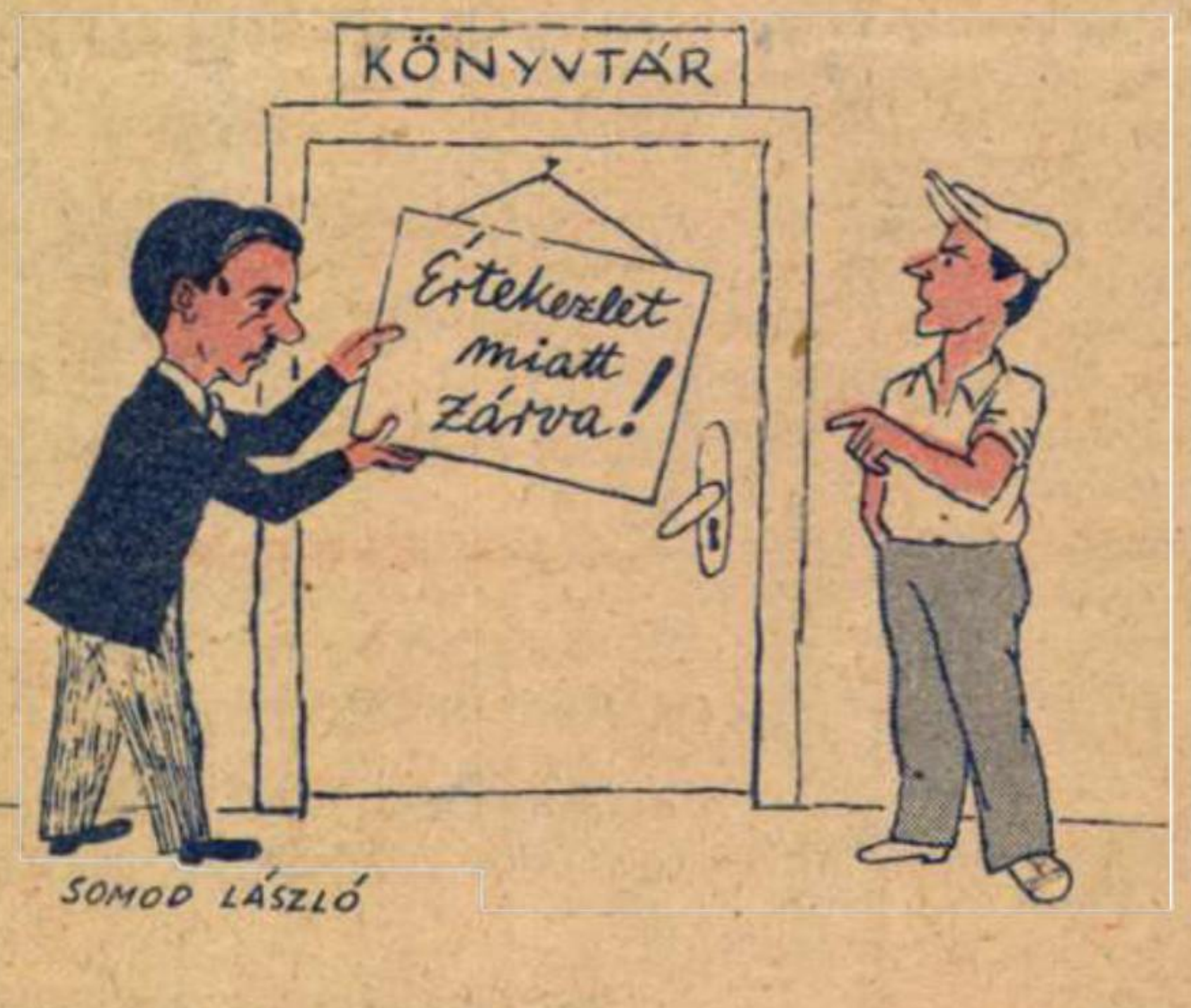

— Jaj, Somod elvtárs, úgy szeretnék már olvasni, de két hete csak ezt a táblát olvashatom!

Aminek nem szabad lennie

Nem mondjuk meg kitől hallottuk, de ellenőriztük a dolgot és megállapitottuk, hogy jól hallottuk: egyik-másik kiemelt munkáskáder nem úgy viszonylik munkástársaihoz, ahogyan kellene. Senkisem tud konkrét panaszt említeni, mindenki csak azt mondja: nem úgy, ahogy kellene. És hogy nem mindegyik, csak némelyik. Nevet nem mond senki. Mi sem. De akit illet, reméljük magára ismer.

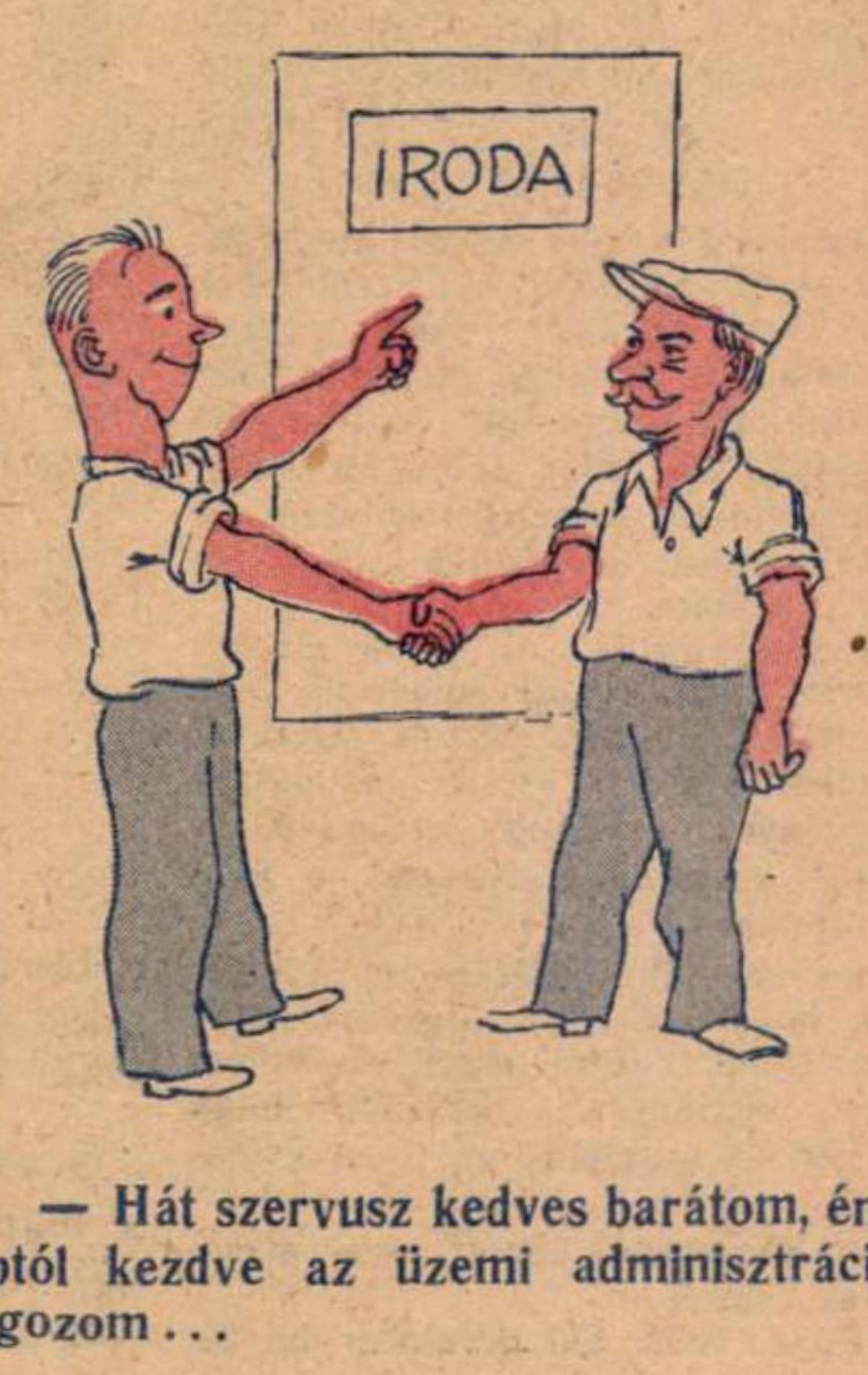

— Hát szervusz kedves barátom, én holnaptól kezdve az üzemi adminisztrációban dolgozom . . .

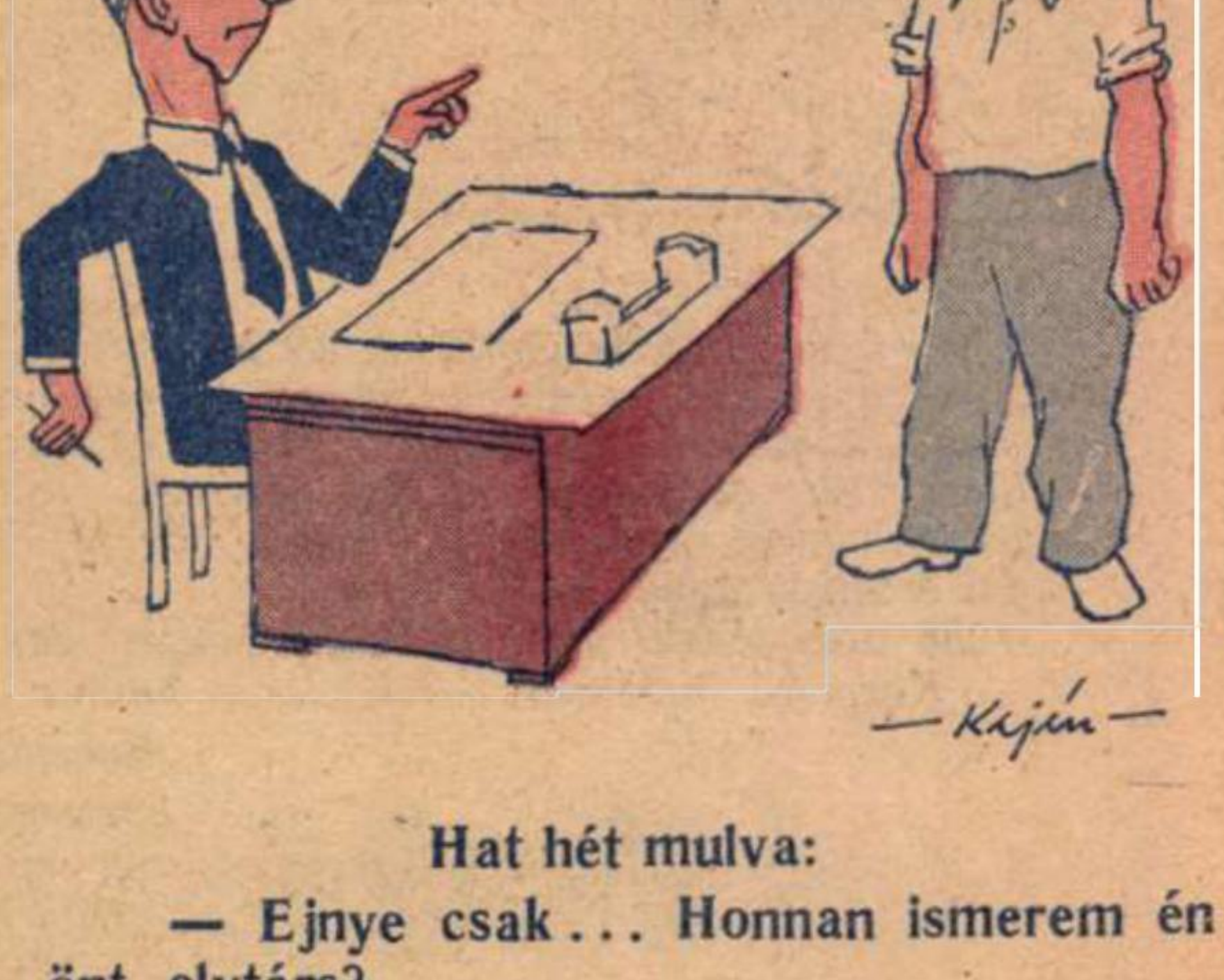

Hat hét mulva:

— Ejnye csak . . . Honnan ismerem én önt, elvtárs?

Mi lesz az üzemi bölcsődével?

Az Ujpesti Gyapjúszövőben túlnyomórészt nők dolgoznak. A nők túlnyomórésze feleség. A feleségek túlnyomórésze anya. Úgy kellene egy üzemi bölcsőde, mint egy falat kenyér. Van is. De csak helyiség. Mert a kiszemelt épületben — amely már a gyáré pedig — Török művezető lakik, s nem akar máshova költözni, noha a gyár szívesen venne lakást neki bárhol. A bölcsőde berendezése is megvan. A sufniban porosodik. Az épület is megvan. De abban meg Török szaki porosodik. A mamák pedig egyre jobban elkeserednek.

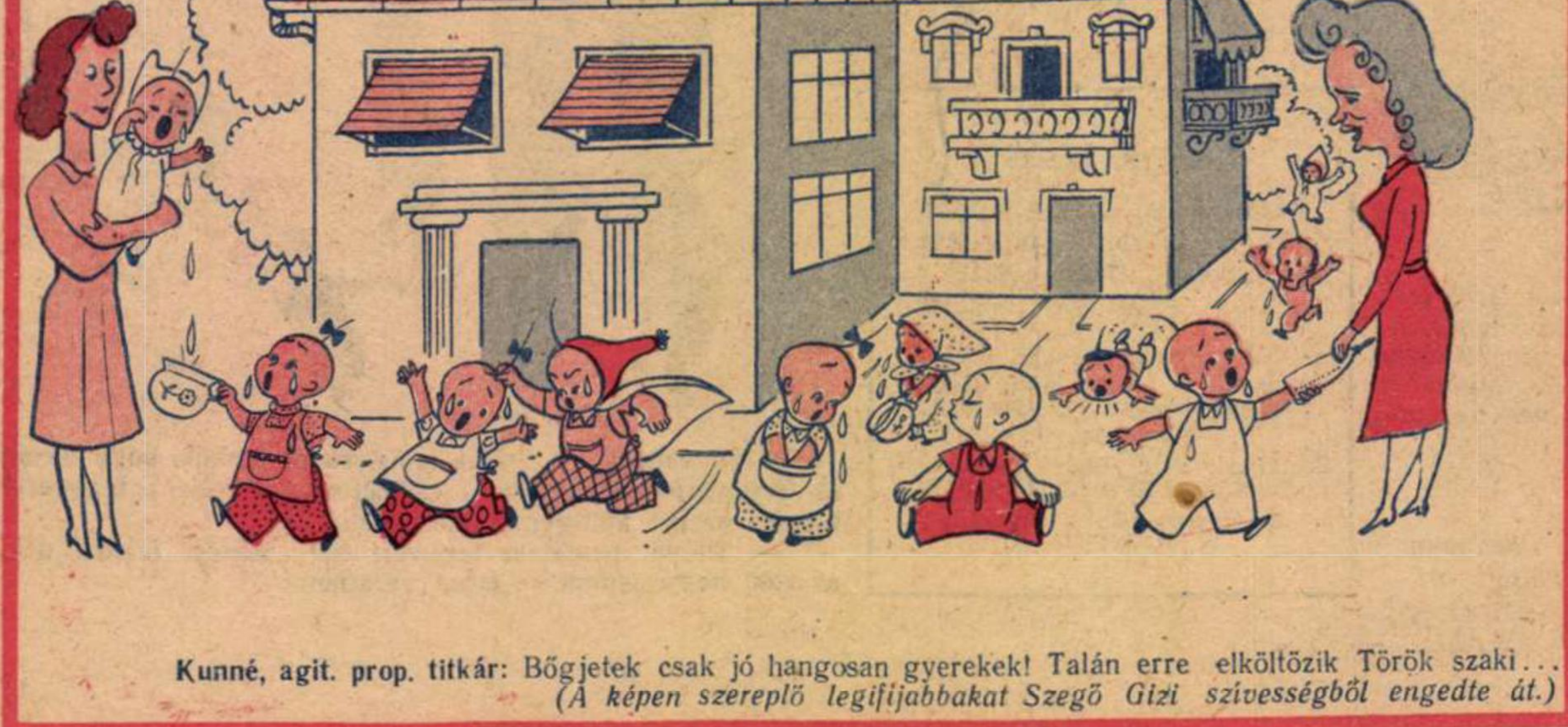

Kunné, agit. prop. titkár: Bőgjetek csak jó hangosan gyerekek! Talán erre elköltözik Török szaki . . .
(A képen szereplő legifijabbakat Szegő Gizi szívességből engedte át.)

Jövő héten: A hercegfalvi gépállomáson